

A romantic scene from the movie 'The Princess' featuring Hugh Daurer and a woman in a green dress. The man is leaning over the woman, who is looking up at him. They are in a close embrace, and the lighting is soft and intimate. The woman is wearing a green dress with a dark patterned bodice and a pearl necklace. The man is wearing a white shirt. The background is dark and out of focus.

Джуд Деверо

ПРИНЦЕСАТА

ДЖУД ДЕВЕРО ПРИНЦЕСАТА

Превод: Надя Петрова

chitanka.info

Заради сложни политически интриги престолонаследницата на Ланкония — принцеса Арайа и американският офицер Джарл Монтгомери са принудени да сключат фиктивен брак. Но скоро взаимната неприязън се заменя с необяснимо привличане. И все пак, когато Арайа се връща в Ланкония заедно със своя таен съпруг, животът им взема неочакван обрат.

ГЛАВА ПЪРВА

Ки Уест, Флорида, 1942

Малката моторница лавираше бавно в тихите води на залива. Джей Ти Монтгомъри протегна дългите си крака, като внимателно нагласи ранения си крак върху възглавниците, натрупани на дъното на лодката.

Джей Ти беше много привлекателен мъж. Тъмната му коса бе старателно подстригана в неизменната „канадска ливада“, прическата, превърнала се едва ли не в отличителен белег за флотата. Имаше сияйни, сини като морето очи и дълъг орлов нос, който при един по-дребен мъж би изглеждал може би грозно. При Джей Ти обаче този нос само засилваше ярката индивидуалност на лицето му. Майка му обичаше да се шегува, че този типичен за Монтгомъровци нос бил истински дар божи — пазел красивите лица на мъжете от юмруците на онези, които не понасят прословутата им твърдоглавост. Енергичните, твърдо изрязани устни, които можеха да се свиват в жестока гримаса, но и да се отварят в широка сърдечна усмивка, както и дългият белег на бузата завършваха неотразимото лице на този мъж, около който жените пърхаха на ята. Всички го наричаха само с инициалите на името му, за всички беше Джей Ти, а не Джарл Тайнън Монтгомъри.

— Да пукна, ако мога да те разбера! — сви рамене Бил Фрейзър, който управляваше лодката.

Бил Фрейзър беше дребен и закръглен, пълна противоположност на своя строен и представителен приятел. Беше само на тридесет и три години, но косата му започваше да оредява. Мъж като него би трябвало да е едва ли не благодарен, че другарува с Джей Ти Монтгомъри. Около Джей Ти постоянно се увъртаха момичета, самият Бил се бе оженил само преди шест месеца за една от младите жени, които си падаха по Джей Ти.

Джей Ти не отговори на приятеля си. Само затвори очи и вдъхна с пълни гърди соления морски въздух. Какво блаженство, да се

измъкнеш най-сетне от шума на машините, от душната миризма на маслата и от отговорността за други мъже! Тук никой не ти задава въпроси, никой не те дърпа за отговор!

— Ако бях ерген като тебе — продължи мисълта си Бил — щях да ида на Дювол стрийт и да си прекарам царски! Наистина не разбирам защо искаш да прекараш отпуската си на този забравен от Бога остров!

Джей Ти спря за малко сънения си поглед върху Бил и след това се загледа отново в обраслите с мангрови дървета острови около тях. Не би могъл да обясни на градско чедо като Бил какво чувства.

Джей Ти Монтгомъри бе израснал в Мейн на морето, далеч от шума и треската на големия град. Когато другите момчета на неговите години мечтаеха за първата кола, на шестнадесет години той вече получи първата си лодка с платна. Беше едва на осемнадесет, когато прекарваше сам самичък по две-три деноночия в морето и си мечтаеше как един ден ще обиколи света на платна. Тогава обаче японците бомбардираха Пърл Харбър и започна войната. Така той бе...

— Хей! — подвикна Бил и прекъсна мислите на приятеля си. — Само не започвай да мечтаеш още от сега! Впрочем, сигурен ли си, че имаш достатъчно провизии? Нещо ми се струва, че яденето няма да ти стигне. И без това Доли ми проглуши ушите, че си страшно отслабнал...

Джей Ти се усмихна при мисълта за хубавичката съпруга на Бил.

— Имам всичко необходимо — каза той кратко. Хората, родени в града като Бил, не могат да разберат, че морето ти предлага всичко нужно, за да живееш. Носеше си мрежа, въдица, няколко тенджери и прибори. Единственото, с което се бе запасил, беше малко зеленчук. През следващите няколко дни ще си живее царски — свободен от всякакви задължения, далеч от шума... Само при мисълта за това го обземаше лудо нетърпение.

Бил се засмя и цялото му лице затрептя във весели бръчици.

— Дадено, печелиш! Няма да ти се бъркам! И все пак смятам, че си побъркан. Командирът те очаква да се явиш на служба в понеделник сутринта, така че ще те взема в неделя. Доли поръча да ти кажа да си мажеш редовно раните с мехлема, иначе много ще се разсърди. Би предпочела тя да поеме грижата за тебе...

Бил се ухили, като видя как очите на Джей Ти се разшириха от ужас.

— Лично аз мога да издържа на самотен остров само ако до мене има две-три чаровни хубавици, които да пъхат в устата ми сочни резенчета манго.

— О, само не жени! — простена Джей Ти с престорен ужас.

— Знаеш ли, мисля, че за онази сладурана радистката вината си е твоя! — засмя се Бил отново. — За всеки е ясно че тя си търси съпруг. Ти защо не се реши? Препоръчвам ти брака най-горещо!

— Ето това там е моят остров! — заяви Джей Ти, без да обели и дума по въпроса за брака.

— Добре де! Обясни ми как различаваш един остров от другите? Но все пак тази твоя шантава приумица си има и добрата страна: ще се радваш да попаднеш след няколко дни отново сред хора и да можеш да вършиш нещо!

Джей Ти само се намръщи.

„Спокойствие! — помисли си той. — Единственото, което искам, е малко спокойствие. Да чувам само вятъра и вълните! И тази божествена храна. Без блудкашите на моряшкия стол. Само омари, риба, раци, миди...“

— Спри мотора! — извика той на Бил. — Ще заседнем!

Бил се подчини и лодката се плъзна леко върху тясната бяла пясъчна ивица.

Предпазливо, за да не засегне полузаздравелите рани от изгоряло по крака си, Джей Ти превъртя дългото си тяло и скочи в плитката вода. Тежките ботуши му пречеха да върви. Само Бил да си тръгне, ще махне тази проклета униформа!

— Дава ти се последна възможност да промениш намеренията си! — подвикна Бил закачливо, докато му подаваше първия сандък. — Ако аз имах отпуска, щях така да се натряскам, че да не изтрезнея чак до последния ден!

Джей Ти се засмя и усмивката разкри равните му, ослепително бели зъби.

— Благодаря за предложението! Предай, моля те на Доли, че редовно ще си слагам от меклема и че ще ям достатъчно!

— Доли страхотно се безпокои за тебе! Бас държа, че като се върнеш, ще е насъбрала около себе си куп млади момичета, които

веднага ще пощръкляят по тебе.

— След отпуската положително ще съм събрал сили за тези атаки. Но сега е по-добре да тръгваш, май че ще завали — каза Джей Ти, като едва успя да прикрие досадата в гласа си.

— Виждам, че бързаш да се отървеш от мене. Ще те взема в неделя, значи.

— В неделя вечер! — поправи го Джей Ти.

— Дадено. Нека да е в неделя вечер. Да знаеш обаче, че Доли ще се безпокои страшно за тебе. От сега си знай, че ще ми къса нервите с нейните безкрайни въпроси.

Джей Ти пристъпи към лодката и се засмя:

— Добре тогава. Успя да ме убедиш. Аз ще се върна при Доли, а ти остани тук!

— Говориш глупости! — тросна се Бил. Усмивката му замръзна.

Пухкавата и апетитна Доли беше неговата голяма любов. Понякога Бил се питаше, какво ли намира тя в мъж като него. Въпреки че Джей Ти му беше приятел и именно той го бе запознал с Доли, сега отново го парна ревност при думите на този хубавец.

Джей Ти се разсмя от все сърце, като видя възмутеното изражение на приятеля си.

— Е хайде, потегляй! И внимавай да не объркаш пътя!

Бил запали двигателя и лодката се измъкна бавно от малкия залив.

Джей Ти остана още малко на брега, загледан след приятеля си, докато лодката не се скри зад близкия остров. След това разпери ръце и пое дълбоко въздух. Мирисът на водорасли, соленият въздух и шумоленето на мангровите дървета му напомниха за родния Мейн.

След като близо цяла минута се наслаждава на чудесното чувство, че е свободен, той вдигна багажа си и тръгна надолу по плажа. Преди около година, когато бе изпратен за първи път в Ки Уест, за да надзирава ремонта на корабите, той зърна този остров с далекогледа и веднага реши, че иска да прекара там поне няколко дни.

През последната година прочете няколко книги за Ки Уест и околностите, така че вече знаеше какво е нужно, ако искаше да поживее в палатка на някой от мангровите острови.

Всички твърдяха, че мангровият остров е непроходим. Но Джей Ти скоро установи, че това беше твърде меко казано. Тук клоните на

дърветата се спускаха до земята и образуваха непробиваема стена.

Джей Ти свали ризата си, взе едно мачете и се зае да просече пътечка през джунглата. Знаеше, че на всеки мангров остров се намира езерце със сладка вода — трябваше да се добере до него.

Наложи се да работи непосилно цели четири часа, за да стигне до водата, останал без сили. Доли имаше право, като все повтаряше, че е много измършавял. През трите седмици, които прекара в болницата, той отслабна с няколко килограма. Раните от изгаряния по цялата му лява страна едва-едва се бяха покрили с нова розова кожа. Сега те щипеха непоносимо, подлютени от солената пот.

Той поспря за миг и се огледа. От трите страни го ограждаше лъскавата листна стена на мангровите дървета, но право пред него блестеше езерцето. На малката поляна около него имаше достатъчно място да разпъне палатката, да прибере малкото си вещи и да направи огнище.

Джей Ти избърса потта от лицето си и тръгна обратно към брега. Пътеката, която бе просякъл, лъкатушеше — не искаше пътят до лагера му да личи отдалеч. Пред Флорида на няколко пъти бяха забелязани германски подводници. Джей Ти нямаше никакво желание да се събуди някоя сутрин с опрян в гърлото му щик.

Слънцето почти се бе скрило зад хоризонта, когато Джей Ти довлече до езерцето всичкия си багаж и подреди своя бивак. Бе хвърлил дрехите си и сега, останал само по шорти и ботуши, се запъти отново към плажа. Свали ботушите, взе специална мрежа за омари и нагази в топлото море.

— Ето ти няколко предимства, заради които това място си заслужава рекламата — промълви той на глас, като си спомни за ледената вода по крайбрежието на Мейн.

Щом навлезе до гърди във водата, той се гмурна и заплува бързо към една скала, чийто връх се подаваше над водата. За съжаление, откакто започна войната бистрите някога води около Ки Уест бяха замърсени с масла и всякакви останки от разбити кораби. Опитното око на Джей Ти веднага зърна сянката. Той пхна мрежата в една дупка, завъртя я ловко няколко пъти и бързо дръпна. Уловът беше добър: четири омара се бяха заплели в мрежата с огромните си мустаци. Единият успя да се освободи, но Джей Ти хвана здраво останалите три за клещите им и ги отнесе в лагера.

Само след няколко минути под котлето с вода лумна весел огън. С добре заучено движение Джей Ти сръчно пречупи гръбнака на омарите, преди да ги нахвърли в кипящата вода. Тези омари бяха по-различни от омарите в Мейн — по-дребни, с люспеста черупка, но ставаха също толкова червени след сваряване.

Един час по-късно Джей Ти изхвърли празните черупки в морето. Усмивката не слизаше от устните му, когато се качи в хамака, разпънат между две дървета. Въздухът бе приятно топъл, вълните приспивно шумяха. Беше толкова доволен... Не се бе чувствал така добре откакто напусна дома си.

Спа дълбоко и крепко, както не бе спал от година насам. За първи път от седмици не го връхлетя кошмарът, който го измъчваше непрестанно от онази нощ, в която за малко не изгоря жив.

Когато слънцето изгря, Джей Ти все още спеше дълбоко. Нямаше ги онези коравосърдечни сестри, дето те будят в пет сутринта с термометър в ръка и грачат своето бодро „Е, как сме тази сутрин?“.

Дори когато проехтяха изстрелите, той ги регистрира в просъница, само с подсъзнанието си. Знаеше, че е на сигурно място и изстрелите положително не го застрашават...

Но изведнъж скочи и се послуша. Нещо не беше наред, макар че не осъзнаваше какво. Той се прехвърли бързо от хамака, без да обръща внимание на острата болка в лявата си страна. Нахлузи шортите и ботушите си, завърза ги набързо, грабна пушката и хукна.

Дотича чак до брега, но не откри нищо необичайно. Засмя се на глас, че е толкова страхлив.

„Просто съм сънувал!“ — успокои се той и тръгна да се връща.

Но се разнесе нов изстрел. Ниско приведен, Джей Ти затича по протежение на плажа. Скоро ги видя: двама мъже в една моторница. Единият беше на кормилото, другият се целеше във водата.

Джей Ти напразно се взираше, за да види в какво стрелят. Сепна се, като видя сред вълните да се мярка като тъмна сянка глава на човек.

Без да се замисля, Джей Ти се хвърли напред. Макар че бушуваше война и преследваният можеше да е германец, всичко в него въстана срещу тази неравна борба. Скри пушката си зад едно дърво, захвърли ботушите си и скочи във водата.

Опитваше се да се движи безшумно, без да изпуска от очи двамата мъже и главата във водата. Когато главата изчезна и не се

появи на повърхността, Джей Ти се гмурна и излезе на повърхността да си поеме въздух чак зад кърмата на лодката.

— Ей там! — чу той глас над главата си и куршумите отново заплескаха във водата, един дори жулна рамото му.

Джей Ти се гмурна отново и се озърна под водата.

Точно когато въздухът му свърши, видя тялото. Енергично загреба нататък. Сграбчи човека около кръста и се оттласна нагоре. Видя наблизко някакви мангрови коренища и се насочи към тях, плувайки под водата. Дробовете му горяха, сърцето му лудо биеше.

Почти задушен, той изскочи на повърхността. С треперещи ръце изтегли безжизненото тяло от водата. Когато направи опит да се ориентира, видя двамината. Бяха изключили мотора и стояха изправени в лодката, с гръб към него.

Джей Ти се придвижваше бавно с товара си към коренищата. Тихо изохка, когато острите като ножове мидени черупки, залепнали по мангровото дърво, одраскаха полузасдравялата му кожа. Стисна зъби и не издаде нито звук повече, въпреки че корените го изпонарязаха дълбоко целия.

Мъжете обърнаха лодката.

— Улучи я — чу се гласът на единия. — Да се махаме!

— Искам да съм абсолютно сигурен — възпротиви се онзи с пушката.

„Улучи я?!“

Джей Ти погледна лицето. Държеше в ръцете си красива млада жена, по всяка вероятност мъртва.

Почувства как в гърдите му се надига гняв. Поиска му се да се хвърли срещу мъжете, които се бяха осмелили да стрелят по една безпомощна жена. Но освен малкия нож нямаше никакво оръжие у себе си. Цялото му тяло бе в полузараснали рани от изгорено, а и не знаеше доколко сериозна е раната от куршума в рамото му.

С рязко движение той дръпна тялото на жената по-близо до себе си. Усетил допира на женска гръд, у него се пробуди мъжът-покровител и той я взе в ръцете си, безжизненото ѝ тяло, като че прегръщаше любима.

Не сваляше поглед от мъжете, които претърсваха водата.

— Стори ми се че чух нещо! Прилича на мотор — извика мъжът на кормилото. — Тръгвай! Мъртва е. Да се чупим!

Другият метна пушката си на рамо, седна и кимна на другаря си. Моторът изрева и лодката изфуча нататък.

Джей Ти изчака, докато лодката изчезна от погледа му и заплува бавно и предпазливо към брега, прегърнал здраво жената с ранената си ръка.

— Не умирай! Не бива да умираш! — повтаряше той непрекъснато. — Моля ти се, дръж се!

Положи я на пясъка безкрайно внимателно и започна да изтласква водата от дробовите ѝ. Беше облечена във вечерна рокля с дълги ръкави и без деколте, прилепнала по тялото ѝ — като изваяно. Беше висока, с тесен ханш, с тъничка талия, с ръце да я прихванеш, и големи сочни гърди. Лицето ѝ бе извърнато настрани, очите затворени, дългите тъмни мигли се открояваха на порцеланово-бледото ѝ лице. Приличаше на някакво екзотично, скъпоценно цвете.

„И искаха да убият такава красавица?!“ — помисли той гневно.

— Сладко дете! — промълви гласно той, докато продължаваше да натиска ребрата ѝ. След това вдигна нагоре ръцете ѝ. — Хайде, детенце! Дишай! Хайде! Заради татко Монтгомъри!

От раната в рамото му и от безбройните порязвания по тялото му струеше кръв, но той не обръщаше внимание. В момента го интересуваше само животът на тази красива млада жена.

— Хайде, миличка, помъчи се! Ти си в безопасност. Не се предавай! Аз ще те пазя. Хайде, детенце! Заради мене! Дай си труд!

След няколко минути — струваше му се, че са изминали часове — той видя, че по тялото ѝ премина тръпка. Жива!

Той я целуна нежно по бузата и с удвоена енергия започна да притиска ритмично гръдния ѝ кош.

— Браво! Давай, мила! Още едно вдишване! Дишай, дявол да те вземе!

Тялото ѝ отново потръпна и тя изхърка. На Джей Ти се стори, че самият той се задави от огромното усилие на първата глътка въздух. От устата ѝ избликна струя вода и тя се закашля, като правеше трескави усилия да се надигне.

Джей Ти я гледаше усмихнат. Обзе го бурна радост, от която направо дъхът му спря. Той нежно я прегърна.

— Хайде, миличка! Изкарай всичката вода! Хайде — повтаряше той, като галеше черните ѝ коси. Люлееше я в ръцете си като бебе и не

преставаше да повтаря: — Сега вече няма нищо страшно! Всичко е наред! — И от възторг той притисна лицето й към врата си.

— Вие — закашля се момичето.

— Не говори! Почивай си! Като изхвърлиш всичката вода, ще те заведе в къщи!

— Вие... — започна пак тя, но отново се задави. — Вие... не бива...

— Какво не бива? Хайде, после ще ми разкажеш всичко. Първо ще облечем сухи дрехи, ще хапнеш нещо... Какво ще кажеш за една хубава рибена чорба?

Момичето правеше напразни опити да му каже нещо. Най-после той я пусна, за да може да вижда очите й. След това отново я пое в ръцете си, безкрайно внимателно, като че тя бе някакво безценно съкровище.

— Всичко е наред. Онези мъже си отидоха. Никой не те заплашва.

Тя се освободи с усилие от ръцете му. Отново го порази нейната красота. В нея нямаше и следа от яката, безцеремонна жизненост на модерните момичета. Приличаше на фея, не, не, приличаше на принцесите от старата книга, от която майка му му четеше преди да го сложи да спи. Усети някаква необикновена топлина, която накара дъха му да секне.

Той я задържа в ръцете си, за да я подкрепя, и попита тихо:

— Ето, така. Кажи сега какво искаше да ми разкажеш!

Гледаше я с безкрайно търпение и нежност, докато тя полагаше неимоверни усилия да си поеме дъх. Накрая тя изрече дрезгаво, с накъсан от кашлица глас:

— Не бива! Вие не трябва... да ме... докосвате! Аз съм... Аз съм от кралски род...

Тези думи напълно изчерпаха силите й. Джей Ти стоеше като вцепенен, вперил в нея недоумяващи очи.

Тя седна и се опита да изправи гръб.

— Аз съм принцеса... Нямате право — и тя изгледа презрително голите му гърди. — Вие не бива да ме докосвате!

— Да пукна дано! — изрече Джей Ти смаян. Никога в живота си не се бе чувствал така излъган и — преди всичко! — толкова унижен. — Неблагодарна малка... — започна той, но рязко прекъсна думите си.

Стисна свирепо зъби, в очите му загоря зло пламъче. Така значи! Тогава си потърсете сама закуска, принцесо! — Той се обърна и си тръгна, без повече да я погледне.

ГЛАВА ВТОРА

Арайа остана седнала на плажа. Цялото тяло я болеше. Страшно ѝ се искаше да се просне на пясъка и да се разреве, без да трябва да се сдържа повече. Но една принцеса не може да дава воля на сълзите си, не бива да показва чувства! Принцесата е длъжна да се усмихва винаги, дори и ако изпитва адска болка. За Арайа това се бе превърнало във втора природа.

Но се чувстваше толкова самотна! В чужда страна, след цяла нощ борба на живот и смърт! С този странен човек, който я спаси... Тя огледа отчаяно плътната стена на дърветата около себе си. Ще донесе ли той най-сетне обещаната супа? Ще го помоли, разбира се, да не се появява повече необлечен в нейно присъствие. Майка ѝ настойчиво набиваше в главата ѝ, че не бива да позволява на никой мъж да се доближава до нея не напълно облечен — бил той съпругът ѝ или някакъв туземец от Южните острови.

На плажа стърчеше самотна палма. Арайа се надигна с усилие и едва-едва се довлече до дървото. Но все пак вървеше със смешно изправен гръб. Принцесите не могат да вървят приведени! Усилието я зашемети. Но една принцеса наистина не може да си позволи да се отпусне! Майка ѝ винаги казваше: „Където и да си, независимо от това дали някой те вижда или не, мисли винаги за това, че си принцеса от кралска кръв! Ако ти забравиш това, другите веднага ще се възползват!“

„Ще се възползват! — повтаря си сега тя. — Точно това направи мъжът тази сутрин! С какви нежни думи ме обсипваше! Как ме галеше само...“

Споменът за това плисна руменина по засраменото ѝ лице и тя неволно притисна длани към страните си. Никой досега не беше се осмелявал да се държи така с нея! Защо този човек не разбира, че на простосмъртните не е позволено да се приближават до една принцеса от кралски дом?!

Тя седна в сянката на палмата. Искаше ѝ се да се облене на ствола, за да си почине поне мъничко, но не се осмели. Току виж заспи, преди той да се е върнал с яденето! Не бива да я види още веднъж толкова безпомощна...

Остана седнала, вперила поглед към морето. В главата ѝ отново се заредиха събитията от последните двадесет и четири часа.

Изминалата нощ бе една от най-страшните в живота ѝ. Само преди три дни напусна Ланкония, за да направи официално посещение в Съединените щати. Докато политиците се съвещаваха за сделките с ванадий, американските домакини бяха съставили за нея отделна официална програма. Дядо ѝ, кралят, ѝ бе обяснил, че няма да е необходимо тя да се занимава със сделката с този метал, но очаквал от нея, тя да представи достойно своята страна и да натрупа международен опит, да задълбочи уменията си да общува с чужденци.

Беше дълго и изнурително пътуване — най-напред с влак, след това с някакъв стар военен самолет, спретнат набързо за случая със старинни кресла и брокатени завеси. Скъпите платове по стените не бяха добре закрепени и Арайа зърна на няколко места под тях забодени с кабарчета снимки от списания, но не спомена на никого за това — хубаво щяха да се посмеят двете със сестра ѝ, като се върне в къщи!

Отначало американците се държаха твърде церемониално и сковано. Понякога ѝ се струваха направо смешни! Докато някой се кланя до земята пред нея, друг ще я хване за лакътя и ще каже простишко: „Внимавай, скъпа! Стъпало!“

Приземиха се в някаква област, наречена Маями. Веднага я качиха на малък самолет, който я отведе до най-южната точка на Съединените щати — Ки Уест. Разведоха я из голямата морска база, разгледа огромните докове, в които се ремонтираха военни кораби. За нейно съжаление, целите две седмици на гостуването ѝ бяха запълнени с посещения — къде ли не, морски бази, лазарети, някакви женски комитети... Би предпочела да има някой свободен следобед, да може да поизди, но не бе предвидено време за такива свободни занимания. Американците държаха непременно да я убедят, че ланконският ванадий е страшно необходим на Америка — поне така бе казал дядо ѝ — така че нейните посещения на военни обекти бяха от голямо значение.

При слизането от самолета я очакваха червен килим и няколко мастити дами — само усмивки, коприни и пастелни тонове! Отрупах я с букети. Арайа поемаше цветята с усмивка, макар че не чувстваше краката си от умора и я мъчеше главоболие от летните жеги в Ки Уест. На три пъти се наложи да крие с усилие прозявката си, докато подаваше поредния букет на придворната си дама.

Стаята, в която я настаниха в морската база, бе ужасяваща. Явно, бяха насъбрали безразборно де що има позлатени мебели от околността. Получената сбирщина бе обида не само за добрия вкус, но и на приличието. Арайа се боеше, че ще сънува кошмари. Но само въздъхна и се остави търпеливо в ръцете на две от камериерките, да я облекат за банкета.

На вечерята седеше сред генерали и градски първенци, чиито костюми миришеха непоносимо на нафталин. Всеки един от тях се чувстваше задължен да вдигне приветствен тост за нея, а тя не биваше да покаже и следа от отегчение. И на храната не можа да се наслади — бяха допуснали в залата фотографии, а на един член от кралската фамилия беше строго забранено да се остави да бъде сниман при такова плебейско занимание като яденето. Така че тя отмести с въздишка чинията си и се усмихваше вежливо, макар че я мъчеше ужасен глад. Когато най-сетне можа да се добере до стаята си, минаваше полунощ, а само след шест часа беше следващият ангажимент — закуска с някакъв военен политик. В седем часа следваше посещение в една лаборатория...

Арайа застана в средата на стаята си и чакаше камериерката да ѝ помогне да свали роклята си, докато прислужницата подготвя банята.

Но нейните верни помощнички се губеха някъде. Изведнъж някой метна вонящ парцал на главата ѝ, вдигнаха я на ръце и я понесоха нанякъде. Чувстваше, че се задушава, когато двамата мъже най-сетне махнаха чувала.

— Ще ви бъде заплатен откуп, какъвто пожелаете, ако остана невредима! — побърза да ги увери тя, но кърпата, която единият от мъжете набута в устата ѝ, я накара да замълчи.

Вързаха ръцете и краката ѝ и я хвърлиха на задната седалка на някакъв автомобил, който моментално потегли със свирещи гуми.

Майка ѝ и дядо ѝ я бяха предупреждавали неведнъж за опасностите, които заплашват един член на кралска фамилия. Когато

беше на дванадесет години Арайа преживя дори истински атентат. Сега лежеше кротко на задната седалка и се освобождаваше бавно и безшумно от въжетата.

Мъжете на предната седалка не проговаряха. Най-сетне колата спря. Двамината излязоха навън, Арайа почувства миризмата на море. Беше успяла да се освободи от въжетата, но ги остави да висят разхлабени на местата им. Мъжете се върнаха при нея и преди да успее да зърне нещо, отново ѝ метнаха чувала на главата. Отнесоха я до една лодка и чак там свалиха торбата. Видя небето над главата си. Разбра, че ще я убият.

След като пътуваха с моторницата около час, единият от мъжете каза:

— Излязохме достатъчно далеч. Давай да свършваме!

Той намали мотора, а другият зареди пушката. Арайа реагира светкавично. Измъкна се от разхлабените въжета и скочи през борда. За няколко секунди мъжете останаха като втрещени и това ѝ даде известно предимство. Гмурна се под водата, но когато се показва на повърхността да си поеме въздух, мъжът стреля. Тя се гмурна отново, стараше се да остава колкото се може по-дълго под водата... След четвъртия път изгуби съзнание и се събуди в ръцете на този полугол мъж, който шепнеше в ушите ѝ непристойни думи...

А ето че сега седеше под една палма в някаква непозната страна, жарена безмилостно от слънцето, не бе мигнала цяла нощ, не бе хапнала нищичко, а единственият човек на този безлюден остров беше някакъв полуоблечен грубиян. Наистина да се отчаеш!

Тя стана, приглади роклята си и пооправи косата си. Реши да го потърси. Защо не ѝ поднесе извиненията си за невъзможното си държане? Защо все още не донася нищо за ядене? Би могла да му позволи да я върне на американското правителство... Но сега главното бе да го намери.

Оказа се, че това съвсем не е лесна работа. Трябваше ѝ повече от час, за да обиколи острова, но не го откри никъде.

„Какво безочие! Да се отнася с такова неуважение към член на кралския дом!“

Знаеше, разбира се, че Америка никога не е била управлявана от крал, но това в никакъв случай не можеше да оправдае наглостта на този човек. В собствената ѝ страна населението откликваше на мига на

всяко нейно желание. Всеки път, щом излезеше от двореца, хората се трупяха по улиците, приветстваха я възторжено, отрупваха я с дарове. Представителите на дворцовата аристокрация също бяха на услугите ѝ, само да изрече някакво желание. Но тук, в Америка нямаше аристокрация, нямаше кралски двор — единствено само граждани.

Арайа отново седна на пясъка. Защо не донесе нещо за ядене този мъж?! И най-обикновеният човек от народа ще знае какво да поднесе на една принцеса...

Към пладне се скри в сянката на палмата. Изтощена и гладна, тя заспа. Събуди се чак на другия ден, когато слънцето изгряваше. В главата ѝ се мерна ужасна мисъл — онзи гол мъж може да е напуснал острова, може да е останала сам сама... Може и да си умре така...

Някаква сянка закри слънцето и тя вдигна очи уплашено. Мъжът стоеше пред нея. Бе облякъл риза, незакопчана отпред, така че не скриваше мускулестите му космати гърди. Тя сведе поглед.

— Гладна ли си? — попита той.

— Да.

Той пхна под носа ѝ няколко сурови риби, но тя се извърна отвратена. Той хвърли улова си на пясъка и се зае да събира дърва.

— Началото на запознанството ни не беше кой знае колко обещаващо — каза той. — Може би се държах прекалено свойски с тебе, но в края на краищата нали заради тебе започнаха да стрелят по мене преди дори да съм закусил?! Не е чудно, че не бях кой знае колко очарован! Правя ти едно предложение: дай да опитаме да започнем всичко отначало! Казвам се Джей Ти Монтгомъри.

Тя го погледна крадешком, докато беше коленичил до огъня и набождаше рибите на пръчки, които въртеше над пламъка. С отворената риза, черните косми на гърдите и прорасналата брада изглеждаше като някакъв див скитник. Не, не! Приличаше ѝ по-скоро на Атила, вожд на хуните. Пак значи дивак някакъв... Майка ѝ я съветваше да стои настрана от примитивните мъже, но Арайа много се съмняваше, че майка ѝ изобщо знае за съществуването на такива мъже като този Монтгомъри.

— Как се казваш? — попита той и се усмихна. Тази свойска усмивка ѝ бе неприятна и тя отвърна ледено:

— Следва да се обръщате към мен с „Ваше кралско височество“. Такъв е протоколът.

Мъжът обърна поглед и усмивката му се стопи.

— Окей, принцесо! Както ти речеш!

Той ѝ подаде с шиша една изпечена риба.

Арайа гледаше подозрително апетитно миришещата храна. Вярно е, че една принцеса трябва да яде всичко, което ѝ се поднесе, но как ли се яде такова набучено на пръчка нещо?!

Джей Ти поклати глава, измъкна рибката от пръчката и я постави на един палмов лист.

— Май така ще е по-добре.

Арайа продължаваше да се взира в рибата. Но съвсем се смая, когато непознатият седна срещу нея и започна да яде своята риба.

— Но вие... Не можете... Как си позволявате? — заекна тя, поразена от това безочие.

— Какво не мога? — запита той безгрижно. Изглежда я и напъха в устата си голямо парче риба.

— Не бива да седите в мое присъствие! Вие сте прост гражданин, а аз съм...

Това вече е прекалено! — извика той, скочи и застана пред нея в цял ръст. — Писна ми от тези глупости! Най-напред рискувам живота си да те спася и единствената благодарност, която получавам, е „Вие не можете да ме докосвате, аз съм от кралско потекло!“. След това ти нося да ядеш, а ти изискваш да се обръщам към тебе с „пресветлейшо височество“. Сега пък...

— Кралско — каза тя с достойнство.

— Ка-акво? — изрева той.

— Аз съм кралско височество, а не княжеско. Аз съм престолонаследница и един ден ще стана кралица. Правилно е да се обръщате към мене с „кралско височество“. Необходимо е да ме заведете незабавно в морската база. А освен това ми трябва вилица и нож, за да мога да се справя с тази риба.

Мъжът изтърси някакви думички, които не беше чувала от своя учител по английски.

„Възможно ли е — помисли си Арайа — да е разгневен?!“

Не можеше да си представи какво го вбеси толкова. В края на краищата тя го удостои с голямата чест да я отведе в базата. Би могъл да разправя после на внуците си...

Арайа реши да остави без внимание изблиците на този простосмъртен. Гражданите са безкрайно емоционални — сигурно се дължи на лошото им възпитание...

Тя се обърна към него вежливо, но твърдо:

— Трябва да напусна това място колкото е възможно по-скоро. Може би ще е най-добре това да стане веднага след като се нахраня. Ако изплакнете малко ножа, който носите, ще мога да си нарежа храната...

Мъжът извади ножа от колана си и ѝ го хвърли така, че се заби до самата ѝ ръка. Дори окото ѝ не трепна, но бе наистина възмутена.

„Мили Боже! Тези американски граждани са направо непредсказуеми! Това ги прави наистина опасни...“ Но тя не бива да изпуска контрола върху ситуацията.

Арайа измъкна спокойно ножа от пясъка и отпрати мъжа с царствен жест:

— Вървете да подготвите лодката! Аз няма да се бавя.

Стори ѝ се, че по лицето му мина нещо като усмивка.

„Е, добре — помисли тя доволно. — Изглежда има чувство за хумор. Може да е разбрал колко детински и невъзпитано се държи.“

— Добре, принцесо! Остани си тука и чакай нещо да стане.

Той ѝ обърна гръб и си тръгна.

Арайа изчака да се изгуби от погледа ѝ и чак тогава насочи вниманието си към рибата.

— „Принцесо!“ — измърмори тя недоволно. — Звучи като име на някакво куче!

Трябваше ѝ малко време, докато открие как да се справи с рибата — не можеше да си представи, че ще яде с пръсти. Потърси някаква клечка, подържа я малко над огъня и след това си послужи с нея като с вилица. Беше много сполучливо, сама се изненада, колко бързо изяде цялата риба.

Стана пладне, а нямаше и помен от лодката.

„Този човек губи много време за всичко, което върши! — помисли си тя ядосана. — Трябваше му цял ден, за да улови няколко риби. Сега сигурно ще минат два дни, докато постави платното или запали мотора...“

Времето течеше мъчително бавно. Непознатият не се появи. Обхвана я неудържим гняв. Ако всички американци са такива, тази

нация ще загине! Дядо ѝ никога не би одобрил такова поведение. Онова, от което се нуждаеха американците, съвсем не беше ланконския ванадий! Те би трябвало да подменят населението си!

Следобед заваля дъжд. Отначало на ситни топли капки, но след това заваля по-силно и застудя. Арайа се сви под палмата и придърпа полата на роклята си да завие краката си.

„Не мога да го предложа за орден! — реши тя с тракащи от студ зъби. — Той пренебрегва непростимо задълженията си към мене!“

Светкавица проряза небето и изведнъж рухна пороен дъжд, който я намокри до кости.

— Не знаеш ли как да се пазиш от дъжда?

Тя вдигна очи — този ужасен тип беше отново тук. Все още не бе счел за необходимо да се облече, не са беше и обръснал.

— Къде е лодката? — попита тя високо, като се опитваше да надвика плясъка на дъжда.

— Няма лодка. Ще трябва да издържим тук още цели три дни.

— Но аз не мога да остана тук! Ще ме търсят!

— За това ще говорим после. Макар че идеята съвсем не ме въодушевява, ще трябва да те заведа в моя бивак. Така че ставай и тръгвай!

Арайа се надигна с усилие и се облегна изтощена на ствола на палмата. Все пак намери сили да се разпорежи:

— Вие трябва да се движите на няколко крачки зад мене.

Той поклати глава:

— Мадам, просто не зная как успях да се сдържа досега да не те убия. Добре, тръгвай пред мен и ми показвай пътя.

Арайа изведнъж осъзна, че не знае пътя.

— По-добре ще е да вървите вие напред — разреши му тя с грациозно махване с ръка.

— Ах, колко мило от твоя страна!

Арайа дори не долови ироничната нотка в гласа му. Тя го остави да върви на няколко метра пред нея. Съвсем не ѝ изглеждаше достоен за доверие. Държането му беше направо противно...

Изведнъж го изгуби от очи. Дъждът се лееше и ѝ пречеше да вижда. Тя спря и изчака. След няколко минути, които ѝ се видяха безкрайни, мъжът се върна.

— Ще вървиш близо до мен! — нареди той и я хвана за ръката.

Арайа се ужаси. Ето че пак я докосва, макар че му беше забранила да го прави! Опита се да се освободи, по той стисна китката ѝ толкова силно, че я заболя.

— Ти може да си побъркана, но не и аз! — отсече той свирепо и я затегли след себе си.

„*Наистина ужасен човек!*“ — помисли си Арайа. Дърпаше я грубо, излайваше някакви заповеди и очакваше от нея, че ще пълзи из храсталаците! Тя се опита да му обясни, че негов дълг е да ѝ проправя пътя, но той изобщо не я слушаше.

Когато най-сетне стигнаха до полянката, ѝ трябваше време, за да се съвземе. Такова нещо не ѝ се беше случвало. Тя стоеше на дъжда, разтриваше наранената си китка и се оглеждаше уплашено наоколо.

Значи тук живее този дивак? Дори къща няма. Само няколко сандъка и някакъв черен навес, нещо като палатка. Боже мой! В Ланкония и последният бедняк живее по-добре!

— Влез там! — подвикна той и посочи палатката. Беше абсолютно непристойно за нея, но поне беше сухо. Тя пропълзя под платнището. Докато още бършеше мокрото си лице, видя с ужас, че този дивак идва след нея. Това вече беше невероятно и абсолютно недопустимо! Дори и един американец-анархист не би могъл да си позволи такова незачитане на етикета!

— Вън! — извика тя пискливо. — На вас не е позволено...

Той прекрачи към нея така, че носовете им едва не се докосваха.

— Слушай сега, мадам! — заговори той с опасно тих глас. — Писна ми и от тебе, и от твоите измишльотини! Замръзнал съм, мокър съм до кости, гладен съм! Заради тебе ми раниха рамото, целият съм изпонарязан, преди дори да са ми зараснали изгарянията. Отгоре на всичко съсипа и отпускчицата ми, първата откак е започнала войната. Сега избирай: или ще пренощуваме заедно в тази палатка, или можеш да си изнесеш кралския задник навън да ти го мокри дъждът. И ако пак почнеш да ме поучаваш какво мога и какво не мога да правя, кълна се, че ще те изхвърля навън с огромно удоволствие!

Арайа премигна смутено. Америка явно съвсем не беше такава, каквато си я беше представяла. Дали не е попаднала на някакъв опасен престъпник? Дали няма да почне да стреля по нея?

Тя изправи надменно глава:

— Не бих ли могла да получа малко сухи дрехи?

И в гласа, и в усмивката ѝ нямаше нищо друго освен безкрайно благоволение.

Страшното животно срещу нея само изсумтя презрително и се пресегна към малкото метално куфарче.

— Имам само униформата си. Друго няма.

Той хвърли дрехите на скута ѝ, излегна се на земята, обърна ѝ гръб, придърпа едно одеяло и затвори очи.

Арайа бе потресена. Само такива мъже ли има в Америка — дето отвлечат, стрелят и мятат ножове? Почувства сълзи да парят очите ѝ. Но енергично си забрани да се размеква. Няма да плаче сега! Изобщо няма да плаче, каквото и да става!

Знаеше обаче, че няма да може сама да разкопчае роклята си. Никога досега не ѝ се беше налагало да се съблича сама. Загърна се плътно с неговите дрехи и легна колкото е възможно по-далече от мъжа. Но клетото ѝ тяло продължаваше да трепери от студ.

— Какво става? — изръмжа той и седна. — Ако се страхуваш от мене, мога да те успокоя. Няма жена, която да ме интересува по-малко от тебе.

Арайа мълчеше, чуваше се само тракането на зъбите ѝ.

— Е, добре — въздъхна той. — Ако изляза навън, така че да не те виждам, ще съблечеш ли тази проклета рокля, за да сложиш нещо сухо на себе си?

— Не зная как се прави — призна тя жално.

— Кое как става?

— Не бихте ли престанали да ми крещите така? — изгледа го тя строго и се изправи. — Никога не съм се събличала сама. Всичките тези копчета... Не зная как...

Тя млъкна, защото срещна смаяния му поглед. Какво всъщност очаква този човек? Да не би да смята, че една принцеса кърпи чорапи или лъска сребърните съдове?

Тя надменно изправи глава.

— Никога не се е налагало да се събличам сама. Но съм убедена, че мога да се науча. Ако ми обясните основните правила, аз...

— Ела, обърни се! — изръмжа той и я завъртя да застане с гръб към него. Започна да разкопчава роклята ѝ.

— Мисля, че не е редно да ви позволявам повече да ме докосвате... Вие... Как ви беше името?

— Джей Ти Монтгомъри.

— Да, Монтгомъри, предполагам, че...

Той рязко я обърна към себе си и тя се озова пред гневното му лице.

— Аз съм лейтенант Монтгомъри, на служба във флота на Съединените щати! Не се обръщай към мене само с „Монтгомъри“, не съм ти лакей!

„Боже мой! Винаги ли креци така този невъзможен човек?!“

— Напълно разбирам. Естествено че ще използвам титлата ви. Наследствена ли е?

— Нещо повече, принцесо! Сам съм си я заслужил. Получих я, защото... можех да закопчавам сам ризата си — отвърна той грубо. — Хайде, готово! Сама ли ще излезеш от роклята или аз да я смъкна?

— Ще се справя някак — каза Арайа.

— Добре — Той отново си легна.

Арайа го наблюдаваше внимателно, докато събличаше роклята си. Не посмя да свали и многобройните си фусты и бельото си — и без това се чувстваше ужасно неудобно. Но облече униформата.

Подът бе влажен, бельото ѝ бе залепнало по тялото, и косата ѝ бе мокра. Отново я втресе.

— По дяволите! — изруга Монтгомъри, превъртя се и метна одеялото върху нея. Притегли я към себе си, докато гърбът ѝ опря на гърдите му.

— Невъзможно ми е да ви разреша... — започна тя, но той я пресече остро:

— Млъкни и заспивай!

Силното му тяло излъчваше приятна топлина, тя неохотно се подчини и скоро потъна в дълбок сън.

ГЛАВА ТРЕТА

Като се събуди на следващата сутрин, Арайа видя, че е сама. Няколко минути остана да лежи тихичко, за да размисли.

Преди всичко непременно трябва да се върне в базата и да оповести на обществеността, че е жива и здрава. Дядо ѝ ще изпита голямо облекчение. Тя стремително изпълзя от палатката. Навън гореше малък огън, но този Монтгомъри не се виждаше. Униформата му ѝ беше твърде голяма и Арайа ясно съзнаваше, че видът ѝ в момента не е особено елегантен. Вдигна от земята мократа си рокля и започна да съблича униформата.

— Тук е твърде горещо за толкова много фусты! — прозвуча внезапно зад нея гласът на този ужасен човек.

Арайа се стресна и притисна роклята към себе си. Джей Ти вдигна униформата си, която тя бе захвърлила небрежно на земята, и я стрелна гневно с очи:

— Пет пари не даваме за чуждата собственост, така ли, мадам?

— Аз не съм мадам. Аз съм...

Той я спря с ръка.

— Да, зная. Ти си царственото наказание за всичките ми прегрешения! Защо ония мъже, дето те довякоха, не можаха да изчакат до неделя?! Ще облечеш ли този парцал или ще стърчиш така да го държиш в ръце?

— Необходимо е да се отдалечите. Недопустимо е да се обличам в присъствието на един мъж.

Той изпъшка.

— Ти надценяваш себе си, принцесо! Недей мисли, че ми действаш! И гола-голеничка да ми се разхождаш, ще си остана ледено невъзмутим. Побързай с обличането. Трябва да изчистиш скаридите!

Цяла минута трябваше на Арайа, за да се свърже от невъзможния му тон.

— Как се осмелявате да ми говорите по такъв начин?

Той пристъпи към нея, грабна мократа ѝ черна рокля и тя с ужас видя, как извади ножа си, отрязва дългите ръкави и цяла педя от подгъва, за да стане по-къса.

— Така вече е по-добре — подаде ѝ я отново той. — Ще се наложи да махнеш поне половината от префърцуненото си бельо. Иначе жегата ще те умори! А хич не се надявай, че ще се хвърля да те съживявам още веднъж. Стига ми един път!

Той взе рибарската мрежа и я остави сама.

Арайа не можеше да разбере постъпките на този човек. Вярно е, веднъж леля ѝ каза, че всички американци били варвари, че нямали обноски и че на мъжете им не можеш да вярваш. Ала този Монтгомъри надхвърли и най-лошите ѝ представи! Все пак не беше възможно цялата страна да е населена с такива примитивни същества, сигурно и тук има хора, изпълнени с уважение към кралския авторитет...

Когато след десетина минути той се върна с пълна мрежа скариди, Арайа още стоеше на същото място.

— Да не чакаш камериерката? Дай, аз ще ти помогна.

Той грубо ѝ нахлузи роклята и я закопча набързо.

Арайа стоеше като истукана. Този човек сигурно е побъркан! Нещо не е наред в главата му, горкия...

Тя седна на една от моряшките възглавници. Не беше свикнала с толкова къса рокля, с разголени ръце. Чувствуваше се малко притеснена, но изрече отмерено, с най-благосклонния си тон:

— Сега можете да ми поднесете закуска.

Джей Ти не ѝ обърна внимание, само метна в скута ѝ мрежата със скаридите.

Арайа не изпищя, дори не трепна.

— Бихте ли ми предоставили вашия нож? — попита тя тихо.

В очите му припламна любопитство, докато ѝ подаваше ножа.

Арайа мъчително преглътна. Една принцеса винаги яде онова, което ѝ поднесат. Винаги щеше да се придържа към това правило, дори и сега, докато отваряше предпазливо мрежата с разтреперани ръце. Рачетата я гледаха с изпъкналите си очи и целият ѝ стомах се обърна. Тя потисна неудържимото гадене, набоде с ножа една скарида и я поднесе към изкривената си от погнуса уста. Точно когато едно от рачетата на едрата скарида докосна устните някаква ръка сграбчи китката ѝ. Арайа отвори очи и погледна мъжа объркана.

— Толкова ли си гладна? — попита мило той.

— Вашата храна положително ще ми се услади, убедена съм... — побърза да го увери тя и обясни любезно: — Просто досега не съм яла такова... нещо. Но щом вие го ядете, аз ще свикна, разбира се...

Той я изгледа с продължителен изпитателен поглед, след това взе мрежата и набодената скарида и обясни:

— Раците се почистват и се сваряват.

Арайа наблюдаваше с интерес как изсипа скаридите в кипящата вода. Джей Ти вдигна очи и ядосано се сопна:

— Не си ли виждала досега скариди?

— Разбира се, че познавам тези животни. Но те ми ги сервират на златен поднос, а и нямат нищо общо с тези тук... Просто не познах, че това са скариди.

— И за малко да ги ядеш почти живи! Откъде си всъщност?

— От Ланкония.

— О! Мисля, че съм чувал за тази страна. Там има планини, кози и лозя, така ли е? И какво търсиш в Америка?

— Вашето правителство ме покани. Те положително вече ме търсят. Вие трябва...

Джей Ти вдигна ръце в отбрана.

— Само не започвай отново! Ако имаше някаква възможност да те махна от този остров, вярвай, сестро, отдавна да съм я използвал!

— Аз не съм ви никаква „сестро“. Аз съм...

— Моята частна пила за нерви! — довърши вместо нея той. След това бръкна в тенджерата и каза: — Ето, режеш главите, махаш черупките, а аз ще приготвя соса.

Арайа поклати категорично глава.

— Не съм нито слугиня, нито чистачка.

Сега той се изстъпи към нея, сянката му заплашително надвисна над главата ѝ. Като втрещена Арайа гледаше само краката му пред самите си очи — прекалено дълги, прекалено космати, почернели от слънцето.

— Ти се намираш в Америка, принцесо! Тук всички са равни. Ако искаш да ядеш, ще трябва да работиш! От мене няма да видиш нищо в златни подноси! — Той хвърли в краката ѝ ножа и някаква клечка. — На, дръж!

— Мисля, че вашето правителство няма да е очаровано, когато съобщя по какъв недостоеен начин сте ме третирали, лейтенант Монтгомъри! Моята страна притежава именно ванадия, от който се нуждае вашето правителство. Не смятам, че ще се съглася да го продам на страна, в която съм била малтретирана! — заяви Арайа.

— Малтретирана?! — Той се задушаваше от ярост. — Аз ти спасих живота! Я виж как ме подреди! — Той смъкна ризата от лявото си рамо и тя видя ужасната възпалена рана, заобиколена от полузаздравили белези, които се простираха по цялата лява страна на гръдния му кош.

Арайа отвърна глава.

— Вие не бива да ми показвате такива неща. Моля в мое присъствие да не сваляте дрехите си!

Джей Ти я погледна слисан.

— Значи ти очакваш от другите да рискуват живота си, така ли?

— Моята свита...

— Ох, Господи Боже! Свита! — извика той гневно. — Започвай със скаридите! Иначе няма да получиш нищо за ядене.

— Не мога да си представя, че наистина ще ме оставите да умра от глад.

— На твоето място не бих се опитвал да го проверя, детенце! — изръмжа той.

— Лейтенант Монтгомъри! Аз забранявам да ми...

— Започвай да чистиш! — ревна той.

Тя бодна с ножа един от сварените раци, сложи го на дъсчицата и се замъчи да отреже главата, но ракът все се изплъзваше изпод пръстите ѝ.

Джей Ти поклати глава.

— Можеш ли всъщност да направиш поне едно нещо както трябва? — запита той, взе ножа в дясната си ръка и един рак в другата. С бързо движение отрязва главата и почисти черупката. — Видя ли колко е просто?

Арайа го гледаше с разширени от ужас очи.

— Вие пипнахте животното с пръст!

— Ракът? Естествено.

— Не бива да се пипа с ръка онова, което после ще ядеш...

Джей Ти я гледаше с недоумяващи очи.

— А варена царевица как ядеш? Не пипаш ли кочана? Ами хот-дог? Ами хамбургер?

— Такова нещо не ми е сервирано досега. Но ако трябва да го пипам с ръка, изобщо няма да го хапна след това.

— А ябълки как ядеш?

— С нож и вилица, естествено.

Той я гледа известно време, като че ли беше същество, от друга планета. След това вдигна ръката ѝ и плесна на дланта ѝ един тлъст рак. Тя се опита да се съпротивлява, но хватката му беше желязна. Държа ръката ѝ като в менгеме, докато тя разкъса рака, за да изяде месото.

Арайа се сдържаше да не извика от болка. Затвори очи, но този противен човек не преставаше да я командва и поучава:

— Разбра ли сега, принцесо? Като се върна, искам да видя тук цяла купчина изчистени раци!

Арайа си позволи да изпъшка чак след като Джей Ти изчезна. Чувстваше се като принцесата от приказката, която трябва да изпреде златна нишка от слама. С връхчето на пръстите посегна към едно от черупчестите животни. Трябваша ѝ цели пет минути за да го очисти някак си. Но не можеше да се каже, че от месото остана кой знае колко много.

— Това съвсем няма да се хареса на американското правителство — промълви тя на глас. — Само като научи, несъмнено ще го изправят на съд и ще го осъдят. Нека да полежи в някой пълен с плъхове затвор! Или най-добре ще е да го изпратят просто в Ланкония — сети се тя изведнъж. — Дядо ще знае как да го накаже...

Звук от покашляне я накара да трепне. Тя гневно избухна:

— Следва да искате разрешение, за да влезете. Не можете да влизате в стаята ми направо!

— Стаята е моя, а не твоя — поправи я Джей Ти кисело. — Изчистила си едва десетина! Ако я караш с това темпо, ще умрем от глад.

Тя очакваше, че той ще грабне ножа от ръцете ѝ и ще приготви сам закуската. Но той не направи нищо подобно. Беше уловил няколко риби и се зае да отсича главите им с един голям нож. След това ги наниза на дълга връв и ги потопи във водата.

— За обяд ще имаме риба... Закуска се съмнявам, че ще има.

Присъствието му я правеше толкова нервна, че тя си поряза палеца. Гледаше с ужасени очи кръвта, която бликаше от раната.

Джей Ти вдигна ръката ѝ, да разгледа порязаното.

— Гледай ти чудо! Червена кръв! Ти имаш съвсем нормална червена кръв като всички смъртни! Върви да топнеш ръката си във водата. Мадам, ти си най-безполезната жена, която някога съм познавал. Мисля, че и в кула от слонова кост няма да можеш да оцелееш! Какво правят всъщност хората като теб? Освен да се женят помежду си и да създават такива безполezni същества като себе си!

Арайа се мъчеше да не мисли за болката в ръката си.

— Аз съм сгодена за Джулиън, граф Борган-Хесия.

— О! — вдигна вежди Джей Ти. Той извади ръката ѝ от водата.
— И вече си имала щастието да го видиш?

— Естествено. Среждали сме се три пъти и съм танцувала четири пъти с него.

— Четири пъти?! Истинско чудо е, че не си забременяла. Велики Боже! Не се прави на толкова потресена! По-добре си гледай раците!

Какъв ужасен, вулгарен мъж, наистина! И затвор пълен с плъхове е нещо прекалено меко за него! Трябва да го накажат по-жестоко! Да го унижат с нещо това животно...

— Ръката ми е порязана. Аз не мога... Къде... къде мога да...

— Той кимна небрежно към мангровите дървета.

— Виждаш дърветата, нали? Там ни е тоалетната.

Тя бавничко тръгна към пътеката.

Този човек е варварин! Досега никой не се беше осмелявал да ѝ говори с такъв тон. Ще се махна от него! Ще го напусна...

Съвсем не беше лесно да се добере до брега, но успя. *Може пък да се намери някаква лодка. И рибар може да мине насам, знае ли човек...*

Арайа газеше до глезени в натрупаните водорасли, взирайки се в морето. Стъпи на остри миди и погледна в краката си. До мидите имаше някакви дълги синкави балони. Точно понечи да се наведе и да вземе един да го разгледа, когато я сепна остър вик:

— Не пипай!

Тя се дръпна и изгледа Джей Ти въпросително:

— Вие преследвате ли ме?

Той държеше пушката в ръка, но беше насочил дулото към земята.

Тя се наведе отново да пипне балона.

— Внимавай! — извика Монтгомъри отново. — Това е гигантска медуза. Отровните жилчици на долната ѝ страна не само парят като коприва, но могат да предизвикват смъртоносни изгаряния. Хората умират от болките.

— О! — каза тя кратко и отново тръгна по брега. — Вече може да се оттеглите.

Джей Ти вървеше след нея, без да обърне внимание на думите ѝ.

— Да не си решила да умираш? Имаш рядката дарба да се набутваш между шамарите. Мисля, че за тебе ще е по-добре да не се показваш много-много на брега. Онези двамата може да се върнат.

— Но е възможно да се появят военни кораби, тръгнали да ме търсят.

Стигнаха до палмата. Джей Ти седна и опря пушката на стъблото.

— И аз мислих по този въпрос. Боя се, че е мой дълг да те опазя. Или по-точно да опазя ванадия. Наистина, по-сигурно за тебе е да се върнеш в лагера.

Приливът заливаше вече голяма част от плажа.

— Не, благодаря ви, лейтенант Монтгомъри. Бих предпочела да остана тук. Ще следя за появата на кораби.

Тя седна на пясъка с изправен гръб и сложи ръце на скута си. Джей Ти се облегна на палмата.

— Нямам нищо против, стига да си ми под око. Трябва да изчакаме заедно още три дни, а искам да те предам невредима на американското правителство. Ако държиш да се прехранваш с едната гордост, съобщи ми! Но в лагера имаме няколко риби, които ще те заситят много по-добре.

Той се излегна и се престори на заспал. Арайа не го и погледна.

Слънцето препичаше. Стомахът ѝ виеше от глад. Размечта се за агнешко печено... с тамиан и зелен боб... Цялото море блестеше под слънцето, но кораб не се мяркаше.

Изведнъж точно пред себе си съзря едра раба. Спомни си как Монтгомъри бе набол една с харпуна, как след това я опече на огъня. Всъщност май че тогава бе и последното ѝ истинско ядене. Кога беше

това? Дали преди часове? Или бяха минали дни? Няма да е трудно да се запали огън... Но рибата. Как да хване рибата?!

Арайа хвърли поглед към придружителя си и видя, че е заспал. На около половин метър от него бе пушката. Все пак поне от оръжие разбираше — нали от дете ходи на лов. Тя тихичко, за да не го разбуди, се примъкна към пушката и посегна, но ръката му обхвана като желязна скоба китката ѝ.

— Какво възнамеряваш? Да не си решила да се отървеш от моето присъствие?

— Исках... да хвана една риба.

— Какво?! Искаш да използваш пушката вместо въдица, така ли? А патроните ще са стръвта?

— Не съм срещала по-глупав мъж от вас. Просто, исках да застрелям рибата.

Той се ухили още по-широко.

— Да застреляш риба?! — Така значи, ще бием риба с М-1! Мадам, та ти не можеш и спусъка да дръпнеш. Откатът ще те метне на земята.

— Така ли? — отвърна тя хапливо. Взе пушката, прегледа дали е заредена и дали е махнат предпазителят. Преди той да каже и дума, тя се прицели и стреля. — Още един патрон! — протегна тя властно ръка към него.

Безмълвен, Джей Ти постави на дланта ѝ още един от големите патрони.

Арайа зареди отново пушката, прицели се към ято диви патици над главата си и дръпна спусъка. Една от патиците се запремята и тупна в морето. Тя свали пушката и го погледна победоносно.

Джей Ти мина край нея и нагази във водата. Намери рибата — едър морски език с точно отрязана глава. Няколко метра по-нататък плуваше дивата патица — също обезглавена.

— Принцесите не са чак толкова безполезни! — отбеляза Арайа заядливо, обърна се и тръгна към лагера. — Позволявам да ми сервираш за обяд моя улов.

Джей Ти метна пушката на рамо и тръгна след нея. Настигна я и ѝ връчи патицата и рибата.

— Ще сготвиш сама онова, което си уловила. Трябва да се научиш най-после, че не съм ти слуга, дори ако трябва да ти го набия

насила в главата!

Арайа се засмя.

— Мъжете винаги се ядосват като видят, че стрелям по-добре от тях. А с ездата как сте, лейтенант Монтгомъри? Можете ли да яздите?

— Каквото и да е, поне мога да се обличам сам и никога няма да пукна от глад. Отиваш сега в лагера и оскубваш патицата! И този път няма да клинчиш!

— Мразя го! — прошепна Арайа, докато скубеше перушината.
— Винаги ще го мразя!

— Ти още ли не си свършила?

Арайа скочи.

— Колко пъти трябва да ви казвам, че трябва да искате разрешение, за да останете в мое присъствие?

— Обадох се. — Той изгледа голите й ръце. — Усещаш ли, че пак си седнала на слънце?

— Ще седя където поискам.

Джей Ти сви рамене, наведе се над рацете и започна да ги мие.

— Ох, ще го ненавиждам през целия си живот! — прошепна Арайа тихичко, та да не я чуе. — Ето, патицата е оскубана — каза тя след няколко минути. Опита се да стане, но й причерня, всичко около нея се завъртя и тя падна в безсъзнание.

Когато дойде на себе си, лежеше на хамака. Монтгомъри се бе надвесил над нея със загрижено лице.

— Проклетата жена! Ще се свариш в тази рокля! Не стига че си гладна, ами сега получи и слънчев удар! — Той се обърна и промърмори на себе си. — Аз ако можех да издържа толкова, щяха орден да ми дадат!

Арайа се чувстваше ужасно слаба. Като погледна ръцете си, видя, че кожата ѝ е зачервена като огън. След няколко минути Монтгомъри пристигна с чиния, на която бе сложена една опечена риба и няколко сварени рака. Трудно ѝ бе да седне в хамака. След няколко несполучливи опита Монтгомъри взе чинията, наведе се и вдигна Арайа на ръце.

— Какво си позволявате! — изписка тя възмутено и цялата настръхна.

Той я сложи на дървеното трупче-възглавница и сложи чинията в скута ѝ.

— С три деца да бях дошъл тука, по-малко главоболия щяха да ми създадат! — Тя започна да яде. Той изпъшка и ѝ подаде ножа си. — Ти думичката „благодаря“ не знаеш ли?

Арайа не обърна внимание на забележката му и започна да се храни. Само доброто ѝ възпитание я спираше, да се нахвърли лудо на храната. Изискано поставяше късче след късче в устата си, докато Монтгомъри се въртеше около огъня. Преди още да е изяла раците и рибата, той плъзна в чинията ѝ четвъртинка от патицата. С помощта на ножа и на пръстчетата си тя успя да се справи с месото.

Монтгомъри се изненада, като видя празната чиния. Въздържа се обаче от всякакъв коментар, като видя упоритото изражение на лицето ѝ.

— Сега ще ти помогна да махнеш тези дрехи — каза само той.

— Мо-оля?

— Вече припадна веднъж. Флорида е прекалено жарка за такова облекло. Ще разкопчея копчетата, ще се скриеш зад дърветата и ще си свалиш белъто. Няма защо да се страхуваш, нищо няма да ти направя.

Той разкопча роклята ѝ и кимна мълчаливо към гъсталака.

Арайа изчезна зад дърветата, вирнала надменно глава. Знаеше, че е прав за жегата и за нейното състояние. Но се ядосваше, че я командва така безцеремонно. Въпреки това смъкна част от дрехите си: най-напред фустата, след това копринения комбинезон. За розовия корсет се поколеба, но се реши и го смъкна решително. Уф! Толкова я притесняваше... След това нахлузи копринената черна рокля. Имаше нещо едва ли не нечестиво в това усещане на коприната по голата ѝ кожа — какво блаженство! Испита угризения като си спомни думите на майка си, която непрекъснато ѝ набиваше в главата, че една принцеса не бива да показва безсрамно на показ формите на тялото си. Срамуваше се малко, когато излезе от прикритието на дърветата, но след това изправи гръб и си помисли:

„Ако успея да игнорирам факта, че не нося корсет, то и този примитивен тип няма да го забележи!“

Но се лъжеше. Джей Ти се ококори, след това бързо отвърна поглед, за да започне след това да я оглежда вече подробно. Арайа направи усилие да не забелязва това, обърна се и се отправи към плажа.

Къде тръгна?

— На брега, искам да видя за кораби — отвърна тя.

— Няма да ходиш! Оставаш тук!

— Лейтенант Монтгомъри! Мога да се подчинявам, само на кралските заповеди — каза тя остро.

— Слушай, детенце! Тук кралят съм аз! Трябва да те пазя, това е мой дълг. Оставаш тук, да си ми под око!

Арайа го стрелна гневно с очи и упорито продължи пътя си, но той я хвана за рамото и изсъска:

— Ти май недочуваш! Тук обикалят германски подводници!

Арайа се откъсна с рязко движение.

— Аз имам родственици в Германия! Възможно е някоя германска подводница да ме върне при дядо ми.

Джей Ти отстъпи крачка назад и се взря в нея, като че ли виждаше някакво изкопаемо.

Ние сме във война с Германия! — каза кратко той.

Вашата страна да — отвърна Арайа остро. — Не и моята.

Тя понечи отново да тръгне, но той я задържа.

— Слушай сега! Ти оставаш тук, независимо дали ти харесва или не. Когато приятелят ми дойде да ме вземе, ще тръгнеш с нас и ще те предам на правителството на Съединените щати на Северна Америка! — Той грубо я издърпа обратно на поляната и престана да се занимава повече с нея. Не желаше да влиза в спорове по своята заповед.

Арайа седна до едно дърво в очакване. Не се и опита да обяснява на този дивак безпокойствата си. Навярно междувременно дядо ѝ е бил осведомен за изчезването ѝ и всяка пропиляна тук минута навярно щеше да коства месеци от живота му. На времето той беше заложил всичките си надежди на своя син, бащата на Арайа. Но престолонаследникът умря, още докато дъщеричката му беше на пет години. Оттогава Арайа беше възпитавана да стане кралица. Получи задълбочени познания по история, политика, икономически науки.

Този нахакан мъж там, дето си лежи в хамака и чете, си въобразява навярно, че е патриот, но той мързелува и се наслаждава на живота, докато неговата страна води кръвопролитна война. Един крал или една кралица не биха намерили покой, ако страната им воюва! Кралското семейство винаги трябва да дава пример!

Дядо ѝ успя да опази своята страна от ужасната война, която опустошаваше почти целия свят. Но той се страхуваше, че германците могат да ги окупира, ако продава ванадий на американците. И все пак Ланкония имаше нужда от пари! Тъй като се бе обявила за неутрална, повечето страни престанаха да търгуват с тази малка страна.

Този Монтгомъри каза, че Ланкония се състояла от планини, кози и грозде... Но гроздето гниеше, защото никой не го купуваше. И въпреки че съзнаваше опасностите, които я грозят, дядо ѝ я беше изпратил в Америка. Продажбата на ванадия беше изключително важна за Ланкония.

Сега тя беше нещо като пленница на този тъп човек, който изобщо не може да проумее въпросите на голямата политика. Не можеше да напусне този остров!

Арайа тайно се надяваше, че американците няма да оповестят съобщението за нейното изчезване. Но беше малко вероятно — американските вестници просто се надпреварваха да информират за всичко!

Арайа погледна крадешком към мъжа и видя, че е задрямал. Тя тихичко се измъкна и навлезе в пътеката.

Скоро стигна до брега, но слънцето вече залязваше, така че не се виждаше надалеч.

Внезапно тя долови шум, положително бе моторница! Затича се и видя малка лодка, която трима мъже точно изтегляха на пясъка. Вдигна ръка и пое дъх да извика нещо, но в миг падна като подкосена на земята. Лейтенант Монтгомъри я бе затиснал с цялата си тя жест.

— Шт! Тихо! — прошепна той в ухото ѝ. Не чу ли? Не зная кои са, но зная едно: безобидните туристи не изглеждат така!

Арайа се опитваше да си поеме въздух и да вдигне ръка, но Джей Ти я притисна още по-силно.

— Не се допуска — опита се тя да го отблъсне, но той сложи ръка на устата ѝ и просъска:

— Тихо! Гледат към нас!

Тя отдръпна гадните му пръсти, взряна в мъжете. Единият бе застанал до лодката и палеше цигара, докато другите двама измъкнаха в храстите някакъв сандък.

Джей Ти не престана да стиска Арайа, докато мъжете не се качиха в лодката, не запалиха двигателя и не изчезнаха.

— Сега можете да ме пуснете — каза тя.

Но Джей Ти не помръдна. Ръцете му галеха хълбоците ѝ.

— Какво беше това твоє бельо! — запита той смаян. — Разликата е от небето до земята!

Възпитанието на майка ѝ не бе третираше такава ситуация, затова Арайа реагира, водена от чисто женския си инстинкт: заби лакът в ребрата му, претърколи се и се изправи.

Мъжът продължаваше да лежи, като разтриваше със свито от болка лице гръдния си кош.

— Слънцето трябва да ми е изсушило нещо мозъка, щом мога да сметна за привлекателна жена като тебе! Връщай се обратно в лагера!

— Какво ли има в сандъка?

Джей Ти се изправи.

— О-хо! Преблагородната принцеса е любопитна? Навярно умираше от желание да кажеш на тия типове, че не е позволено да ти замърсяват острова!

— Островът е американски — отвърна несъзнателно тя.

— О, Боже! — разсмя се той. — Тия ланконки нямат никакво чувство за хумор!

Той тръгна надолу към плажа и тя го последва.

— Разбира се, че имаме чувство за хумор — наежи се тя. — Но само когато не ни третират като затворници. Освен това бих искала да ви помоля повече да не ме докосвате с ръка!

— На колко си години всъщност?

— Аз не мисля, че... — започна тя, но въздъхна и се предаде. — Двадесет и четири.

— А принцът, за който ще се омъжиш?

— Той е граф и е в родствени връзки с английския и норвежкия двор.

— Ясно, значи децата ти ще имат безупречно родословно дърво. Той роднина ли ти е?

Тя пренебрегна тона, с който прозвуча това.

— Съвсем далечен.

— Значи няма да има кръвосмешение. И кой ти го изнамери?

— Лейтенант Монтгомъри, длъжна съм да ви помоля най-сериозно да прекратите този отвратителен разпит!

— О, просто се опитвам да науча нещичко за твоята страна, за нравите и обичаите ти. Има ли нещо лошо в това? Та ти не искаш ли да понаучиш нещо за американците?

— Изучавала съм вашите нрави и обичаи. Първите заселници са пристигнали през седемнадесети век, всички тексасци са избити в битката при Аламо, имате конституция... тя...

— Остави, остави! Имам предвид друго. Какво знаеш за хората, за американците?

Тя помълча малко и каза замислено:

— Американците са твърде странни хора, според мене. Поне досегашната част от пътуването ми не спада към най-хубавите ми спомени.

Той се изсмя кратко. Стигнаха до мястото, където бяха разтоварвали моторницата.

— Стой тук, но наистина! — заповяда той.

Арайа кимна послушно и Джей Ти изчезна в гъстака. Само след минута се върна обратно.

— Продукти от флотата. Откраднати, разбира се. Тези разбойници са направили цял склад. Сигурно ще ги продават на черно.

— На черно? Това какво е?

Джей Ти не й отговори. Само я хвана за ръка.

— Хайде, да се махаме оттук! Сигурно тези типове ще са върнат още няколко пъти тази нощ. Като се върна у дома, ще съобщя за кражбата.

Арайа измъкна ръката си от неговата и се отдалечи.

— Само на крале е позволено да крачат редом с тебе, така ли е? Я разкажи, граф Джулиус върви ли до тебе?

Тя спря, извърна се и го измери с гневни очи.

— Нарича се граф Джулиън, а не Джулиус и на обществени места не му е позволено да върви до мене.

— А ще може ли, като ти стане съпруг и крал?

— Той няма да стане крал, освен ако аз не го провъзглася. Но няма да го направя. Аз съм кралицата, а той е принц-съпруг.

— След като няма да е крал, защо се жени за тебе?

Арайа сви ръце в юмруци. Този човек ще я накара да излезе от кожата са и да престане да се владее!

— Заради Ланкония — отвърна тя кратко. — А освен това ме обича.

— Въпреки че те е видял само четири пъти?

— Среждали сме се само три пъти — поправи го тя. — Но смятам, че отговорих на достатъчно ваши въпроси. Дори и във вашите библиотеки сигурно има книги за Ланкония... Ах, да! Искам да ви питам още нещо: какво смятате да пригответе за вечеря?

Ще сготвим риба с лук, принцесо. Ти ще нарежеш лука. Положително ще ти направи голямо удоволствие.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Арайа помириша ръцете си — воняха ужасно. Ще трябва да смъкне цялата кожа, за да премахне тази отвратителна лучена миризма. Обърна се и съгледа Джей Ти, излегнат удобно в хамака. Явно, за нея нямаше легло.

— Аз къде ще спя?

Той не си даде труд да отвори очи.

— Където искаш, принцесо. В края на краищата живеем в свободна страна.

Постепенно захладня и тя потърка раменете си.

— Бих искала да спя на хамака.

Джей Ти простря ръце в покана.

— Хайде, малката! Нямам нищо против.

Арайа изпъшка.

— Предполагам, че ще е твърде дръзко от моя страна, ако ви помоля да ми отстъпите изцяло хамака.

— Прекалено дръзко! В крайна сметка съвсем не съм подготвен за гости. Имам само едно одеяло и един хамак. С удоволствие ще споделя с тебе всичко. И пак ти повтарям: няма да те докосна!

Арайа остана седнала на пода. Усещаше, как студът бавно обхваща цялото ѝ тяло. Гледаше го как си е легнал удобно и топличко на хамака. Облегна се назад и затвори очи, но зъбите ѝ тракаха от студ и не можеше и да мисли за сън. Джей Ти отново протегна ръце към нея. Без да премисля много, дали е редно или не, тя се покатери при него. Най-напред се опита да се обърне с гръб към него, но на хамака това се оказа невъзможно. Тя промърмори едно „Извинявайте, моля!“ и сложи глава на рамото му. Изненада се, че усещането за допира до голата му кожа съвсем не бе неприятно.

Джей Ти я прегърна и Арайа чу доволната му въздишка. Тя затвори очи. Най-добре ще е да не мисли много-много за това невероятно положение — в края на краищата една извънредна

ситуация изисква и извънредни мерки. А освен това се чувстваше толкова уютно. Тя праметна крак над коляното му и заспа сладко.

— Събуди се! Утро е! — прошепна дрезгав глас до ухото ѝ.

Не ѝ се искаше да се събужда. Сви се по-плътнo до него.

Той обхвана раменете ѝ и лекичко я разтърси.

— Трябва да станеш и да си направиш фризурата!

Още замаяна от съня, тя го погледна и се усмихна мило. Косата ѝ бе разпиляна по раменете.

— Добро утро.

В следващата минута той я избута от хамака и тя тупна тежко на пода. Тя заразтрива смаяно задните си части.

— Ти си най-смотаното момиче, което познавам! — изпъшка той. — В училище не са ли те учили на най-обикновените житейски неща?

— Ако намекувате за посещаването на гражданско училище, никога не съм ходила. Имах частни учители и гувернантки. — Арайа се протегна сънено. — Спах великолепно. А вие?

— Не! — изръмжа той. — Не можах да мигна. Безкрайно се радвам, че това е последният ни ден заедно. След такава „ваканция“, службата във флота ще ми се види истинска почивка! Нали ти казах, че трябва да си прибереш косите! И по-добре си облечи отново долните дрешки!

След тези думи той се завтече по пътеката към плажа.

Арайа остана да гледа след него в недоумение, но изведнъж ѝ стана смешно. Не знаеше какво го бе ядосало толкова, но самата тя се чувстваше божествено! Отиде до водата и се вгледа замислено в отражението си.

Получавала беше много предложения за женитба, но повечето от мъже, които изобщо не познаваше и които просто искаха да се оженят за кралица. Граф Джулиън бе шестнадесет години по-възрастен от нея, а се бе кандидатира за ръката ѝ още докато тя беше на осем години.

Арайа приглади косите си. Бяха сплъстени и мръсни. Дали не може да се измие... Хвърли поглед надолу по пътеката. Мъжът не се виждаше. Бързо прерови сандъка. Е, шампоан не намери, но имаше парче сапун и една малка кърпа за лице.

Съблече се бързо и се потопи в бистрата вода. Точно сапунисваше косата си, когато Джей Ти се върна. Той рязко спря и се ококори.

Арайа грабна кърпата и се опита да се поприкрие с нея.

— Вървете си! Махнете се!

Той моментално се подчини.

Арайа се усмихна, след това направо се разсмя и си затананика някаква мелодия. Възхищението, което прочете в погледа му, ѝ достави такова удоволствие...

Започна да се облича бавно — и не помисли дори да слага бельото си, бавно среса косата си. Още я разресваше, когато Джей Ти отново се появи.

— Имате омар за закуска, а в кутията има няколко сухара — каза хрипкаво той.

Арайа съзнаваше, че я наблюдава. Усмихна се. Играеше си с дългата си тъмна коса, която се развяваше леко от утринния бриз.

Неочаквано той я хвана за раменете и я накара да го погледне в очите.

— Мадам, играеш си с огъня! Навярно ме взимаш за някой от твоите прислужници, които можеш да измъчваш, колкото си искаш. Заблуждаваш се!

Пръстите му се впиха в раменете ѝ, устата му намери устните ѝ и я целуна страстно. След това я отблъсна от себе си.

— Ти си истинско дете! На двадесет и четири години! Едно невинно малко момиче! Добре, запази си невинността за твоя Джулиън. Не ме дразни! Нито съм ти прислужник, нито съм чак толкова безопасен! Хайде, пресегни се, отвори мрежата и ми подай омарите!

Арайа не успя да реагира веднага. Вдигна ръка към устните си. Джулиън я бе целунал веднъж, но онова бе нежна целувка... Дори преди това бе поискал разрешение...

— Мразя ви!

— Хубаво! И аз не твърдя, че те обичам кой знае колко!

Закуската мина в мълчание. След като се нахраниха, Джей Ти си запали цигара. Арайа почти отвори уста да му каже, че трябва да поиска разрешение от нея, но после промени решението си. Не ѝ се

искаше да се впуска в словесни битки. Просто копнееше за мига, в който ще може най-сетне да напусне острова.

Като изпуши цигарата си, той стана, разпореди се мрачно да не мръдва от лагера и изчезна нанякъде.

Арайа остана да седи дълго неподвижна, обвила колене с ръце. Мислеше за дядо си. Кога ли ще може да види отново познати лица и места!

След като Джей Ти не се върна и след няколко часа, Арайа тръгна към брега. Монтгомъри лежеше под палмата, очите му бяха затворени, ризата, както винаги, разкопчана. Пушката стоеше опряна на палмата.

— Пак ли ще ловиш риба? — попита той вяло.

Тя не отговори. Шумът от приближаваща моторница стресна и двамата. Джей Ти светкавично скочи.

— Залегни! — заповяда той. — Оставаш тук, докато не ти кажа, че е чисто!

Той взе пушката и се втурна по плажа.

Арайа се прикри зад палмата. Видя го как изведнъж спря и започна да маха към лодката. Тя се изправи, приглади роклята си и поприбра косите си. С тази разпарцалосана рокля и с тази глава, невиждала фризьор от цяла седмица, не се чувстваше много добре, но се опита да направи възможно най-доброто при това положение.

С цялата си грация, изработена в дългогодишни упражнения, тя се отправи към лейтенант Монтгомъри.

— Радвам се повече от всякога, че те виждам — каза Джей Ти на мъжа, който веднага отговори:

— Доли ме натискаше да тръгна малко по-рано. Какво ли не измисли, че може да ти се случи в тази джунгла! А ми се искаше и да половя малко риба, преди да тръгнем обратно.

Джей Ти поклати глава.

— Ще го отложим. Жадувам да се върна в цивилизацията!

— А-ха! Почувства се самотен, а? Нали ти казах... — Той млъкна, като съзря Арайа. — Велики Боже! — захихика той взрял възхитен поглед в нея. Страхотна класа! Как върви само, как се държи! Всичко го показва.

Бил знаеше, че семейството на Джей Ти има купища пари и винаги си представяше, че приятелят му положително ходи само с

дами от хай-лайфа... За Бил би било чудесно, Джей Ти да се ожени най-сетне. Тогава няма да го клъцва ревност всеки път щом Доли закудкудяка за него.

— Как ме заблуди само!

— Съвсем не е така, както мислиш — каза Джей Ти и се обърна към Арайа. — Нали ти казах, да не се показваш?

Бил се усмихна с разбиране. Онези които се обичат, се карат! Сега можа да поразгледа Арайа по-отблизо.

— Не съм ли ви виждал вече? — запита той. — Джей Ти, няма ли да ни запознаеш?

Джей Ти изпъшка.

— Бил Фрейзър, мога ли да ти представя Нейно кралско височество... принцеса... — Той се обърна намръщено към Арайа: — Как са казваш всъщност?

— Принцеса! — Бил си пое дълбоко въздух. — Да! Приличате на принцесата, която вчера посети доковете!

— Но аз бях тук — отвърна Арайа изненадано. — От няколко дни не съм мърдала оттук.

Джей Ти смръщи чело, хвана Арайа за ръка и я дръпна да вървят към палмата.

— Хей! — запротестира Бил нервно. — Смяташ ли, че е правилно да третираш така една принцеса? Може да нанесеш оскърбление на нейната страна или знам ли какво...

— Да, или нещо такова! — излая Джей Ти и спря под палмата. — А сега ти ще разкажеш защо ония двамата стреляха по тебе!

— Стреляха? — повтори като ехо Бил, който се бе опитал да върви в крак с тях. — Когато я видях, беше заобиколена от петдесетина войника. Нищо не съм чул за стрелба!

— Бил — каза Джей Ти — когато твоята принцеса е разглеждала доковете, моята принцеса си беше тук при мене!

Бил поклати глава смаян.

— Значи имате сестра?

— Ние изобщо не си приличаме — отвърна Арайа, като се опитваше да превъзмогне собственото си объркване.

— Хайде, започвай най-после да разказваш! — подкани я Джей Ти заплашително.

Арайа разказа накратко за отвличането и за своето бягство.

— Така значи, можеш да развързваш въжета, а не си в състояние сама и роклята да си разкопчаеш! — вдигна вежди Джей Ти.

— Всеки прави, каквото може.

Бил се изкашля, за да напомни за себе си.

— Дали хората, които са ви отвлекли, не са поставили някаква двойница на ваше място?

— Двойница? — изненада се Арайа.

— Някой, който се явява вместо тебе и прилича на тебе — поясни Джей Ти и Арайа потъна в мълчание.

Бил хвърли на Джей Ти многозначителен поглед.

— Откъде ще знаем, коя е фалшивата?

Джей Ти изгледа Арайа изпитателно.

— Тази тук е истинска принцеса. Готов съм да заложа живота си и живота на цялото си семейство. Никой не може да се преструва чак толкова!

Бил гледаше Арайа така, като че ли тя беше осмото чудо на света.

— Жена ми положително ще се радва да се запознае с вас. Вчера като се върнах в къщи, направо ме бомбардира с въпроси. Искаше да й разправа как сте била облечена, имала ли сте корона на главата и какво ли не още. — Той изведнъж прекъсна пороя от думи. — Впрочем... значи въобще не сте била вие...

Арайа го дари с някакво подобие на усмивка.

— Трябва веднага да ме заведете при представители на вашето правителство. Там ще разкажа за станалото. Тази измамница трябва да бъде отстранена!

— А откъде те ще разберат коя е истинската принцеса? — Джей Ти зададе въпроса така, като че разговаряше с малко дете.

— Ами вие ще им кажете. В края на краищата вие сте американец!

— Но аз съм само един гражданин, нали ти сама го каза!

— Учила съм, че всички американци имат равни права! — прекъсна го Арайа. — Във вашата страна всеки един гражданин е крал.

— Ти... — започна Джей Ти.

— Чакай малко! — пресече го Бил. — Не можем ли да решим този въпрос, без да се караме?

Джей Ти погледна Арайа.

— Навярно познаваш някои големи клечки във Вашингтон? Някакви сенатори, генерали?

— О, да, генерал Брукс! Той посети неотдавна Ланкония, за да убеди дядо ми колко необходимо е моето посещение. Моят дядо няма да е никак доволен, ако...

— Дядо ѝ е крал — обясни през рамо Джей Ти на Бил. — Значи всичко е ясно, в такъв случай. Трябва непременно да се доберем до генерал Брукс във Вашингтон.

Арайа изведнъж се разбърза.

— Да, трябва веднага да тръгнем! Щом получа дрехите си, можем да потеглим. Ох... — Тя млъкна, защото осъзна абсурдната ситуация. Нямаше нито дрехи, нито камериерки. Дори връщането и в Ланкония беше невъзможно. — Прилича ли много на мене онази жена? — запита тя шепнешком.

— Ами като се размислям сега, тя не е и наполовина толкова хубава, колкото сте вие! — каза Бил и разтегли уста във възторжена усмивка.

Джей Ти му хвърли унищожителен поглед и каза със смразяващ тон:

— Престани да се кривиш! Най-важно е да запазим ванадия за Америка! Струва ми се, че цялата тази бъркотия е инсценирана от противниците ни именно, за да спипат ванадия!

— Ванадия? — повтори Бил недоумяващ.

— Това е метал, с помощта на който се получава по-твърда стомана — обясни Джей Ти нетърпеливо, докато продължаваше да измерва Арайа с критичен поглед. — Докато изглеждаш така, не можем да те представим на никакъв генерал... — Той се замисли. — Бил, смяташ ли, че можем да стигнем с твоята лодка до Маями?

— Маями? Това ще отнеме часове...

— Няма как. Ще ѝ купим там дрехи, ще я качим на влака за Вашингтон и толкова! С това нашата задача ще е изпълнена.

— Но тя не познава страната! Не трябва ли да я придружи някой?

— Война е. И двамата с тебе утре в девет трябва да се явим на служба. Ако във военно време не се явиш на часа, не само ще те окошарят за няколко дни, а могат и да те изправят до стената за самоотлъчка без разрешение! Уверен съм, че тя ще се оправи. А стигне ли до генерал Брукс, всичко ще е наред. Освен това... лично аз няма в

никакъв случай да тръгна да я придружавам! — Джей Ти се обърна и тръгна по пътеката. — Прибираме багажа и отиваме да празнуваме!

Бил се поусмихна несигурно на Арайа и хукна след приятеля си.

— Виж какво, Джей Ти. Трябва съвсем да си се побъркал! Ще стигнем в Маями в най-добрия случай към полунощ. А освен това е и неделя. Магазините са затворени. И с какво ще платиш дрехите, а? Няма да тръгнеш да я обличаш от евтиниите на Улууърт я! А има и още нещо: нали дрехите са с купони! По-добре я отведи лично ти в правителството! Там ще знаят какво да правят.

— Няма да стане — отвърна Джей Ти категорично.

— Хващам се на бас, че не можеш да ми обясниш защо се държиш така! Посочи поне една разумна причина! Още повече, че сега и аз се забърках в тази каша.

Джей Ти се обърна към него и започна търпеливо и поучително да му обяснява:

— Някой в Ки Уест се е опитал да я убие. Ако отиде сега да търси сметка от подставената измамница, ще я премахнат веднага. Чувал съм добри работи за генерал Брукс. Той е умна глава и положително ще знае какво трябва да се направи.

— Ти имаш на началството повече доверие, отколкото аз — каза Бил кисело, докато продължаваха да се провират през гъсталака.

Само след половин час бяха вече качили багажа на Джей Ти в лодката, готови да тръгнат. Бил протегна ръка, за да помогне на Арайа да се качи.

— Тя ще предпочете да си счупи врата, отколкото да позволи на някакъв плебей да я хване за ръка — обяви Джей Ти презрително.

Арайа беше заета единствено с мисълта как да се изкатери на люшкащата се лодка, та не чу думите му.

— Велики Боже! — изпъшка Джей Ти. — Не можем да се бавим цяла нощ! — И той изтегли Арайа в лодката. — Сядай!

Арайа настръхна и се извърна на другата страна, но не можа да скрие гневната руменина, която заля лицето ѝ. Наистина, и затвор ще му е малко на този тип!

Моторницата изхвърча от залива с такава скорост, че Арайа едва се задържа да не падне. Само това оставаше — да достави и това удоволствие на този противен човек!

След няколко минути Джей Ти пое управлението и увеличи още повече скоростта. Соленият въздух спираше дъха на Арайа, но след първия шок пътуването започна да ѝ доставя удоволствие. От време на време Бил вежливо се осведомяваше, дали се чувства добре, но Джей Ти не откъсваше очи от курса.

Късно следобед стигнаха Ки Ларгоу и взеха бензин. Въпреки че цяла се бе схванала от неподвижното седене в лодката, Арайа не мръдна от мястото си. Толкова често ѝ се налагаше да стои седнала с часове!

— Откъде мога да купя няколко сандвича? — попита Джей Ти пазача.

— На края на кея има закусвалня.

Бил остана при Арайа в лодката, а Джей Ти тръгна за закуска.

— Какво взе? — попита Бил и започна да надзърта в кесиите, които Джей Ти донесе. — О! Вилица, нож и порцеланова чиния! За сандвичите?

Джей Ти дръпна кесиите от ръцете му.

— Давай да тръгваме! — изръмжа той.

— Тебе чакахме — отвърна Бил добродушно.

Отправиха се на север. След като излязоха в открито море, Джей Ти сложи един сандвич с яйчена салата на евтината чиния, за която беше платил луди пари и я подаде на Арайа заедно с ножа и вилицата.

За първи път от толкова дни Арайа можеше да яде прилично! Тя дори не забеляза смаяния поглед на Бил.

— Истинска принцеса! — промълви той. — Доли ще се опули, като ѝ кажа!

— Нито дума няма да казваш на Доли! — каза Джей Ти строго. — На никого нито дума за тази история!

Бил понечи да отговори нещо, но промени намерението си, като срещна гневния поглед на Джей Ти. В полунощ пристигнаха в Майами.

— Магазините отварят утре. Ще трябва да изчакаме — заяви Бил и се прозя. — Мислиш ли, че ще изядем калая за закъснението?

Джей Ти скочи от лодката.

— Вържи лодката. Трябва да телефонирам!

Арайа се изправи с изтръпнали крака и изпълзя от лодката. Не позволи да проличи, колко е уморена.

— Всичко е уредено! — дочу тя гласа на Джей Ти. — След няколко минути ще дойде такси, ще се срещнем с приятеля ми в бутика. В четири сутринта има влак за Вашингтон. Хайде, принцесо! Или си твърде уморена, за да си избереш няколко дрешки?

Арайа изпъна рамене.

— Не чувствам изобщо никаква умора!

Спирачките на таксито изскърцаха. Джей Ти веднага набута Арайа на задната седалка.

— Но тя наистина изглежда страшно мила — чу тя тихия глас на Бил. — Защо се отнасяш така с нея?

Джей Ти не отговори, седна отпред до шофьора и му даде някакъв адрес. Колата се понесе по тихите тъмни улици.

— Сигурен ли си, че магазинът ще е отворен, друже? — запита шофьорът.

— Ще го отворят, като пристигнем.

Спряха пред малък бутик, явно за висша мода.

— Май не ми прилича на отворен — се обади Бил. — Не е ли по-добре да опитаме някъде в центъра?

Джей Ти излезе от колата.

— Ето го и него! — заяви той и се отправи към един черен кадилак, който спря до тротоара.

Бил също скочи от таксито.

— Съжалявам, че те затруднявам, Ед — каза Джей Ти и протегна ръка. — Ако не се отнасяше до една важна работа от национално значение, не бих те безпокоил.

— Остави! Това е съвсем естествено — отвърна по-възрастният посивял мъж, с вид на тежък търговец. — Няма ли я още управителката?

— Не, не още. Как е семейството? — усмихна се Джей Ти.

— Едното от момчетата е в Йейл, другият е във въздушните войски. А майка ти?

— Все така. Тревожи се, разбира се, за синовете си.

По-възрастният се засмя и извади портфейла от палтото си.

— Предполагам, че ще са достатъчно.

Бил хлъцна — толкова много пари не беше виждал!

Но Джей Ти само се ухили.

— И аз така смятам. Но нали знаеш какви са жените...

— Може ли да ме представиш?

Джей Ти отиде до таксито и отвори вратата. Арайа слезе грациозно.

— За мене е голяма чест, Ваше кралско височество — каза по-възрастният мъж.

Арайа сбърчи чело. Никога няма да свикне с тези американски маниери! Как може този невъзпитан човек да я заговори направо, без да ѝ е представен по правилата?! След държането на лейтенант Монтгомъри на острова обаче вече нищо не можеше да я учуди. Дори този човек сега изглеждаше вежлив. Тя кимна величествено с глава.

Джей Ти точно понечи да каже нещо, когато до тях се плъзна черен шевролет и от него излезе бързо слаба, намръщена жена. Явно беше ядосана за нещо. Но всяка жена знае, че няма нищо по-надменно от арогантните продавачки в магазините за висша мода! А отгоре на всичко я бяха вдигнали посред нощ... Тя измери мъжете с унищожителен поглед.

— Това е истинско безсрамие — започна тя с писклив глас. — Хич не ме интересува, че сме във война! — Тя видя Арайа и сбърчи нос. — Значи тази особа трябва да обличам?

Сега вече се намеси Арайа.

— Отворете вашето магазинче и ми покажете моделите си. Ако нещо ми хареса, ще купя една или две рокли.

Изрече го с такова достойнство, че другата жена видимо се слиса.

— Разбира се, милостива госпожице. Веднага — отвърна тя полугласно и бързо отключи вратата.

Арайа влезе след нея. За първи път се намираше в такъв магазин. Беше и странно, че трябва да купи готова дреха, която не е шита специално за нея.

Застана пред щанда с блузи и потъна в размисъл. Този крепдешин с цвят на слонова кост съвсем не беше лош... До него висеше жълта блуза с малки черни капчици. Дали жълто ще ѝ отива?

Продавачката разговаряше с Джей Ти. Подаде му някаква бележка.

— Ето! Обадете се на този номер и кажете на Мейвис веднага да дойде.

Като всички мъже, Джей Ти се чувстваше някак съвсем не на място в тази типично женска атмосфера. Сега се зарадва, че може да прави нещо.

— Кой е този? — запита тихичко Бил, докато приятелят му избираше номера, и посочи с глава към възрастния мъж, който беше накарал да отворят магазина посред нощ.

— Приятел на майка ми. Има една-две банки — отвърна Джей Ти кратко и след това заговори в слушалката: — Ало? Дали Мейвис е там?

— Чакам! — извика Арайа нетърпеливо от съблекалнята.

Банкерът се сбогува с тях. Мейвис пристигна. Бил и Джей Ти седяха и чакаха търпеливо на малките златни табуретки. Бил се опитваше да дремне, а Джей Ти не намираще място за краката си.

— Не, това тук е абсолютно неподходящо! Вижте че не лежи! — каза Арайа, вгледана изпитателно в своето отражение в огледалото.

— Но това е модел на Шанел — запротестира управителката. — Ако хванем тук малко, а това го... Разбира се, с подходящи ръкавици...

— Е, да... А сега да видя тази рокля...

— Едно чудесно творение на Скиапарели!

— Да, ще я взема. Моля, опаковайте я внимателно.

— С удоволствие. А къде е багажът на уважаемата госпожица?

— Нямам багаж. Ще искам и куфар.

— Но... Но милостива госпожице, ние не продаваме куфари...

Арайа реши, че всичките тези обяснения я уморяват.

— В такъв случай поръчайте. Бих искала всички дрехи да бъдат увити внимателно в копринена хартия!

„Тези американци наистина нямат понятие от нищо!“

Жената изскочи светкавично от кабината и пошепна нещо на Мейвис, която хукна нанякъде. Сега управителката се обърна към Джей Ти:

— Още съвсем малко. Трябва да направим някои поправки.

Джей Ти стана и каза твърдо:

— Нямаме никакво време. След няколко часа трябва да бъда обратно в Ки Уест. Какъв номер носи?

— Шести. Има наистина идеална фигура, но дрехите имат някои дефекти... — каза тя дипломатично.

— В такъв случай опаковайте всички дрехи от шести размер!

Очите на жената се разшириха.

— О! Но това... са много пари! А освен това трябва да представя и купони за дрехите...

Джей Ти извади пачката банкноти от джоба си и започна да брои стодоларови банкноти.

— Може да кажете, на съответните държавни инстанции, че всички костюми от шеста големина са били сбъркани и е трябвало да се подменят... Повярвайте! Никой дума няма да обели!

Продавачката гледаше изумена банкнотите.

— Трябват й и обувки — каза тя с прегракнал от възмущение глас.

Джей Ти прибави още няколко стотачки на масата.

— И ръкавици, чорапи... а и бельо... Имаме и модерни бижута...

Джей Ти престана да хвърля банкноти.

— Принцесо! — извика той толкова силно, че Бил едва не падна от стола. — Искаш ли и бижута?

— Ще искам смарагди и няколко рубина, но само ако са тъмночервени. Освен това диаманти и малко перли.

Джей Ти погледна жената:

— Май че тя не говори за модни бижута, а?

— Имаме много хубави диамантени обици...

Джей Ти добави още няколко банкноти.

— Тя ги взима.

В този момент на вратата изникна Мейвис. Зад нея вървеше някакъв сънен мъж, който мъкнеше два бели кожени куфара.

Продавачката се върна бързо при Арайа.

— Изглеждате чудесно, уважаема госпожице!

Арайа се погледна в огледалото. Да! Не е лошо! Само тази коса! Изглежда ужасно провинциално!

— Вашият очарователен млад приятел вече губи търпение.

— Той не е никакъв мой млад приятел, а и съвсем не го намирам очарователен! — отвърна Арайа троснато, докато проверяваше ръбовете на чорапите си. — Такива къси рокли ли носят жените в Америка?

Продавачката не отговори, само продължаваше да гледа Арайа като втрещена.

— Вие не смятате, че той е... хубав? — успя най-сетне да изрече тя.

Арайа за първи път осъзна, че досега не е разгледала всъщност лейтенант Монтгомъри. Тя предпазливо дръпна завесата на кабината и погледна навън.

Той седеше на някакво смешно малко златно столче. Протегнал дългите си, невероятно силни крака, пъхнал ръце в джобовете си. Беше широкоплещест, с тесни бедра, без никакъв корем. Тъмната му коса бе ниско остригана, големите сини очи искряха под дългите мигли. Този тесен нос и остро изрязаните устни...

Арайа насочи отново вниманието си към огледалото.

— Мисля, че тази шапка ще подхожда на костюма...

— Разбира се, милостива госпожице! Нали е чудесна?

— Можете да завиете и зелената копринена рокля... Разбира се, и чорапите!

— С удоволствие, уважаема госпожице... — И жената се завтече навън.

Като остана сама, Арайа се усмихна доволно на образа си в огледалото. Прекара цели дни на острова с един толкова хубав мъж, без дори да го види...

— Принцесо, трябва да тръгваме! Влакът е след един час, ще те заведем до гарата! — извика Джей Ти нетърпеливо.

Арайа затвори за миг очи, за да се овладее, и излезе от съблекалнята.

„Хубавец! Пфу! — помисли си тя. — *Разправят, че и дяволът бил хубавец...*“

Бил подсвирна възторжено, като я видя. Арайа цяла настръхна от този просташки начин да се изрази одобрение.

Разбира се, Джей Ти не реагира. Хвана я за ръка и я потегли към вратата.

Тя се измъкна от хватката му по начин, който положително бе плод на упражнения.

— Няма да пътувам, докато косата ми прилича на метла! — обяви тя спокойно.

— Ще правиш онова, което ти се казва, ти... неблагодарно... такова...

Намеси се продавачката:

— Мога ли да си позволя... — започна тя, извади от чантата си гребен и започна сръчно да вчесва Арайа.

Арайа наблюдаваше резултата от ръчното си огледало. Да, сега беше по-добре... Само че ужасно старомодно!

Джей Ти ѝ отне огледалцето.

— Можеш да си се наслаждаваш във влака колкото ти се иска! Тръгвай! Имаме две таксита. Едното за нас и другото за твоя багаж!

Управителката се втурна след тях и подаде на Арайа шише с парфюм.

— За вас! — каза тя. — И много щастие!

Арайа ѝ подаде ръка за целувка. Но жената само хвана пръстите ѝ и направи тромав реверанс.

Джей Ти отново се обърна гневно, но Бил се вмъкна помежду им и каза вежливо:

— Колата ви чака, Ваше кралско височество!

Арайа му подари очарователна усмивка и се качи в таксито. Бил я последва.

— Много ми се ще да разкажа всичко това на жена си — въздъхна той развълнуван. — Има да се чуди, като ѝ кажа, че съм срещнал истинска принцеса!

— Може би ще ме посетите някога в Ланкония — предложи му Арайа. — Моят дом ще е винаги отворен за вас.

— Вашият дом? Та не живеете ли в дворец? — Гласът му угасна от разочарование.

— Моята къща е на триста години и има двеста и шест стаи.

— Ами да, значи дворец! — оживи се Бил и се засмя доволно.

Арайа се усмихна на детинския му възторг и реши, когато Бил и Доли посетят Ланкония, да сложи в тяхна чест Короната на Аратон. В нея бе вграден рубин, колкото кокоше яйце.

— Като приключите с вашите приказки за дворци и къщи, бихме могли да поговорим малко за работа! — се намеси сърдито Джей Ти. — Дръж, принцесо. Това е за тебе. — И той подаде пачка зелени банкноти.

— Това какво е? — изненада се тя.

— Пари — излая той.

Арайа се извърна с презрение.

— Нямам навик да се занимавам с пари.

— Истинска принцеса! — изпъшка Бил страшно впечатлен.

Джей Ти се наведе през приятеля си, пресегна се към малката супермодерна чантичка в скута на Арайа, в която имаше само една ефирна носна кърпичка с дантели и каза сърдито:

— Виж сега! Слагам парите тука. Като стигнеш във Вашингтон, ще вземеш носач да ти носи багажа. Ще му дадеш тази тук банкнота, виж добре, дето пише на нея единица. Да не вземеш от банкнотите, на които има и нули! Разбра ли? Той ще те заведе до такси, което ще те закара до хотел „Уевърли“. На шофьора на таксито ще дадеш петачка. В хотела ще питаш за Лиън Кетън. Ако този господин не е там, да го извикат. Разкажи му, че си приятелка на Елеанор Монтгомъри!

— Не познавам жена с такова име...

— Не, но мене познаваш. Елеанор Монтгомъри е майка ми. Ако не посочиш името ѝ, няма да получиш стая. Лиън винаги държи свободен апартамент за непредвидени случаи, но трябва да кажеш името на майка ми, иначе нищо няма да получиш! Освен това държането ти, а и багажът ти ще предизвикат достатъчно интерес. А, да! Щях да забравя...

Той извади някаква малка кутийка от джоба си и ѝ я подаде.

Арайа отвори любопитно капачето и откри две обици с диаманти, по пет камъка на всяка една.

„Не са от най-рядко качество, но все пак е по-добре от нищо!“

— помисли си тя и постави обиците на ушите си.

— Ти „благодаря“ никога ли не казваш? — заяде се Джей Ти.

— Ще продам ванадия на Америка — отвърна тя и отправи поглед напред.

— Признавам, че това е наистина странен начин да поблагодариш! — отбеляза Бил.

Ако изобщо се върне някога в своята страна! Ако успее да убеди нашето правителство, че са я подменили с двойница... Ако успее да...

Бил потупа успокоително ръката на Арайа. Тя цялата настръхна.

— Нямайте страх! Всеки глупак ще види, че вие сте истинска принцеса.

— Не се допирай до нея! Тя е от кралски дом — напомни Джей Ти подигравателно.

— Ще бъдеш ли така добър да си държиш устата? — изръмжа Бил ядосан.

Останалата част от пътуването премина в пълно мълчание.

ГЛАВА ПЕТА

Арайа седеше умислена в апартамента си в хотел „Уевърли“. В ушите ѝ още кънтеше смехът на персонала на хотела. Досега никой не ѝ се беше надсмивал, не би искала да преживее такова нещо отново.

Влакът беше мръсен, опушен и препълнен. Стотици войници се връщаха по домовете си и тя имаше впечатлението, че всеки един от тях само търси да се допре до нея. Когато им каза, че на населението не се позволява да се докосва до нея, направо ѝ се изсмяха в лицето.

При пристигането във Вашингтон беше толкова изнервена, че съвсем обърка банкнотите. Носачът едва не се хвърли да ѝ целува краката, като пхна банкнотата в ръката му. Виж, шофьорът на таксито бе достатъчно безсрамен и я наруга здраво заради многото ѝ куфари.

Пред рецепцията в хотела се беше наредила опашка. Когато помоли чакащите да ѝ направят път, станаха нелюбезни, а и все се препъваха в багажа ѝ. Арайа нямаше и понятие как да се държи на една опашка, но бързичко научи. Не стигна, а по-скоро я избутаха до рецепцията, изтощена и нервна. За съжаление, така изглежда, се чувстваше и служителят на хотела. Изсмя ѝ се в лицето, когато тя заяви, че иска да наеме апартамент. За нейна безкрайна изненада, той обяви на всеослушание на всички от опашката, какво е пожелала. Така ѝ се смяха...

Арайа се сети за съвета на Джей Ти, да даде на портиера една банкнота. Тя сложи в ръката му кесията си. Кой знае по какви причини, това само го разсмя още повече.

След като не бе спала цяла нощ, Арайа се чувствате ужасно. Мразеше и Америка, и американците! Вече не помнеше и половината от думите на лейтенант Монтгомъри. И знанията ѝ по английски се оказаха май недостатъчни, думите ѝ ставаха все по-неразбираеми.

— Елеанор Монтгомъри — успя да каже най-сетне тя.

— Не ви разбирам — каза служителят. — Германка ли сте?

При тези думи опашката замря, всички бяха вперили в нея враждебни погледи.

Арайа повтори името. До портиера се приближи някакъв друг мъж. Това беше управителят на хотела. Името на майката на Джей Ти подейства като заклинание. Изведнъж всичко стана съвсем просто. Долетяха пикола, само след минути управителят заведе лично Арайа до асансьора, като се извиняваше многословно и угрижено за лошото държане на портиера. Видите ли, с тази война е просто невъзможно да се намери приличен персонал...

Сега, сама в стаята си, Арайа се чувстваше като изгубена. Наистина, управителят мистър Кетън я помоли да звъни, ако се нуждае от нещо... Но къде беше тук лентата за звънеца?

На вратата се почука и когато тя не отговори, влезе прислужник, който буташе пред себе си количка с нейните куфари. След като ги подреди в гардероба, човекът застана в очакване.

— Можете да си вървите — каза тя нетърпеливо. Мъжът изфуча презрително и тръгна към вратата.

— Почакайте! — извика Арайа и посегна към кесията си. Вече бе установила, че американците са готови да направят всичко заради тези банкноти. И колкото повече бяха нулите, изписани на тях, толкова по-добре... Тя дръпна една банкнота и каза: — Имам нужда от камериерка. Познавате ли някого, който би могъл да ми помогне при обличането, да ми приготви банята и да разопакова куфарите ми?

Мъжът се слиса, като видя стодоларовата банкнота. С неочаквано усърдие се опита веднага да уточни:

— За колко време ви трябва момиче? Сестра ми би могла да ви помогне, но не би искала, разбира се, да остане камериерка завинаги...

Арайа остана отново поразена. В Ланкония съвсем не бе унизително да си камериерка или прислужник. Всичките ѝ момичета там бяха от аристокрацията.

— Само за няколко дни — промълви тя.

— Ще я повикам — кимна човекът и отиде до черния телефон, поставен до прозореца.

Арайа си беше служила с телефон, но винаги друг избираше номера вместо нея. Затова следеше с интерес как човекът върти шайбата. Той заговори със сестра си и Арайа отиде в спалнята.

Жената пристигна след два часа. Беше нацупена и недружелюбна. Веднага обясни на Арайа, че не е прислужница. Само защото е война, се съгласява изобщо да се заеме с такава работа.

Свърши всичко, което Арайа й възложи, но не скриваше своето нежелание.

След като се изкъпа, изми косата си и хапна достатъчно, Арайа можа да си легне най-после чак към четири часа следобед.

Едва затвори очи и я стресна острият звън на телефона. Замаяна, тя се пресегна и вдигна слушалката.

— Да, моля? Говори Нейно кралско височество.

— Не го забравяш и когато спиш, така ли? — каза един познат глас.

— Какво искате от мене, лейтенант Монтгомъри? — запита тя и изведнъж седна на леглото с изпънат гръб.

— Бил сметна, че трябва да ти се обадя, за да се уверим, че всичко е наред.

— Добре съм.

— Имаше ли проблеми с настаняването?

— Не, разбира се. Всички бяха очарователно мили с мене.

— Видя ли се с генерал Брукс?

— Ще отида утре при него.

— Утре? Та какво прави досега?

Прииска й се да му кресне, да му каже, че е висяла на опашка, че й са се присмивали, че има камериерка, която презира господарката си, че я подозират като враг на американците... Но вместо това тя каза само:

— Измих косата си и поседях във ваната.

— Естествено! Би трябвало да го предположа. Една истинска принцеса поставя лукса над всичко! Ще се обадя утре вечер да разбере какво е казал генерал Брукс.

— Не си правете труд, моля ви. Убедена съм, че вашето правителство ще се справи бързо с измамницата.

Той замълча за малко.

— Предполагам, че не си видяла още вестниците. Фалшивата принцеса е станала страшно популярна. Възможно е на американците фалшивото да им допада повече от истинското.

Тя изгледа гневно слушалката, преди да я захвърли с ярост на вилката.

— Противен тип! — извика тя и се запъти към салона. Бяха й донесли с обяда някакъв вестник, на който не беше обърнала

внимание.

На втора страница имаше снимка на жена, която доста приличаше на нея. Текстът под снимката говореше, че прелестната принцеса Арайа от Ланкония обикаля страната като пратеник на мира. Арайа моментално позна жената от снимката — братовчедката Мод!

— Всъщност ти винаги си ми завиждала, Зизи! — възкликна Арайа изумена, като по навик използва галеното име на братовчедка си.

Като разгледа снимката по-подробно, видя на заден план усмихнатата лейди Емире, лелята на Зизи. Явно тя охраняваше Зизи и се опитваше да държи на разстояние придворните дами на Арайа... Но все пак не може никой да не почувства разликата...

— Та никой ли не забелязва, че ти не си истинската Арайа? — продължи тя мислите си на глас, като преглътна сълзите, които напиреха в гърлото ѝ.

Сломена, тя се върна в леглото, но не можа да заспи.

Утрото донесе нови проблеми. Жената, която беше взела за камериерка, просто напусна стаята, когато Арайа я помоли да ѝ помогне при обличането. Трябваша ѝ цели три часа, за да се приготви. Беше доволна, че черната шапчица с воалетка прикрива зле вчесаната ѝ коса.

Прекося фойейето на хотела с малко несигурни стъпки, но с гордо изправена глава и изпънати рамене. Портиерът веднага разбра какво иска. Когато му каза, че иска да иде при генерал Брукс, той извади свирката от джоба си и само след секунди таксито спря пред портала. Арайа обаче посочи дългия черен кадилак с шофьора, спрял от другата страна на улицата и каза, че иска да вземе тази кола. Портиерът изтича до шофьора и след оживени разисквания се върна и заяви:

— Ще ви закара до Пентагона.

Арайа вече беше констатирила, че всички американци очакват да им бъде заплатено, дори за съвсем прости услуги. Затова подаде на портиера една от банкнотите, на които имаше две нули. Човекът се поклони дълбоко и остана така да ѝ държи вратата на колата.

Арайа се облегна удобно на меката кожена седалка и затвори очи. За първи път от отвличането ѝ се чувстваше наистина добре.

Кадилакът спря пред Пентагона, шофьорът ѝ помогна да излезе от колата и побърза да ѝ отвори вратата към фойейето. Когато тя бутна в

ръката му банкнота, той отказа:

— Вече ми е заплатено.

Тя му се усмихна, зарадвана от този мил жест, твърде рядко срещан в Америка.

Когато влезе във Военното министерство, разбра, че спокойното пътуване с колата е било само малко затишие пред буря. Стотици хора тичаха и се блъскаха, стиснали някакви документи под мишница. Чуваха се пукотевица и пишещи машини, високоговорителите гърмяха с последните новини.

Тя се отправи към една маса и попита за генерал Брукс.

— Отсреща — каза жената и продължи да хапе съсредоточено края на молива си. — Там питайте! Отсреща...

Арайа тръгна по дългия коридор и отново попита.

— Не съм му секретар! — сопна ѝ се един млад мъж. — Да сте чула, че воюваме?

Арайа направи още пет опита, но отвсякъде я отпращаха. На два пъти се опита да мине през някаква стъклена врата, но всеки път ѝ се изпречваха въоръжени часови. Накрая някакъв си човек ѝ препоръча да наmine идущата седмица, друг пък ѝ каза да изчака да свърши войната... Накрая дори я помолиха да напусне залата.

Арайа се поизправи, приглади жакета си и влезе отново вътре. Щом американците не искат да научат истината, ще блъфира!

Тя застана в средата на залата и каза с ясен глас:

— Аз съм германска агентка! Ще предам сведения само на генерал Брукс!

Цялата зала замря. Всичко живо остави своята работа и впери очи в нея. Но после... Разрази се истинска буря. Войници с оръжие се втурнаха към нея и я обкръжиха.

— Не ме докосвайте! — изкрещя Арайа, когато мъжете направиха опит да я хванат за ръцете. Помъкнаха я по някакъв дълъг коридор, отвсякъде надничаха хора, напиреха да я зърнат. Арайа бе благодарна, че воалетката на шапката ѝ прикриваше наполовина лицето ѝ. Закле се вече никога да не напуска Ланкония...

След безкрайни минути войниците я бутнаха на някакъв стол.

— Искам хубаво да я видя! — разнесе се някакъв гневен глас.

Арайа вдигна глава и отмахна воалетката — застана очи в очи с генерал Брукс.

— Колко хубаво е, че ви виждам отново! — каза тя любезно, като че се намираха на някакъв гала-прием и му подаде сърдечно ръка.

Очите на генерала се разшириха.

— Вън! — извика той на войниците, стълпили се в салона.

— Възможно е да е опасна! — каза един от войниците, насочил дулото на пистолета си към Арайа.

— Аз ще се справя с нея! — отвърна генералът свирепо. Когато всички излязоха, той се обърна към Арайа: — Какво ви води при мен, Ваше кралско височество? Мислех, че сте във Вирджиния!

— Не аз, а друга една жена, която прилича на мене — поясни Арайа.

Генералът спря на нея тежък, изпитателен поглед.

— Ще поръчам да ни поднесат чай и тогава ще поговорим.

Арайа с удоволствие изпи чая си и хапна от сладкишите.

След това генералът я заразително. Накара я да му припомни онова, което бе станало по време на неговото пребиваване в Ланкония — искаше да се увери, че тя е истинската принцеса.

Към два часа следобед той я заведе в един малък салон, където би могла да си почине. В три и половина я въведоха в помещение, където бяха насядали четирима генерали и двама цивилни. Помолиха я да разкаже за отвличането и за фалшивата принцеса.

Арайа не показва ни най-малки признаци на досада, нетърпение или умора. Знаеше, че сега въпросът е: всичко или нищо! Ако не успее да убеди тези мъже, че е принцеса Арайа, всичко е загубено! Никога няма да може да се върне в родината си, ще бъде никой! А Ланкония ще провъзгласи за кралица една обикновена гражданка — жена, която надали имаше с какво да се похвали.

Арайа седеше с изправен гръб и отговаряше на всички въпроси — отново и отново.

В десет часа вечерта я върнаха в хотела, но оставиха хора да я пазят. Една военнослужеща от женския корпус приготви банята ѝ и прегледа целия ѝ гардероб. Едва към полунощ Арайа рухна смъртно уморена в леглото си.

Въздухът в голямата зала за конференции на Пентагона беше синкав от цигарен дим. Масата от махагон беше отрупана с празни

чаши, препълнени пепелници и засъхнали сандвичи.

— Тази работа силно намирисва! — заяви генерал Лайънс и прехвърли догорялата си пура в другия ъгъл на устата си.

— Смятам, че имаме основание да повярваме на нейната история — възрази членът на Конгреса Смит. Той беше единственият от шестимата мъже, който все още изглеждаше свеж донякъде. — Видяхте ли белега на лявата ѝ ръка? Според нашите сведения тя е получила тази рана на един ловен излет, още като е била дванадесетгодишна.

— Но знае ли човек, коя принцеса е по-полезна за Америка! — намеси се генерал О'Конър. — Самата Ланкония няма за нас голямо значение. Това, което ни трябва, е ванадият. Ако подставената принцеса ни го осигури, по-добре да не се набъркваме в тази история.

— Ланкония е близо до Германия и Русия. Вярно е, че засега русите са наши съюзници, ала все пак това е една комунистическа страна.

— Кой може да каже, какво ще стане с Ланкония след войната? Да речем, че помогнем на истинската принцеса да се възкачи на трона. Какво ще стане? Ами че тя е в родствени връзки с половината аристокрация на Германия! Какво ще стане, ако се омъжи за някой германец?

Сега вече и шестимата мъже заговориха едновременно.

Генерал Брукс удари с юмрук по масата:

— Господа, казвам ви, че тя ни е безкрайно необходима, и то като носителка на законната власт! Всички чухте нейното обещание, че ако ѝ помогнем, ще ни даде ванадий. Разбира се, нашите интереси биха били най-добре защитени, ако тя се омъжи за американец...

— Американец? — ахна Смит недоумяващ. — Тези европейски благородници със синя кръв се женят само помежду си. Откъде, за Бога, ще извадим американски принц?

— Това младо момиче би направило всичко, за да помогне, на своята страна — обади се генерал Брукс — Ако ѝ кажем, че ще ѝ помогнем само ако се омъжи за американец и го провъзгласи по-сетне за крал, убеден съм, че ще го стори, вярвайте ми!

— Но казват, че е вече сгодена.

— О, да! Запознах се с него — изкриви презрително лице генерал Брукс. — Едно надуто, смешно джудже, достатъчно възрастно,

за да ѝ бъде баща. Той тича само след парите на нашата принцеса.

— Нашата принцеса?! — извърна подигравателно очи генерал Лайънс.

— Точно така, нашата принцеса! Точно такава ще стане, ако ѝ помогнем и сложим до нея някой американец! Мисля вече за военните бази, които ще изградим в Ланкония. Представете ли си, непосредствено до Германия и Русия...

Мъжете закимаха.

— И така, кого виждате като бъдещ крал? — запита Смит делово.

— Някой, на когото можем напълно да се доверим. Някой, който държи на Америка и на американските ценности!

— Разбира се, трябва да е от най-издигнато семейство — допълни генерал Брукс. — Не можем да предложим на принцесата някой гангстер или някой полуидиот. Само най-добрият ще подхожда на трона на Ланкония.

Генерал Атънбърг се прозя и побърза да се обади:

— Предлагам да отложим заседанието за утре. Така ще можем да помислим кого да предложим.

Останалите с готовност гласуваха за предложението му.

На сутринта шестимата недоспали мъже се събраха отново на съвещание. Четирима от тях се бяха допитали до жените си — разбира се, без да им съобщават конкретни факти — има ли някой американец, според тях, който да е подходящ за крал. Уважаемите дами бяха предложили Кларк Гейбъл и Кари Грант...

След около четири часа остри спорове се очертаха шест имена: двама млади конгресмени, един вече не толкова млад бизнесмен, трима представители на най-старите американски фамилии. Единственото, което можеха да посочат бе, че прадедите им са пристигнали в Америка с „Мейфлауър“.

Тези именно имена бяха предадени на комисия, която да извърши основни проучвания за миналото на кандидатите. Безспорно, бъдещият крал на Ланкония трябваше да бъде без всякакво петънце!

— А проверете и този Монтгомъри — напомни Смит на членовете на комисията. — Искам да разбера дали може да си държи езика зад зъбите.

Цели три дни Арайа остана в хотелския си апартамент като затворничка. Пред вратата ѝ стърчаха денем и нощем двама тежковъоръжени войници, навън на улицата, също имаше постове. Сутринта на втория ден ѝ донесоха огромен пакет със списания, със сърдечни поздравии от генерал Брукс.

Арайа седна и се зачете. За първи път тя получи някаква представа за живота на американците. Сториха ѝ се малко лекомислени, интересуваха се сякаш само от филмови звезди и вариететни певци. Но в едно от списанията откри статия за Ланкония и кралското семейство.

На четвъртия ден още в шест сутринта се появиха две жени от женския военен корпус, за да ѝ помогнат при обличането. Бяха сръчни, делови и правеха всичко, което Арайа поиска от тях.

В осем часа тя вече седеше в една от залите на Пентагона заедно с шестимата мъже, които познаваше от разпита. Беше известена, че ще трябва да се омъжи за американец, когото да провъзгласи за крал.

Арайа не показва с нищо колко е поразена от това предложение. Тези американци като че ли наистина смятат, че могат да поискат от нея всичко! Тя търпеливо се опита да обясни, защо един американски съпруг би бил напълно неподходящ за нея.

— Моят съпруг ще бъде принц-консорт, а нито един американец не притежава кралство, което да може да бъде обединено с моето...

— Но „империята на Америка“ ще бъде ваш съюзник! — я прекъсна раздражено един от мъжете.

— Не мога да кажа, че съм готова на такава стъпка — Търпението ѝ вече наистина заплашваше да се изчерпи. — Всъщност аз съм сгодена вече и скоро трябва да се омъжа. Нито моят народ ще одобри, ако аз разваля този годеж, нито моят дядо.

Арайа реши, че с тези категорични думи въпросът е приключен. Но се заблуждаваше. Господинът от Конгреса, когото наричаха Смит, обясни сега това тяхно абсурдно предложение:

— Ако ние просто ви разменим с вашата двойница, без да установим, кой е организиран покушението, вие ще се намирате в смъртна опасност! Достатъчно е да направите някаква малка грешка и ще бъдете ликвидирана.

— Ликвидирана?! — Арайа направи опит да се усмихне.

— Да, да! Просто една мъртва принцеса! Защото засега е сигурно едно нещо: онзи, който е искал да ви убие, не желае Америка да получи ванадия. Предполагаме, че конците дърпа някой, който е ваш приближен.

Арайа не отговори, но знаеше, че този човек има право. Усети, че побледнява. Не сметна за необходимо да разказва на господата, че братовчедка й Зизи сега се представя вместо нея. Но Зизи не можеше да измисли тази игра! Братовчедка й беше едно нервно, вечно наплашено създание и би могла да поеме задълженията на Арайа само ако някой режисираше точно какво и как трябва да стори...

— Ние държим няколко коза — обади се един висок, посивял вече офицер. — Никой не знае, че сте останала жива. Така че няма да ви търсят.

— Позволете да ви обясня плана, който разработихме съвместно — намеси се друг от мъжете. — Ще оставим измамницата да си приключи обиколката на спокойствие и ще я приберем, когато потегли обратно за Ланкония. По същото време вие ще пристигнете там. Предполагаме, че определени хора ще се обърнат към вас и ще ви помолят да заемете мястото на изчезналата принцеса...

— Така ще разберем кой стои в дъното на атентата и отвличането — допълни Смит.

Генерал Брукс се окашля.

— Единствената уловка е, че вие трябва да се явите като американка, със съпруг американец.

Арайа не беше много сигурна, че е разбрала добре — всичко беше толкова объркано!

— Но аз не съм американка... Как могат да ме вземат за американка?

— Ще ви обучим да се държите като американка.

— Но защо? — проплака тя, правейки огромно усилие да възвърне царственото си хладнокръвие.

Изведнъж я обзе непреодолима носталгия. Беше толкова мъчително непрекъснато да трябва да се нагаждаш към чужди нрави и обичаи, да говориш на чужд език, да премисляш по три пъти всяка думичка... Беше уморена да общува с хора, чийто начин на действие й е абсолютно чужд. Искаше да си иде у дома...

Генерал Брукс стисна ръката й и тя не я отдръпна.

— Ако направим така, че двойницата ви да изчезне и да се появите вие на сцената, с вашето държане и замах, заговорниците веднага ще се усъмнят. Те пак ще опитат да ви премахнат. Но този път може и да успеят! Ето защо искаме да инсценираме ситуация, в която да използваме жена, която да прилича на вас. Ние ще им предложим една американка, която да обучат като принцеса за своите цели.

— Да обучават мене да бъда принцеса! — Абсурдността на тази идея накара Арайа да излезе от своето мрачно вцепенение. Реши, че би могло да се помисли по този план. Поиска още разяснения:

— Следователно най-напред трябва да се науча да се държа като американка и след това ще правят от мене принцеса?

— Смятате ли, че ще можете да се справите? — погледна я строго конгресменът Смит.

Тя го изгледа високомерно.

— Надявам се, че ролята на принцеса ще мога да изиграя отлично.

Всички се разсмяха, с изключение на Смит.

— Но за тази акция съвсем не ми е нужен американски съпруг — продължи Арайа.

Ако тя съблюдава в общи линии предлагания план, спокойно — според нея — биха могли да отпаднат някои смешни подробности.

Генерал Лайънс се поклони към нея:

— Въпросът е, че ние ще ви подкрепим само ако сте съгласна да споделите трона си с един американец. При положение, че вие не приемете това, можете още сега да си тръгнете през тази врата, а ние ще отречем да сме ви виждали някога.

Нужно ѝ беше малко време, за да преглътне това. Невъзможно беше да е казано сериозно!

— Но аз ви уверих, че ще ви дам ванадий! — отвърна тя безпомощно.

Смит я изгледа студено:

— Ние искаме нещо повече. Сега, когато воюваме, ванадият е крайно необходим. Но след войната бихме искали да създадем военни бази във вашата страна. Ние сме крайно заинтересовани, да можем да наблюдаваме отблизо русите и германците...

— При положение, че спечелите войната — си позволи да внесе съмнение Арайа. — Но ако победител излезе Германия, Ланкония не

може да си позволи да има американец за принц-консорт!

— Войната ние няма да загубим и не говорим за принц-консорт, а за крал — отвърна Смит студено.

— Аз не мога... — започна Арайа, но рязко млъкна. Искаха толкова много! Не само дипломатически и военни отстъпки, но и лична жертва! Тя втренчи поглед в ръцете си. Ако не се съгласи? Какво ѝ остава? Америка беше най-странната земя, която бе виждала. Ами ако трябва да остане да живее тук цял живот?!

Арайа вдигна поглед и видя, че всички са вперили очи в нея...

Вратата се отвори и една жена в униформа влезе и прошепна нещо на ухото на генерал Брукс. Той кимна на присъстващите.

— Принцесо — каза той и се надигна от мястото си — за съжаление, трябва да ви оставим за малко. Охраната ще ви придружи до някоя стая да си починете.

Мъжете напуснаха залата. Американските маниери все още продължаваха да извикват студени тръпки по гърба ѝ. Но поне щеше да има време да обмисли предложението на спокойствие. Тя охотно последва момичето от женския корпус.

Шестимата мъже влязоха в една стая, в която бяха вече насядали четиринадесет капнали от умора офицери. Никой от тях не бе мигнал през последните три дни, тъй като трябваше да съберат информация за бъдещия съпруг на принцеса Арайа.

Когато шестимата влязоха, офицерите се надигнаха вяло и отдадоха чест. Един лейтенант, придържащ под мишница папка с документи, излезе напред.

— И така, какво установихте? — попита Смит нетърпеливо.

— Боя се, че не е много добре, сър. И така: първи, Чарлз Томас Уолдш...

Лейтенантът се задълбочи в четене и представи безупречното генеалогично дърво на този млад мъж.

— Не звучи зле, бих казал — даде оценка генерал Брукс. — Какво не е наред с него?

— Ами той... Той е хомосексуалист, сър.

Докладът продължи в този дух. Бизнесменът се оженил още на шестнадесет за жена от занаята, та сега плащал луди пари да го остави

на мира. Развод обаче въобще не е имало... Друг един пък бил всеизвестен комарджия, четвъртият произхождал от семейство, което трупало луди пари от спекула... Петият — конгресмен — си позволил да вземе подкуп.

— А последният? — запита генерал Брукс видимо обезкуражен.

— Има баба и дядо германци. Не можем да бъдем сигурни в неговата лоялност.

— И какво ще правим сега? — прозвуча остро гласът на генерал Лайънс.

— Времето напират. Двойничката ще се върне след няколко дни в Ланкония. Ще се подготвя договорът за ванадия. Ако го продадат на Германия, Господ да ни е на помощ...

— Ами аз имам много сладък брат — каза една от военнослужещите в женския корпус, ала никой не се засмя.

Настъпи мълчание. Изминаха доста тягостни секунди преди то да бъде нарушено от друг офицер.

— Господа, разполагаме с доклад, който би могъл да представлява интерес за вас. Отнася се за лейтенант Монтгомъри, човека, който е спасил живота на принцесата.

Сега нямаме време — започна Смит, но генерал Брукс го прекъсна:

— Прочетете го!

— Джарл Тайън Монтгомъри е израснал в един малък град в Мейн, който всъщност е притежание на неговото семейство, тъй като корабостроителниците Уорбрук са негови... — Тук лейтенантът направи красноречива пауза. Всички знаеха, че корабостроителниците Уорбрук са най-големите в Щатите, те първи бяха започнали да произвеждат военни кораби. Заслугите им за военния флот бяха огромни. — Дедите му са се преселили в Америка още по времето на Елизабет Първа. Девизът на семейството е: „Никога не продавай земята си“. И то го спазва с чест. Все още са собственици на земи в Англия, притежавани някога от техния прадядо Ранулф де Уорбрук, живял през тринадесетия век. Още през осемнадесети век те натрупват в Америка огромни богатства, а когато по-късно един от мъжете се оженва за жена от фамилията Тагърт, семейството прибавя към богатствата си и просторни имения. През първите години на деветнадесети век неколцина членове на семейство Тагърт напускат

Източния бряг, тръгват да търсят щастието си на Запад и изгубват всичко. Но някъде около 1880 година някой си Кейн Тагърт натрупва на борсата несметно богатство и семейството отново се издига. Една леля на Монтгомъри притежава истински дворец в Колорадо, нейното семейство впрочем притежава стоманената империя Фентън-Тагърт...

„Още едно мощно производство на изделия за войската...“

Лейтенантът изчака всички да осъзнаят този факт, пое дълбоко въздух и продължи да чете:

— Освен огромното си богатство лейтенант Монтгомъри може да предложи и още нещо. В неговото родословно дърво се числят една руска велика княгиня, една френска принцеса и няколко английски графа. Предците му са се били храбро във всички американски войни. Мъжете от семейството — та дори и жените! — са отличени с високи ордени. Заедно с тримата си братя лейтенант Монтгомъри е помагал от дете в корабостроителниците на своя баща. Той е индивидуалист, прекарва продължително време сам на яхтите си. В училище е имал добри бележки, в продължение на три години е бил капитан на гребния отбор. Още на другата сутрин след бомбардирането на Пърл Харбър той — също както и братята си — се е записал доброволец. След завършване на образованието си е бил изпратен в Италия. Върнал се е в Америка преди година и половина, като му е било възложено да организира преоборудването на граждански кораби във военни. Преди два месеца един товарен самолет загубва височина и се блъска в склад за муниции. Самолетът се запалва, загиват единадесет души. Но лейтенант Монтгомъри успява да предотврати най-лошото: потушава огъня, преди мунициите да експлодират. Обгорен тежко, е лежал няколко седмици във военната болница. Всъщност на онзи остров той е бил на почивка. Тогава именно спасява живота на принцесата...

Лейтенантът остави папката на масата. Забарабани замислено с пръсти по нея, и вдигна глава:

— В заключение бих искал да отбележа, че лейтенант Монтгомъри е най-достойният кандидат, който Америка може да предложи за един трон.

— Това е абсолютно невъзможно! — възкликна Арайа възмутена. — При никакви обстоятелства няма да се омъжа за този

грубиян! Предпочитам да тръгна да прося, отколкото да го взема за мъж!

За първи път в живота си тя не успя да се овладее. Показва цялото си нежелание, отвращение и ужас. Тези американци са абсолютно луди!

— За съжаление, не само вие сте изложена на неприятности при създамата се ситуация. Косите ми настръхват, като си помисля какво може да стори на Ланкония тази ваша двойница и хората, които стоят зад нея. Да се надяваме, че няма да посегнат и на дядо ви — подметна Смит с невинно изражение и затвори куфарчето си с меко котешко движение. — Беше ми приятно да се запозная с вас. Желая ви много щастие, положително ще имате нужда от него!

В главата на Арайа се мяркаха трескаво нелепи картини: Зизи, седнала на трона, а до нея съветникът-убиец... През колко кървави вражди и междусобици бе преминала Ланкония! Дали убиецът няма да въвлече страната във войната, опустошаваща почти целия свят?! И сега в Ланкония вече се чуваха гласове, че едно влизане във войната ще изправи на крака икономиката на малкото кралство...

Арайа мислено се видя седнала в някакъв малък американски хотел, да чете съобщения за съсипеаната от бомби Ланкония... Сърцето ѝ заби силно — всичките онези хора щяха да загинат по нейна вина! За да спаси стотици, а може би и хиляди свои сънародници, ще е достатъчно да се омъжи за един човек, когото не може да понася.

— Почакайте! — извика тя на Смит. Той спря при вратата, но не се обърна. — Ще направя онова, което искате... — Гласът ѝ едва се долавяше. Но стоеше там, изпълната като струна, напрегнала до болка всяко мускулче на тялото си.

Само да не помръдне! Ще избухне в плач, само ако се раздвижи...

Лейтенант Монтгомъри е извикан да се яви — обяви Смит. Някъде дълбоко в очите му се мярна сянка от доволна усмивка. Той бързо излезе от залата.

— Копеле! — процеди през зъби момичето от женския корпус. То хвана Арайа за ръка и каза дружелюбно: — А сега ти трябва хубаво да се изплачеш, миличка! Ще те заведе в кабинета на генерал Джийлкрайст, той в момента отсъства. Толкова неприятен ли е наистина този Монтгомъри?

Арайа само кимна и последва охотно своята придружителка.

— Благодаря на Бога, че съм американка! — възкликна момичето. — Никой не може да ми нарежда за кого да се омъжвам! — Тя отвори една врата. — Ето, постой тука! Загаси си лампите и никой няма да разбере, че има някой. Ще дойда да те взема в пет!

Арайа седна на кожения диван и стисна конвулсивно ръце в скута си. Разплаче ли се сега, няма спиране! Непрекъснато си повтаряше, че това решение е за доброто на страната ѝ. Но мислите ѝ се отплесваха към онзи противен човек, който я беше обиждал и малтретирал...

Как би могла да превърне този недодялан грубиян в един пълен с достойнство принц-консорт?

Колкото повече мислеше за това, толкова по-зле се чувстваше. Дали дядо ѝ ще прояви разбиране за причините, които я тласнаха към тази стъпка?!

ГЛАВА ШЕСТА

Двадесет и четири часа по-късно от шестимата мъже, които обработваха така наречения „Проект Ланкония“, бяха останали само четирима. Под претекст, че имат и други важни дела, двама бяха напуснали залата. Истината беше, че им бе писнало да се занимават с една упорита принцеса и един още по-опак лейтенант. Просто не бе по силите им да се справят с този твърдоглав Монтгомъри.

Очите на генерал Брукс се бяха зачервили от недоспиване, гласът му бе съвсем прегракнал от много приказки.

— Продължава ли да се смее този тип?

Смит бе твърде ядосан, за да му отговори. Само кимна.

— Как стоят нещата? — обърна се генерал Брукс към хубавкото момиче от женския корпус.

Най-напред мъжете се опитаха да убедят Монтгомъри в смисъла на едно такова решение. Но когато опитите им не дадоха резултат, изпратиха при него представителки на женския пол. И техните усилия се оказаха безуспешни.

— Джей Ти..., тоест лейтенант Монтгомъри ми каза, че предпочита да го изправят пред военно-полеви съд, отколкото да се ожени за принцесата. Когато му обясних, че е бил избран заради безупречния си произход, той предложи да сме оженели някои от братята му за принцесата. Каза, че те може и да се съгласят, тъй като не познавали това... — Момичето погледна генерала умолително, като че искаше прошка. — ... това Божие наказание. Така се изрази.

— Братята му, така ли? — възкликна генерал Брукс обнадежден.

— Проверено е вече, сър! — намеси се едни капитан. — Най-големият брат е в тайните служби, и в момента е толкова засекретен, че само президентът и още двама души знаят къде е точно. Вторият брат лежи в лазарета, миналата седмица се е наложило да ампутират крака му. Третият се е оженил преди месец за англичанка. Дори семейството още не е уведомено...

Генерал Брукс пребледня.

— А нещо... братовчеди?

— А, не! — тросна се Смит и удари с юмрук по масата. — Нямаме повече никакво време! Този Монтгомъри е идеално решение за нашите цели. Истински американец, като от картинка! А и изглежда, впрочем, като някой принц от приказките... — Смит вдигна саркастично едната си вежда, когато младата му помощничка закима въодушевено. — Коефициентът му за интелигентност е над средния. Притежава богатство. Според постъпващите при нас доклади, Ланкония е на ръба на икономическия крах. Парите на Монтгомъри ще й дойдат добре.

— А това ще бъде и реално доказателство за готовността на Америка да окаже съдействие — добави генерал Брукс.

Смит прерови досието, поставено пред него.

— Не можем да го заплашим, защото рискуваме да изгубим подкрепата на корабостроителниците Уорбрук...

— Та и на Фентън-Тагърт — допълни капитанът.

— Явно, че ние трябва да то излъжем. Изведнъж в залата настъпи плътна тишина. Смит продължи бавно:

— Той не може да търпи принцесата, така ли е? Не проявява никакъв интерес да стане крал. Следователно ще му кажем, че цялата тази женитба е фиктивна. Нека да си мисли, че това е някаква важна секретна мисия. Задачата му е да поживее с нея, да я научи да се държи като американка, а щом като тя си върне трона, той може да изчезне. Точно това трябва да му обясним.

— Но като отиде в Ланкония, той ще разбере, че брака е напълно законен и трябва да стане крал! — възрази по-скоро на самия себе си генерал Брукс.

— Приблизително така е, да. Но преди всичко ние трябва да успеем да го оженим за нея. След това ще му мислим.

— Дали принцесата ще се съгласи с това? — попита несмело капитанът.

— Тя ще продаде и душата си, щом е за благото на страната й — отрязва Смит. — Ще успее да го заблуди, не се безпокойте! Освен това имам чувството, че тя изобщо не възнамерява да провъзгласи Монтгомъри за крал. Нека обаче да разберем какво мисли той по този план. Хайде да вървим! Не ми се ще да му оставим много време за размисъл! Колко време вече не е спал?

Капитанът хвърли поглед към часовника си.

— Тридесет и осем часа, сър.

— А храна?

— През последните двадесет и два часа е изял само един сандвич и една кола.

Конгресменът кимна доволно.

— Елате!

С огромно усилие Арайа успя да скрие учудването си:

— Казвате, че лейтенант Монтгомъри отхвърля предложението да се ожени за една принцеса от кралски дом? Не иска да бъде съпруг на кралица?!

Момичето в униформа не бе посмяло да изрече пред Арайа всичките ужасни неща, които Джей Ти бе казал за нея. Не била човешко същество, била твърда като камък... И колко още, много положи работи... То премълча всичко това и обясни на Арайа само категоричния отказ на Джей Ти и начина, по който са успели да изтръгнат съгласието му.

— Значи той смята, че ще се стигне до... Какъв беше точният израз?

— Развод или анулиране, Ваше кралско височество.

— Но на членовете на кралското семейство е забранено да се развеждат, независимо по какви причини. Една принцеса се омъжва само един-единствен път... — Арайа спря очи на портрета на президента Рузвелт, окачен на стената. Не можеше да заличи от главата си спомена за дните на мангровия остров и за непоносимото държане на Монтгомъри. За да предпази страната си от беда, тя се бе съгласила да се омъжи за него, да прекара остатъка от живота си с него... А той се противи не иска да приеме нейното предложение!

— Няма да му казвам, че бракът е напълно валиден — прошепна тя и сведе глава.

— Съжалявам, но има и някои други неща... — Младата служителка прокле на ум Смит, който ѝ бе прехвърлил тази неприятна задача. Беше обикнала принцесата — та тя правеше такава страхотна жертва за родината си!

— Армията нае за вас двамата къща във Вирджиния. С всичко необходимо — коне, иконом, прислуга. Но лейтенантът отказа да живее там. Каза, че би желал да изпълни задълженията си в Ки Усет и че ще живеете двамата в еднофамилно жилище — без помощен персонал, без привилегии. Ще трябва да се справяте с неговата заплата...

Всички знаеха, че на Арайа не е казано, че Джей Ти произхожда от толкова богато семейство. Момичето просто се чудеше, какво ли възнамерява да прави Джей Ти с Арайа. Как тази гледана, изискана жена ще мие чинии...

— Той смята, че щом трябва да се научите да живеете като американка, ще е добре да започнете от самото начало.

— Лейтенант Монтгомъри поставя твърде много условия, не намирате ли? — отбеляза Арайа остро.

„Ти не знаеш и половината от неговите изисквания!“ — помисли събеседницата ѝ, но каза на глас само:

— В такъв случай, вие сте съгласна, така ли?

— А имам ли друг избор?

— Не, не смятам. Готова ли сте? Пасторът ни очаква.

— Арайа стана мълчаливо и вирна брадичка. Онова, което приемаше днес, беше много по-важно от нея — какви романтични сънища за пищна бяла рокля. Сега нямаше никакво значение с каква рокля ще е облечена.

Тя застана пред вратата, в очакване нейната придружителка да я отвори пред нея. В коридора бяха застанали шест други момичета от женския корпус, грейнали в усмивки.

— Те не знаят коя сте — прошепна тихичко нейната придружителка. — Мислят, че армията е осигурила отпуск на годеника ви, за да се ожените.

— Нещо синьо! — каза една от жените и ѝ подаде букетче от оцветени в синьо карамфили.

— Нещо ново! — извика друга, спазвайки старата традиция, и ѝ подаде красиво бродирана носна кърпичка.

— Нещо старо! — каза една от жените и ѝ подаде някакъв златен медальон. — Освен това е и нещо взето на заем, защото е на баба ми!

Тя го прикрепи внимателно на рамото на Арайа, докато друго от развеселените момичета бързо пхна в обувката ѝ едно пени.

Да, такъв беше обичаят: „Нещо старо, нещо заето, нещо ново, нещо синьо...“

Арайа беше трогната от сърдечността на тези жени. Американките бяха наистина очарователни, как търпяха до себе си тези недодялани мъжища?!

Церемонията щеше да се състои в залата за конференции. Никой не се бе сетил да дръпнат масата, нямаше коридор, по който да пристъпи тържествено, но пък и нямаше кум, който да я поведе... Арайа се промъкна край стената до групата мъже в дъното на залата, които я очакваха. Някои бяха в официални костюми, но близо дузина от тях бяха в униформи и на гърдите им проблясваха ордени. Личеше, че някои висши офицери са сметнали сватбата за достатъчно важна, за да присъстват.

Лейтенант Монтгомъри дремеше на едни стол, подпрял глава на лакътя си. Беше брадясал, униформата му бе мръсна и измачкана.

Арайа почувства, че я обзема гняв. Навярно всичките тези мъже не бяха събрали кураж да му кажат колко неподходящо е облечен! Но тя не се поколеба. Застана пред него и му изсъска:

— Как се осмелявате да се явите пред мен в такова облекло?

Той дори не отвори очи, само промърмори:

— Чувам омайния глас на Нейно кралско височество.

Генерал Брукс хвана Арайа под ръка и я отведе пред пастора. Прошепна ѝ извинително:

— Той изкара няколко тежки дни. Не бива да го дразним, преди да свърши церемонията. Може да промени решението си!

Арайа сложи ръце на кръста си. Толкова ли бе изпаднала, че да моли някакъв мъж да се жени за нея?! Джей Ти небрежно стана и се обърна към нея:

— Щом си решила да играеш това театро, аз съм съгласен, принцесо.

Пасторът малко се стъписа, когато зачете многобройните имена на Арайа.

— Та за кого се женя? — попита Джей Ти и почеса наболата си брада.

— Виктория Джура Арайа Сплийп Ксепита — повтори пасторът търпеливо.

— Да, взимам и...

Арайа го стрелна с очи. Тя даде обет да обича и почита Джарл Тайнън Монтгомъри. Но думите „да се покорява“ пропусна.

— Ваше кралско височество — напомни пасторът меко — изразът е „да обича, да почита и да се покорява“. Арайа изгледа Джей Ти презрително и не продума.

— Така и така за днеска достатъчно лъгахме — изръмжа Джей Ти. — Свършвайте най-послед!

Пасторът въздъхна и бързо каза:

— Обявявам ви за съпруг и съпруга. Сега трябва да целунете невестата.

Джей Ти хвана китката на Арайа и изпъшка доволно:

— Ох, слава Богу, сега най-послед мога да си легна.

Арайа едва успя да върне златния медальон, когато Джей Ти я помъкна след себе си. Генерал Брукс хлъцна:

— Изглежда, че бракът ще бъде напълно щастлив!

Конгресменът Смит само изпръхтя.

Арайа се облегна на задната седалка на лимузината, предоставена от армията и се опита да скрие усмивката си. До нея — колкото е възможно по-далеч — седеше нейният съпруг. Бе облегнал чело на прозореца, така че не можеше да види лицето му, но и така изразяваше достатъчно ясно отношението си към нея. Още когато бяха на острова, той каза, че тя не е жена за него. Съвсем не го впечатли това, че е от кралско потекло. Но, странно, това не я бе засегнало! Полошо щеше да е, ако беше казал, че не я намира хубава или чаровна. Всяка жена мечтае да бъде желана, дори и една принцеса.

Арайа затвори очи за миг. Последните две седмици бяха наистина претрупани със събития. Слава Богу, всичко това мина. Сега беше омъжена жена. Тя хвърли крадешком поглед към лейтенант Монтгомъри. Във вечерен костюм изглеждаше наистина много добре, а изглеждаше и достатъчно силен, за да може да носи с достойнство тежките официални кралски одежди... Разбира се, най-напред ще трябва самата тя да се научи да се държи като американка. Няма да е чак толкова трудно, може би.

Но сега предстоеше първата брачна нощ. Майка ѝ ѝ бе обяснила какво се случва през тази нощ, предупредила я бе, че мъжете правят

някои неща, които не са приятни за жената. И тази страст, която мъжете проявяват, също е неразбираема за жените. Но все пак я бе посъветвала, да положи старания за външния си вид, да демонстрира желание, защото само по този начин може да се гарантира продължението на династията.

Фактът, че съпругът ѝ бе почти напълно чужд, съвсем не смущаваше Арайа. Все пак се надяваше, че след брачната нощ Джей Ти Монтгомъри вече няма да е толкова неучтив към нея. Може би още утре ще коленичи до леглото ѝ и ще я моли за прошка за всичко, което ѝ е причинявал...

Тя изобщо не забеляза, че колата е спряла, докато шофьорът не ѝ отвори вратата. Бяха пред хотела. Арайа излезе от колата и изчака, докато шофьорът успее да вдигне на крака съпруга ѝ.

Джей Ти разглеждаше сградата, като че досега не беше виждал хотел.

— Добре — промърмори той и влезе, без да обърне внимание на Арайа. Но само след няколко секунди се появи отново, хвана я за ръка и я потегли след себе си: — Коя е стаята ти?

— Тя е розова.

Джей Ти спря и се взря в лицето ѝ. Очите му бяха зачервени, брадата му прорастваше като че ли от минута на минута.

— Добре, когато излезеш и след това искаш да се върнеш в стаята си, какво правиш? Как си намираш стаята?

— Винаги отивам там — Арайа посочи рецепцията. — Понякога се налага да чакам, но винаги след това някой ме придружава.

— Не ти ли дадоха ключ?

— Ключа на града? Не, за това не са споменавали.

Той затвори очи.

— Стой тука, не мърдай от това място! Разбра ли?

Тя кимна и погледна настрани, за да не забележи той усмивката ѝ. Явно той искаше да я държи близо до себе си.

След като размени няколко думи с мистър Кетън на рецепцията, Джей Ти се върна и я поведе към асансьора.

— Никога през живота си не съм жадувал толкова да си легна — заяви той, когато вратите на асансьора се затвориха.

Арайа се усмихна.

Той отключи вратата на стаята, влезе и я остави в коридора. След миг се появи само ръката му, която я дръпна вътре. Задържа я до себе си и заключи вратата. Арайа сведе свенливо очи. Ето че бяха сами.

Джей Ти се прозя и се протегна.

— Легло. Просто го надушвам.

След тези загадъчни слова той прекоси салона към спалнята. Запокити в движение едната си обувка, хвърли се на леглото и моментално заспа.

Арайа не бе помръднала от вратата. Изчака няколко минути, но от спалнята ѝ не долиташе никакъв звук. Тя боязливо отиде към стаята. Той вече лежеше в леглото. Правеше се, че спи, ала тя знаеше, че я очакват.

— Аз ще... Ще се приготвя веднага — промълви тя и отиде в гардеробната, за да си вземе нощница. Веднага видя, че нито една от нощниците ѝ не е подходяща за сватбена нощ. Би искала да изглежда, колкото е възможно по-добре в тази единствена най-важна нощ.

Арайа отново погледна към Джей Ти. Изглежда наистина беше заспал. Дори започна да похърква. А беше само четири следобед! Дали да не отиде до някой от онези магазини и да си купи нощница, някоя, която да прогонва съня от очите му?

Тя тихичко се измъкна, след като провери, дали има чиста носна кърпа в чантата си. От зелените банкноти, с които бе натъпкана чантичката ѝ, сега нямаше и помен.

Във фойайето тя попита за мистър Кетън. Той поръча и заплати таксито, което да я закара до някакъв магазин, препоръчан от младия служител на рецепцията.

Арайа никога през живота си не бе влизала в универсален магазин. Но пристъпи с обичайната самоувереност. Дали заради прекрасната ѝ осанка, дали заради скъпата парижка рокля-модел, която носеше, но към нея веднага се завтекоха три продавачки. Арайа се спря на най-възрастната.

— Бих искала да видя дамски нощници...

— Заповядайте, мадам! — пропя продавачката с услужливо усърдие.

Два часа по-късно усърдието ѝ се бе поуталожило. Арайа пробваше нощница след нощница, сваляше ги и направо ги хвърляше на пода. Около нея бяха разхвърляни десетки купчинки коприни и

дантели. Продавачката изнемогваше от усилие — да събира захвърлените дрехи, да мъкне нови и нови кутии, да помага на Арайа при обличането и събличането...

Най-сетне Арайа избра една нощница от розова коприна, гарнирана с розов крепсатен, без ръкави.

Продавачката въздъхна с облекчение.

— Ще бъде ли мадам така любезна да ме последва? Ще ви я опаковам...

След няколко минути тя плесна нощницата със сърдит замах в кутията.

— Какво иска от мене тази жена? Да я обслужвам, като че ли съм й слугиня!

— Шт! — предупреди я колежката й. — Да не те чуе шефката!

— О, нека тя да се заеме с тази персона!

Арайа излезе от пробната кабина, точно когато продавачката слагаше капака на кутията. Жената се обърна да напише сметката, Арайа взе кутията и се запъти към вратата.

— Господи! — ахна продавачката. — Ама тя я открадна!

Телефонът звъня единадесет пъти, преди Джей Ти да се разсъни достатъчно, за да се сети да вдигне слушалката.

— Да? — каза той сърдито.

— Вие ли сте лейтенант Монтгомъри?

— До вчера поне все още бях. Какво има?

— Вижте... обажда се сержант Дей от полицията. Току-що арестувахме една жена за кражба в магазин. Твърди, че е ваша съпруга...

Джей Ти се ококори.

— Разпитвахте ли я вече?

— Не още. Разправя, че нейната личност била от решаващо значение за изхода на войната. Освен това говори нещо, че била... кралица и трябвало да се обръщаме към нея с „Ваше величество“...

Джей Ти прекара нервно ръка по лицето си.

— Запазете спокойствие, сержант! Тя е само принцеса и е достатъчно да казвате само „Ваше кралско височество“!

— Вие майтапите ли се?

— Не е за вярване, сержант, признавам, но тя наистина е важна птица. Ако я окошарите, ще имате сума неприятности с правителството. Ще бъдете ли така добър да я настаните в някаква стая? Предложете ѝ чашка чай. Но чашата непременно да е с чинийка...

Сержантът остана безмълвен известно време и след това с пропит от състрадание глас успя да каже само:

— Вие наистина ли сте женен за нея?

— Бог да ми е на помощ, но е точно така. Пристигам веднага при вас. — Джей Ти постави обратно слушалката и промърмори: — Само че мене кой ще ме отърве от нея?

ГЛАВА СЕДМА

Арайа седеше зад стъклените прегради в малката канцелария и се насилваше да не обръща внимание на любопитните, които я наблюдаваха. До нея на масата бе поставена груба бяла фаянска чаша. Кафеникавата течност в нея навярно бе чай. Кой знае защо бяха сложили чашата в някакъв пепелник. Досега не можа да надмогне себе си и да посегне към този странен сервиз.

Последните няколко часа бяха истински кошмар. Непрекъснато все я докосваха, все ѝ крещяха нещо, измъчваха я с все едни и същи въпроси, въпреки че никой не вярваше на думите ѝ...

Изпита истинско облекчение, като зърна навън избърснатото лице на лейтенант Монтгомъри. Той успя само да ѝ хвърли кратък яростен поглед и веднага бе наобиколен от мъжете, които я разпитваха от часове вече.

Как ли ще се държи един американец с такива побъркани свои сънародници?

Развоят на ситуацията я разочарова: той раздаде няколко от онези зелени банкноти, подписа куп документи, като полицаите през цялото време му говореха нещо, без Арайа да разбере и дума от онова, което казват.

Тя бе сигурна, че и сама би се справила с положението, само да можеше да разбере какво изобщо искат тези хора от нея. Но иначе не изглеждаше сложно да се държиш като истински американец...

Полицаите се върнаха към работата си, а Монтгомъри дойде до преградата, зад която седеше Арайа.

— Хайде, тръгваме си! — изръмжа той, като отвори вратата с трясък. — И да не си гъкнала! Иначе ще оставя да те затворят!

Арайа притисна кутията с нощницата към гърдите си и напусна полицейския участък с вирната глава.

През целия път до хотела Джей Ти мълча, като все вървеше няколко крачки пред нея. Като се качиха в стаята, той вдигна веднага телефонната слушалка:

— Обслужване по стаите? Искам да поръчам вечеря. В президентския апартамент. За четирима души, обилна. Изпратете и бутилка вино. Най-доброто от вашата изба! И побързайте, моля ви!

Арайа го гледаше недоумяваща, докато той постави обратно слушалката.

— Не можеш ли да се опиташ поне за малко да не създаваш неприятности? Единственото, от което имам нужда, е едно прилично ядене, малко сън и един душ. След това вече ще бъда на разположение на теб и на американското правителство.

Арайа не разбра и половината, от онова което той каза, но разбра поне, че бе поръчал вечеря. Тя пламна от смущение. След яденето той ще я направи жена...

Тя се обърна с мил гласец:

— Жената, която наех за камериерка, не се яви повече. Ако ми пригответе ваната, ще мога да се поосвежа...

— Дори не си се научила да си пускаш сама водата в банята! — провикна се действително смаян тон. — Ела, ще ти покажа как става.

Арайа се усмихна смутено.

— Американските камериерки никога ли не приготвяват банята на господарките си? Дали да не повикаме мистър Кетън и да помолим за някое момиче?

— Слушай, съкровище! Американските жени нямат камериерки, а от днес нататък и на тебе няма да ти трябва такава измишльотина! Ще се обличаш самичка, сама ще се къпеш и сама ще правиш и всичко останало. Аз ще те науча как една добра съпруга трябва да се грижи за мъжа си.

Арайа извърна лице, за да не види той червенината, която заля бузите ѝ. Но наблюдаваше внимателно как той малко несръчно нагласи температурата на водата и завъртя крановете. Джей Ти излезе от банята, когато пристигна количката с вечерята.

Тя употреби много време за къпането, но побърза, когато той извика, че яденето ѝ ще изстине. Съвсем не ѝ беше лесно да се облече без чужда помощ, но прекрасната нощница се плъзна леко през главата ѝ, така че все пак успя. От няколко минути в салона цареше тишина, навярно и той бе готов.

Предпазливо Арайа отвори вратата.

На голямата маса в салона имаше само остатъци от някаква явно богата вечеря. Този прост човек наистина бе вечерял без нея, и то в техния сватбен ден! Тя смръщи нос и заоглежда мръсните чинии. Той седнал да я учи как се пълни вана! А тепърва трябва да усвоява и елементарните маниери!

Арайа надникна в спалнята. Лейтенантът лежеше по гръб, закрил лицето си с вестник. Тя се опита да поосвободи завивката, за да си легне също, но той не помръдна. Не се отмести и когато тя грубо, съвсем не по дамски, го избута.

На края тя се отказа от борбата и легна върху завивката, притиснала здраво ръце към тялото си.

— Готова съм — прошепна тя с прегракнал глас. Никаква реакция. Тя повтори думите си. Напразно. Държането на този човек надхвърляше границите на добрия тон, дори и за съпруг! Ядосана, тя дръпна вестника от лицето му. Той спеше!

Аз съм готова! — изкрещя тя, далеч не като благородна принцеса. След това отново легна.

— Готова? — измърмори сънено той. След това изведнъж седна в леглото, прав като свещ. — Огън! — изрева той, преди да успее да разбере къде се намира.

Той се обърна към Арайа, без да откъсва очи от тялото ѝ, изкусно разкрито от тънката нощница.

Арайа продължаваше да лежи, впила очи в тавана. Ето, сега ще настъпи мигът, в който мъжете се превръщат в животни...

— Готова? За какво? — запита Джей Ти с променен глас.

— За брачната нощ — обясни тя, стисна очи и се опита да мобилизира силите си за предстоящото мъчение. Дали ще ѝ причини много силна болка?

Отвори очи, сепната от смеха му.

— Първата брачна нощ? — каза той. — Значи ти смяташ, че аз бих... Че аз и ти... Чудесно наистина! Значи затова преседя половината нощ в банята...

Господи! Този човек ѝ се присмива!

— Слушай сега, мадам! Ожених се за тебе само за да помогна на моята страна да спечели войната. Никога няма да посегна на тебе, каквито и изкусителни парцали да вееш! Не бих искал да създам никакви пречки за разтрогването на нашия брак, след като бъдеш

върната в Ланкония. Освен това твоят граф Джулиъс ще е страшно благодарен, ако трябва да отглежда и децата, които ще се пръкнат от моето семе! Сега значи отиваш в салона и ме оставяш да спя, разбра ли? Само те моля да не излизаш от хотела. Знае ли човек какво ще бъде следващото ти хрумване!

В този момент Арайа благодари на Бога за строгото възпитание, което бе получила. Само то ѝ помогна да потисне чувствата си. Да те отхвърлят като принцеса е едно, но да те пренебрегнат като жена, това е вече нещо, което наранява дълбоко!

— Махай се, хайде! — извика той. — Изчезвай от леглото ми! Ще извикам камериерката да ти подреди легло на кушетката.

С цялото достойнство, което може да събере, Арайа се надигна от леглото.

— Не, благодаря, лейтенант Монтгомъри. Ще се справя и сама.

Не биваше друга жена да разбере, че съпругът ѝ не я желае.

Тя цяла нощ остана седнала на кушетката, потънала в мисли. Мразеше го заради онова, което ѝ причини. Добре, няма да има деца от него. Може би сестра ѝ ще успее да роди наследник на трона на Ланкония. Тя, Арайа, ще научи от него онова, което има да учи и след това ще се върне в родината си. Тя мъчително преглъщаше сълзите си. Една принцеса не може да си позволи да се разплаче.

Джей Ти се събуди с неприятен вкус в устата. Седна в леглото и се огледа. Беше спал с униформата.

Съзнаваше, че принцесата не спа до него, а се настани в някаква друга стая на апартамента. „Сигурно е обидена!“ — помисли си той и се намръщи. *Навярно го мрази, защото не е изпълнил очакванията ѝ.*

Той затвори очи и се опита да си припомни събитията от последните дни. След като ѝ бе спасил живота, тя се беше държала невъзможно! Едно изискващо, високомерно и егоистично същество! Каквото и да ѝ поднесеше, все беше недоволна. Даде ѝ толкова много пари — всичките си спестявания, с които възнамеряваше да си купи нова лодка — едно благодаря не беше казала!

А когато най-после я качи на влака за Вашингтон, беше наистина щастлив, надявал се бе никога да не я види отново. Е, нема това щастие. Само след няколко дни Джей Ти бе „помолен“ да се яви във Вашингтон по заповед на президента.

Никой не си направи труда да му обясни за какво става дума. Но той си знаеше, че сигурно е нещо, свързано с Нейно кралско височество Пилата за нерви!

Щом се приземиха и обработката започна. Искаха от него да се ожени за този звяр. Отначало той само се смееше, но развеселеността му бързо се стопи. Не му даваха нито да яде, нито да пие, нито да спи. Непрекъснато го увещаваха, обвиняваха го, че е предател на собствената си страна, щом отказва да стори това, заплашваха го с безславна отчисляване от флота. Та дори изпратиха при него и някаква жена, която вече подметна, че сватбата ще бъде просто фарс...

Накрая се беше съгласил. Може би така трябваше — Америка се нуждаеше от някого, който да помогне принцесата да стане американка. А подземните богатства на Ланкония действително биха могли да се окажат от решаващо значение за изхода на войната.

Когато го заведоха в залата за конференции, с всичките тези висши офицери от армията и флота, Джей Ти беше на края на силите си. Подадоха му някакъв стол и той на мига заспа. Разбуди го острият глас на принцесата, която пак раздаваше някакви заповеди, като че й е лакей.

Идваше му да й извие врата! Той се е заел да й помогне да си върне престола, а тя има наглостта да го ругае!

През време на брачната церемония тя се държа като някакво жертвено агънце. Той добре видя обвинителните погледи на околните, насочени към него!

Преди да срещне принцесата, Джей Ти никога не беше имал трудности с жените, напротив, всички се скъсваха да тичат след него! И защо беше всичко това? Нищо не й бе сторил. Беше я извадил полуудавена, даде й всичките си спестени за две години пари, ето на, съгласи се дори да се ожени за нея! Но явно всички бяха на мнение, че той нещо й е напакостил...

Единственото, което искаше след онази глупава церемония, беше да се наспи! Не беше лесно да замъкне принцесата до хотела, но и това направи... Едва успя да се довлече до леглото.

След това телефонът и онзи мъж, който каза, че са я арестували за кражба в магазина. Това вече беше капакът на една отвратителна седмица! Той си знае какво усилие му костваше да се добере до

участъка, за да я намери там седнала, с нейното високомерно изражение...

И пак, естествено, не благоволи да каже и думичка на благодарност, нищо че пак я отърва! Просто си седеше, като че очакваше да разстелят пред нея червен килим, та да мине.

В хотела той реши да ѝ се извини за своето грубо държане, опита се да ѝ обясни, че е безкрайно уморен и гладен. Но това, изглежда, не ѝ направи изобщо впечатление. Не трепна мускулче на това нейно красиво лице, изваяно от мрамор сякаш...

Той поръча нещо за ядене, след това се наложи да ѝ обяснява как се пуска водата във ваната... С каква радост посрещна келнера с вечерята! Тя си остана в банята, докато той започна да яде. Вярно е, че се почувства малко засрамен, че изяде почти всичко, помисли си да ѝ каже да си поръча още нещо, но не намери повече сили. Заспа, преди тя да се появи от банята.

— Да, така беше.

Събуди се от някакъв пронизителен вик. Най-напред помисли, че отново гори складът за муниципии. Но веднага съзря принцесата, изпълната до него в розово неглиже. Стори му се като някаква порцеланова кукла, като някакъв неодушевен предмет.

Не знаеше дали да се смее или да плаче. Побесня от това, че тя го мислеше за толкова примитивен, та няма да овладее нагона си само при вида на една красива жена в леглото му. Е да, тогава я изхвърли от леглото...

Изражението на лицето ѝ изобщо не се беше променило — мрамор трепва ли? Тя излезе безмълвно от стаята.

Изведнъж Джей Ти почувства угризения, имаше чувството, че е постъпил зле... Яростните удари по възглавницата не му донесоха облекчение. Да му се беше усмихнала поне, да бе показала някаква човешка реакция... Макар и капнал от умора, той дълго се въртя в леглото си, не го хващаше сън.

Сега Джей Ти погледна часовника. Време беше да става. Може би цялата тази гадна история е само сън? Може би изобщо не беше женен за тази надута принцеса Вирни-нос!

В девет часа Джей Ти нахлу в салона. Арайа видя, че все още е облечен в измачканата си униформа, брадата му бе пораснала още повече. Приличаше на пират.

— Вярно е, значи — каза той тихо и я погледна с уморени очи. — Надявах се, че всичко е било само лош сън.

Тя се надигна грациозно, без да остави да се забележи, че ръцете и краката ѝ са се схванали.

— Относно тази нощ... — започна той, но тя не му обърна внимание и понечи да мине край него към банята.

Джей Ти я хвана за рамото и я обърна към себе си.

— Може би бях прекалено груб към тебе. Виждаш ли, държаха ме няколко денонощия буден, а когато най-после можех да поспя, се обадиха онези от полицията...

Тя го изгледа студено.

— Наистина ли открадна това тука? — попита той с по-мек дълбок глас и докосна рамото ѝ. — Красиво е.

— Това е само един... Какъв бе изразът, който употребихте? Ах, да, изкусителен парцал.

Тя се опита да продължи пътя си, но той я хвана здраво за нощницата.

— Виж какво, опитвам се да ти обясня, че съжалявам! И самата Рита Хейуърт да беше легнала до мене, пак нямаше да я пипна! Не съм искал да те наскърбя!

— Вие в никакъв случай не сте ме оскърбили — излъга Арайа и вирна брадичка. — Просто аз прецених положението погрешно, това е всичко. Ако бъдете любезен да ме пуснете и ми позволите да се облека, бихме могли да започнем с моето обучение!

— Естествено! — отсече той гневно. — Колкото по-рано приключим с това, толкова по-бързо ще можеш да се върнеш на престола си, а аз ще мога да се върна към собствения си живот.

Арайа едва се сдържа да не затръшне с все сила вратата на банята. Не го направи. Погледна се в огледалото. Толкова отблъскваща ли е? Може би нощницата е прекалено прозрачна? Може би съвсем не изглежда толкова свежа и привлекателна колкото младите момичета, които видя по улиците... И все пак не може ли да изглежда съблазнително?

Облече една от елегантно семплите рокли на Менбоше. Избра към нея подходяща шапка — мъничка, с воалетка, лепната дръзко над лявата ѝ вежда. Тези ръбове на чорапите я съсипаха — просто не искаха да се изпънат добре! Но и това успя да направи.

Лейтенант Монтгомъри се бе изтегнал в едно от креслата.

— Най-послед! — промърмори той и едва я погледна. Веднага хлътна в банята.

Щом излязоха от апартамента си, Джей Ти започна със своите уроци. Показа ѝ как се използва ключът на стаята и ѝ изнесе цяла лекция за ресторантите и американските келнери. По време на закуската непрекъснато я критикуваше: не държи правилно вилницата, не е необходимо непременно да реже всичко с нож и вилица, трябваше да яде пържени яйца, макар че бе поръчала варени рохки яйца... Между тези убийствени забележки успя да ѝ разкаже и за монетите. Той свърши с яденето, преди тя да е излязла и половината от закуската си.

— Хайде, хайде! Нямаме на разположение цял ден! — подкани я той нетърпеливо и я избути от стола. — Всеки американец трябва да познава своята столица!

Той отиде на телефона, а след това я отведе до огромна лимузина.

Цял ден разглеждаха сграда след сграда. Схемата беше една и съща: Джей Ти я въвеждаше в сградата, изнасяше ѝ лекция за историческото ѝ значение, а след това с отегчено до смърт лице чакаше тя да се намести отново в колата. Докато пътуваха, той ѝ разказа за американските жени, загинали за родината си или пожертвали своя живот в името на мъжете си.

— Какво е това? — запита Арайа, докато той отново се опитваше да я натика в колата. Точно бяха разгледали някакъв паметник на един мъж на име Линкълн, но това име не ѝ говореше нищо.

— Това е дрогерия. Остави това. Сега трябва да видим музея Смитсън и Библиотеката на Конгреса!

— Какво пият хората в онази дрогерия? — продължаваше с въпросите си Арайа.

— Кола. Хайде, сега нямаме време за зяпане! Трябва да вървим!

Арайа изгледа с копнеж дрогерията, докато колата бързо ги отнасяше. Тези хора там изглеждаха толкова весели и доволни. Толкова

й се искаше да прави нещо приятно!

В музея на фондацията Смитсън се натъкнаха на Хедър, пухкавата дребна блондинка.

Тя само изписка „Джей Ти!“ и увисна на врата му.

Арайа наблюдаваше сцената сравнително безучастно. Само се учудваше, че американците явно допускат такова безсрамно държане на обществени места!

— Джей Ти! Съкровище! Толкова ми липсваше! Откога си в града? Хайде да излезем някъде довечера, а после при мене! Какво ще кажеш?

— Ох, миличка! Надали има нещо, което да желая повече от това! Сама не знаеш каква наслада е да видиш отново усмихната жена пред себе си! Последните дни бяха за мене истински ад!

След тези негови думи Арайа просто си тръгна. Не спря и когато той се провикна след нея:

— Чакай де!

Най-сетне той я догони и я хвана за рамото, докато с другата си ръка стискаше дребната блондинка.

— Но коя е тя, Джей Ти? — затрепка с ресници Хедър.

— Това е прин... искам да кажа... — запъна се той и бързо се обърна към Арайа: — Кажи как беше името?

— Виктория Джура Арайа Силийн Ксенита.

След кратък миг на размисъл Джей Ти отсече:

— Да, точно така. Вики. А това е Хедър Адисън.

— Арайа — поправи го тя. — Близките ми ме наричат Арайа.

Хедър погледна Джей Ти недоверчиво:

— А ти как я наричаш?

Арайа разцъфна в захарна усмивка и каза:

— О, той обикновено ме нарича „съпруго“...

Хедър светкавично лепна на Джей Ти една звънка плесница, въртна се на токовете си и се отдалечи със ситни крачки.

— Ти стой тука! — заповяда той на Арайа и се спусна след Хедър.

Арайа се разсмя. За първи път от толкова дни беше наистина доволна. Този противен човек напълно си заслужаваше плесницата! Тя съзря на другата страна на улицата подобна дрогерия. Изчака светофарът да превключи и бързо пресече отсатък, точно както я беше

научил Джей Ти. В заведението бяха насядали младежи, войници и няколко момичета, с дебели вълнени чорапи и обувки в кафяво и бяло. Всички бяха накацали на високите столчета пред бара.

Арайа също се плъзна на едно от тези столчета.

— Колер? — усмихна се безпомощно тя.

— Какво?

Един млад и хубав мъж в синя униформа се настани до нея.

— Мисля, че иска да каже „кола“.

— Да! — усмихна му се Арайа с благодарност. — Една кола, моля!

— Насам ли живеете? — запита мъжът дружелюбно.

— Аз живея... Настанена съм в Уевърли хотел.

— Охо, колко изискано! Правя ви предложение: тази вечер аз и приятелите ми сме решили да поизплашим малко този град! Вечеря и бар, и така нататък! Какво ще кажете да излезем?

„Да излезем“ — точно тази дума беше употребила Хедър Адисън. Барманът ѝ сервира чаша кола. Не беше пила досега питие със сламка, но страшно ѝ хареса.

— Какво казахте? — попита тя войника.

Друг мъж в униформа застана до нея и каза:

— Момиче от такава класа няма да тръгне с хапльо като тебе! Виж какво, съкровище, зная няколко клуба, в които можем да танцуваме до зори, а след това...

Намеси се и трети войник:

— Не ги слушай тези глупаци! Те нямат и понятие как да се държат с една дама! Аз зная едно интимно заведение, дето...

Той млъкна, когато до него застана Джей Ти.

— Хайде, чупката, мой човек! Ние първи я открихме! — изруга един от войниците.

— Да не искаш да ти избия зъбките? — отвърна Джей Ти грубо. — Вчера се ожених за тази жена!

— Не изглежда да се грижиш много за нея!

Арайа остана наведена над чашата и потисна усмивката си. Погледна към тийнейджърите, които ѝ намигаха дружелюбно. Изведнъж установи, че ѝ харесва този американски маниер.

— Хайде! — подкани Джей Ти. — Изчезвайте!

— Почакай за момент! Трябва да си платя колата!

Това „почакай“ дойде съвсем просто на устните ѝ. Тук всички си говореха на име, а нали трябваше да става американка.

— Всичко е наред! Ние ще се оправим! — обадиха се тримата войници в един глас.

— Не, аз трябва да се науча да се оправям с парите! — Тя решително се освободи от хватката на Джей Ти и попита бармана какво му дължи. След това отвори портмонето си. — Това е монета от пет цента, нали така?

Мъжете се втурнаха да ѝ помагат да намери точни пари.

— Вие сте французойката, така ли е? Веднага разбрах!

— Да... Говоря френски.

Джей Ти я изведе мълчаливо от бара. Чак когато седнаха в колата, започна да ѝ се кара:

— Ти си невъзможна! Правя всичко, което е по силите ми, за да те запозная с американските нрави, а ти само чакаш да ми избягаш и се държиш като истинска глупачка!

— Но не като Хедър! — каза тя съвсем тихо, това не бе предназначено за неговите уши.

Но той добре чу.

— Ти остави моите приятелки на мира! А също и мене, ако обичаш! Аз съм американец. Ти си американска съпруга. Не си някакво леко момиче, което кисне по дрогериите и се оставя да го заговарят непознати мъже! Следователно, дръж се като почтена жена! След като си принцеса, би трябвало всъщност да знаеш, как трябва да се държи една дама. Тя уважава съпруга си и му се подчинява, но ти не пожела да го признаеш дори при нашата шантава сватба!

— О, това си го спомняш, а не си спомняш името ми!

Той не обърна внимание на думите ѝ.

— Американската съпруга подкрепя своя мъж с всички сили. Тя се вслушва в думите му, учи се от него, тя...

Той продължи в този тон и постепенно Арайа започна да се чувства едва ли не като някаква безсрамна куртизанка, позволила си страшна авантюра в дрогерията.

В хотелската стая я очакваха огромен куп исторически книги.

— Поръчах ги — обясни Джей Ти. — Повечето са учебници. На края на всяка глава има въпроси. Щом прочетеш дадена част, ще те препитвам. Почни още сега, докато аз взема един душ.

— Докато аз взема един душ! — изрече злобно Арайа и изкриви лице. Прииска й се да започне да хвърля книга след книга по вратата на банята, но спря, вгледана в огромно заглавие на първата страница на вестника: „Престолонаследницата на Ланкония ще посети в понеделник Ню Йорк“.

— Ланкония! — промълви тя на глас. — Ланкония! Тя е единственото нещо, което има значение. Трябва да се науча да се държа като американка, за да ми помогнат да се върна на престола си!

Отвори първия учебник и започна да чете.

Джей Ти излезе от банята по гащета и изтича до телефона, който звънеше. Говореше с тон, който Арайа досега не беше чула от него.

— Не, душичке, не ти се сърдя изобщо.

Арайа вдигна очи от книгата. С гръб към нея, съвсем не изглеждаше зле. Наистина беше добре сложен.

— Да, разбира се, че ще се измъкна... — продължи той. — След такъв напрегнат ден и аз имам нужда от малко почивка... — Джей Ти се извърна към Арайа и тя веднага потопи глава в книгата. — Не, не, изобщо не е никакъв проблем! Ще се срещнем след половин час във фойето на хотела.

Арайа не каза нито дума, когато той отиде в спалнята, облече една синя униформа, избърсна се и се заля с афършейв.

— Излизам за малко. Ти имаш достатъчно работа тук. Обади се на рум-сървиса и си поръчай нещо за ядене. Не ме чакай, може да закъснея!

И напусна апартамента.

Майка й й беше казала, че като съпруга ще трябва да понася и някои забележки на мъжа си. Но не беше споменала за това, как ще се чувства в такива случаи! Арайа отиде до прозореца и видя Джей Ти да излиза от хотела заедно с трътлестата Хедър. Дори я целуна!

Тя извърна глава и стисна ръцете си в юмруци. Ще й го плати той това!

Тя се обади и поръча хайвер, пастет от гъши дроб, шампанско и миди.

— И ми донесете, моля, някои американски вестници!

— Кои да бъдат? — запита отегчен глас на другия край на жицата. — Филмови списания? Мода?

— От всички по нещо, моля. Освен това бих искала една кола, не, нека да са две, и... уиски!

За миг слушалката заглъхна.

— А какво бихте казали за кола с ром? — запита жената предпазливо.

— Да, звучи добре! — И Арайа затвори.

Яденето пристигна заедно с цял куп най-невероятни илюстрирани списания, каквито Арайа не беше виждала през живота си. Тя ги чете, докато се хранеше, докато се къпеше във ваната, докато седеше в леглото си, облечена в най-благоприличната си нощничка. Джей Ти би могъл да спи на кушетката! Мисълта за него я вбесяваше, но я правеше и някак тъжна. Тя жадно изчете някакъв репортаж със заглавие: „Съпругът ми ме мами с друга жена!“.

ГЛАВА ОСМА

Събуди се от някакъв ужасен звук. Тя отвори очи и видя Монтгомъри, който хъркаше до нея. Изобщо не беше усетила кога се е върнал.

Телефонът извънтя и тъй като беше откъм неговата страна, не й се искаше да се надвесва над него и да вдига слушалката. Чак след шестото извънтяване той протегна ръка към слушалката.

— Да, Монтгомъри... — Той остана вслушан за малко, извърна се и погледна Арайа. — Да, при мене е... Да, да в същото легло, макар че не разбирам какво ви засяга вас това! — Той постави ръка на микрофона и попита: — Колко време ти трябва, за да се приготвиш за полета до Ки Уест?

— Веднага щом опаковат багажа ми — започна тя. Но Джей Ти само й направи знак да млъкне и каза:

— След един час. Да, елате да ни вземете след един час. — Той сложи обратно слушалката и се облегна на възглавницата. — Една американска съпруга сама стяга куфарите си, а също и куфарите на мъжа си. Започвай още сега, докато взема един душ.

Арайа и не помисли да му се подчини. Спокойно отиде до телефона, поръча закуска и се зачете в някакво списание.

След няколко минути Джей Ти дръпна списанието от ръцете.

— Откъде намери този боклук? И още не си облечена! Вече можеше да си опаковала половината от багажа! Искам сега да ме чуеш добре, принцесо! Ако искаш да се научиш да живееш като американка, ще трябва да си дадеш малко повечек труд! Колко от книгите прочете досега?

— Точно толкова, колкото и ти! Ако мислиш, че ще ти подреждам куфарите...

Почукване на вратата прекъсна думите й. Келнерът донесе закуската на Арайа. Като видя, че не е поръчала нищо за него, Джей Ти направо побесня. Обвини я, че няма и понятие какво значи да имаш съпруг. Арайа започна да се оправдава, че не е поръчала нищо за него,

защото не знаела какво ще желае. Джей Ти заяви, че му е вече ясно, че тя изобщо не желае нито да научи нещо, нито да помогне на своята страна!

При тези думи Арайа млъкна, отиде до телефона и му поръча закуска.

Докато той ядеше, Арайа се опита да събере багажа. Това тя не можеше да разбере: той яде, тя работи!

„Защо американките се съгласяват? — ядосваше се на ум тя. — Защо не се съпротивляват!?“

— Готова ли си? — запита Джей Ти нетърпеливо. — Защо жените губят толкова много време, за да се облекат?

Тя изгледа с омраза гърба му, искаше ѝ се да запрати някой куфар по него. Майка ѝ... Да, майка ѝ я беше учила на добри обноски, но съвсем не я беше подготвила за подобни ситуации!

— Американската жена и куфарите ли носи? — попита тя невинно.

— Ако мъжът ѝ поиска, прави го — отвърна той, но все пак извика пиколото да отнесе куфарите ѝ до колата.

Пътуваха до Ки Уест с транспортен самолет. През време на полета Джей Ти проверяваше знанията на Арайа за първите заселници и за Христофор Колумб. Тя отговаряше на всички въпроси точно, но това като че ли изобщо не му направи особено впечатление.

Точно когато премина към третата глава от учебника, той заспа и Арайа с удоволствие се върна към филмовото си списание, пхнато в учебника по история. Той положително нямаше да забележи, ако тя не бе задрямала, така че книгата падна с трясък от скута ѝ и той подскочи:

— Това какво е? — разтърси я грубо той.

— Много е приятно, нали? — промълви тя уморено.

За безкрайно нейно учудване, Арайа видя, че Джей Ти се смее.

— Нали трябваше да учиш за историята на Америка? — каза той спокойно.

Шумът на моторите ги принуди да приближат плътно глави, иначе нищо не се чуваше. Арайа установи, че отблизо Джей Ти изглежда още по-добре.

— Няма ли нищо друго освен история?

— Естествено, шоубизнесът е по-интересен за тебе! — Той посочи филмовото списание. — Впрочем, това вече го знаеш. А,

разбира се, също така и американското семейство. Би трябвало да ти разкажа за живота в едно средно американско семейство.

Арайа кимна радостно:

— О, да! С удоволствие!

Джей Ти поразмисли известно време и каза:

— В Америка всички членове на семейството са равноправни. Сферите на отговорност са ясно разграничени. Мъжът печели парите, жената се грижи за дома и децата. Мъжът е задължен да осигурява на своята жена и на децата всичко необходимо, затова ходи всеки ден на работа. Мъжът дава много и изисква твърде малко в замяна... — Джей Ти млъкна и се настани по-удобно в креслото. — Или казано накратко: ние мъжете работим като волове, докато дамите по цял следобед пият чай! — Той се засмя горчиво. — Освен това към нашите задължения влиза и военната служба...

— Разбирам — кимна Арайа, без обаче да е разбрала нищичко. — Като казваш, че жената се грижи за къщата, значи ли това, че тя поправя и покрива, ако прокапе?

— Ох, не, разбира се! Ще вика майстор. Тя поддържа реда в къщата, мие прозорци, готви и така нататък. Какви ти покриви!

— Жените мият прозорците? А пода?

— Жената почиства цялата къща. Е, не е някакво специално занимание. Просто такава е домакинската работа. Всеки може да го прави, дори и една престолонаследница!

— Ти каза, че жената готви... Тя ли съставя менюто? Тя ли мие съдовете?

— Естествено. Американската домакиня е твърде многостранна и независима...

— Ами когато дойдат гости? Тя готви и за гостите, така ли? Но сервира не тя. Това не е нейна задача, нали?

— Вече ти обясних, че тя се грижи за дома. Това включва и гостите в този дом.

— Тя ли шие и кърпи дрехите на семейството?

— Да.

— За децата пак тя ли се грижи?

— Разбира се!

— Кой ѝ помага, когато трябва да напише някакви писма или да отиде да плати сметките?

— Обикновено мъжът дава част от заплатата си на жената. Тя осигурява храната, плаща сметките и купува всичко, необходимо за децата.

— Разбирам. Тя ли шофира?

— Как иначе би могла да отиде до супермаркета?

— Страшно впечатляващо.

— Как така „впечатляващо“.

— Ако правилно съм разбрала, американката е не само секретарка, шофьор, счетоводител, чистачка и доставчик на продукти, но също така икономка, домакиня, ковчежник, камериерка, чистачка и гувернантка. За градината пак тя ли се грижи?

— Тя се грижи и за градината, макар че съпругът, стига да има свободно време, често ѝ помага.

— Наистина впечатляващо! Една единствена жена е шеф на домакинството, управител, прислуга и снабдител и въпреки това намира време да пие чай по цели следобеди. Според мене, това е ужасно интересно!

— Давай да приключваме с тази тема! Съвсем не е така, както ти го представяш! — Джей Ти попромени любезния си тон.

Но Арайа нямаше спиране:

— Разбира се, мъжете започнаха войната, нали? Защото не мога да си представя, че една жена би могла да хвърля бомби върху децата на други жени. А освен това жените са твърде отрудени, за да се занимават с такива безсмислици. Нали казваш, че трябва да пият чай, да подрязват живия плет, да перат и мият...

— Хайде да спрем до тук, моля те!

Арайа взе учебника по история, но не започна да чете. Да бъдеш американка беше много по-трудно, отколкото бе предполагала.

На летището в Ки Уест ги чакаше кола, която ги закара до малка двуетажна къща, близо до някакво гробище.

Джей Ти отвори дървената порта, боята на която се беше поолющила и радостно каза:

— Не зная как тия от флотата са успели да ни намерят това къще! Хората чакат на опашки за жилище.

Арайа съвсем не бе зарадвана. Къщата ѝ се виждаше микроскопична! На долния етаж имаше само едно помещение — и трапезария, и дневна, с малка кухня и баня, с някаква голяма бяла

машина в нея. По стръмна вита стълба се стигаше до спалнята. Мебелите изглеждаха овехтели, избелелите сини тапети също не я очароваха.

Джей Ти качи горе куфарите на Арайа и каза:

— Отивам с колата до базата. Подреди си нещата в гардероба. Военните казаха, че тук има всичко необходимо. Надявам се, че ще се намери и нещо за ядене. След като свършиш, можеш да се позанимаеш с книгите си...

Той млъкна, понечи да каже още нещо, но премисли и тръгна.

Арайа излезе на балкона и погледна към гробището.

— Ало! Има ли някой в къщи? — чу тя мъжки глас, идващ откъм входа.

— Джей Ти? — подвижна някаква жена. „Странни нрави! — помисли си Арайа. — Тези американци си влизат направо в чуждите къщи!“

Тя изтича към стълбата и погледна надолу. Долу бяха застанали три двойки.

— Мили Боже! — ококори се един от мъжете. — Вие ли сте дамата на сърцето на нашия Джей Ти?

Всички вдигнаха глави към нея.

Арайа може и да не беше способна да се облече сама или да се оправя с парите, но беше безупречна дама, която знаеше как се посрещат гости.

— Здравейте! — поздрави тя усмихната и се плъзна надолу по стъпалата.

— Принцесо! — дочу тя едни познат глас. Бил Фрейзър направи крачка напред, следван плътно от красива руса жена. — Искам да кажа... — добави той смутено.

— Аз съм... — се опита да обясни Арайа, но един от мъжете я прекъсна:

— Принцеса е предостатъчно! Страшно ви подхожда. Мога ли да ви представя приятелите на Джей Ти? Просто минахме да ви поздравим с добре дошли.

Той ѝ представи Карл и Пати, Флойд и Тейл, Лари и Бони. Бил побърза да я запознае с жена си Доли. Имаше и един Мич, ерген.

Мич грабна ръката ѝ:

— Джей Ти е глупак! Такава хубавица като вас не се оставя сама!

Жените се скупчиха около нея. Носеха пазарски мрежи и някакви тенджери.

— Къде сте купили тази рокля? — попита изведнъж Пати.

— Коприна ли е? — осведоми се Бони. — Естествена коприна?

— Нали току-що пристигате? Ако аз седна в самолета с такава рокля, ела да гледаш как ще се намачка!

— Ох, умирам за такава рокля!

Арайа пожела от все сърце тези жени да я харесат. Бяха облечени в приятни памучни рокли на цветчета, със сандалети на бос крак. Всички бяха късо подстригани, изглеждаха толкова млади и свежи! С копринената си рокля и своите дълги, пригладени назад коси Арайа се почувства чужда и старомодна. Премисляше трескаво какво да направи, за да достави удоволствие на тези жени. Изведнъж се сети!

— Лейтенант Монтгомъри ми подари няколко рокли, но не съм ги извадила от куфара. Искате ли да ги видите?

На мига жените се втурнаха нагоре по стълбата.

— А какво ще стане с вечерята? — подвиква след тях един от мъжете.

След десетина минути в спалнята цареше истински хаос. Жените издърпваха рокли от куфарите на Арайа и ги показваха на останалите. Арайа се усмихваше, но скоро и тя се спусна да вади дрехи от куфарите. Доставяше ѝ такова удоволствие!

Тя попита Бони дали не иска да пробва една от роклите. Започна лудо събличане и обличане.

— Ох, непременно искам да се покажа на Лари! — изпъшка Бони, докато се оглеждаше с грейнали от възбуда очи в червената вечерна рокля.

— С тези обувки? — възкликна Арайа! — Нито пък с къси чорапи! Ето, сложете тези копринени чорапи, само те ще вървят!

Младата жена се поколеба. Решителният тон на Арайа я смущаваше малко.

— Ще ми кажете ли името на фризьора си? Искам да се подстрижа като вас. А ми се ще и да си купя малко козметика.

Вечерта се превърна в същинско модно ревю. Момичетата представиха на мъжете роклите и костюмите на Арайа. Доли се оказа малко по-закръглена за някои от моделите, но бе зашеметяваща във

вечерната рокля с гол гръб и висока талия. Жените премираха от смях, мъжете ръкопляскаха!

— Бил наистина пощуря от ревност! — заяви Доли триумфиращо, когато се качи отново в спалнята.

На долния етаж се разнасяше миризма на печено месо.

— Джей Ти ще си остане без хамбургер, ако се забави само малко още! — каза Гейл. — Къде се губи всъщност?

— Замина до базата, за да провери дали всичко е в ред — отвърна Арайа. — Мислите ли че този цвят червило ми отива?

Но младите жени бяха страшно любопитни и все подпитваха, по малко за Арайа и Джей Ти. Единственото, което знаеха, бе, че след излизането си от болницата Джей Ти отишъл на някакъв остров, за да изкара отпуската си. След завръщането си изглеждал още по-изтощен, да не говорим за лошото му настроение. А само няколко дни след това някаква черна лимузина го взела от доковете и ето ти го сега женен!

— Изглеждате страшно сладка — заяви Доли и така успя да сложи край на неловкото мълчание. — Хайде сега да подредим тука и да слизаме! Иначе нашите божества ще излапат всичко!

Арайа бе в стихията си на съвършена домакиня. Умело и незабележимо направи всичко, за да получи всеки достатъчно и за ядене, и за пиене. Не беше много лесно да го направиш без всякакви слуги, но тя се справи великолепно. На няколко пъти улови възторжената усмивка, с която я гледаше Доли.

Джей Ти се появи при десерта.

— Пристига младоженецът! — обяви Гейл. — Я се смести малко, Мич, за да може Джей Ти да седне до жена си!

— Това вече е истинска изненада! — обърна се Джей Ти към Бил и Доли. — Оставихте ли ми поне нещичко?

— Месото се изяде, но има зеле, картофена салата и коктейл от раци. Сипвай си!

Джей Ти погледна Арайа подканващо.

— Жена ми ще ми приготви една чиния.

За миг всички млъкнаха смаяни. Арайа обаче отмести чинията си и стана.

— Лари, не бихте ли искали още малко от ябълковия сладкиш?

— Не, принцесо, благодаря! Мисля, че ядох повече, отколкото трябва.

— Какво е това „принцесо“ — запита Джей Ти подозрително.

— Звучи чудесно! Много сполучлив прякор, не намираш ли? — подхвърли Бил преднамерено безобидно.

Арайа взе чиния и насипа салата.

Джей Ти седна до нея.

— Американките наистина обслужват мъжете си. А са и добри домакини. Да не си почнала да караш гостите да те обслужват? Да не си яла хамбургера с нож и вилица?

— Остави я най-после на мира! — изсъска му Бил. — Беше великолепна! Направихте чудесна вечер, принцесо!

— Добре ли е така, господарю? — попита Арайа престорено и подаде на Джей Ти чинията.

— Не ставай нагла! — срязва я той. — Аз съм... Охо! Здравсти, Доли!

Той пое чинията и остави Арайа да стои права до него.

Доли погледна изпитателно Арайа, после бързо я дръпна настрана:

— Искаш ли да се срещнем двете в понеделник и да си поговорим по женски?

В това време някой сложи на грамофона плоча на Глен Милър и всички се втурнаха да танцуват. Само Мич, Арайа и Джей Ти останаха на малката тераса.

— Мога ли да ви поканя за този танц, мисис Монтгомъри? — каза важно Мич.

Джей Ти дори не вдигна очи от чинията си, когато Арайа изчезна с Мич в дневната.

Първият сблъсък с американския начин на танцуване бе за Арайа абсолютно шокиращ. Дори графът, с когото бе сгодена, не се бе осмелявал да я притиска толкова плътно до себе си.

— Отпуснете се! Трябва да сте малко по-свободна! — поучаваше я Мич, когато усети, че тя цялата се вцепени.

— Американките... Те така ли... са по-свободни?

— Ама вие от къде сте?

— От Париж — отвърна Арайа бързо.

— Ах! — примижа Мич и се опита да я притисне по-близо до себе си. Арайа рязко се дръпна. — След като сте францужойка, вие сигурно знаете нещичко повече за любовта!

— Не, от това нямам никакво понятие — призна Арайа със сериозен тон.

Мич шумно се изсмя и я прегърна още по-здраво.

— Винаги съм се чудил на нашия стар Джей Ти...

Доли придърпа Бил по-близо до Мич:

— Внимавай как се държиш! — предупреди го Доли и кимна към Джей Ти, застанал на вратата към терасата.

Останалите двойки затаиха дъх, защото Джей Ти пристъпи самоуверено в стаята и се отправи към Арайа и Мич. Но той само мина край тях, като че ли изобщо не съществуваша.

— Бил, можеш ли да ми отделиш минутка? Искам да поговорим за монтирането на радара.

— Сега?! Човече божи, събота вечер е!

— Зная, но във военно време няма почивни дни. Ще можеш ли утре да идеш до базата и да хвърлиш още един поглед?

— В неделя?!

Джей Ти прекара нервно ръка по брадичката си.

— Това е първият ни радар и аз не съм съвсем наясно. Тая проклетия идва от Великобритания и не зная как ще работи на нашите кораби.

Бил се позасмя, но лицето на Доли се сви и тя остро каза:

— Мисля, че би трябвало да прекараш почивния ден с жена си!

— Имам си по-важни занимания. Я кажи, Доли, да си донесла случайно от онзи твой шоколадов кейк?

— Разбира се. Отрежи си едно голямо парче! Или и за това ти е нужна твоята голяма и силна жена?

Доли се въртна на токовете си и без да чака отговор, остави двамата мъже.

— С какво я ядоса пак, та се е разфучала така? — попита Джей Ти.

— Аз нищо не съм сторил, драги! Я кажи как я карате с принцесата?

— Точно както си знаех. Наистина безполезно същество! Трябваше да ѝ показвам как да си пуска крана в банята...

— Не ми се вижда чак толкова безпомощна.

— Е, да, вече са налице първите успехи от моето обучение. Само преди седмица би поискала от теб да ѝ сервираш мидите в златен

поднос...

Бил поклати глава. Започваше да проумява целта на тази женитба.

— Трябва страшно да обича страната си. Преди седмица само, не позволяваше на никой да я докосне, а сега търпи Мич да я опипва!

Той погледна приятеля си, но реакция не последва. Вместо това Джей Ти каза:

— Изясниха ли се всички въпроси с преоборудването на танкера?

— Да — отвърна Бил с досада. — Отивам да си взема още една бира.

Джей Ти се приближи до Арайа — останалите отново застанаха нащрек. Мич светкавично дръпна ръцете си от нея.

— Имам да свърша още нещо — каза Джей Ти. — Ти ще имаш грижата за гостите, разбра ли? — Той огледа смълчалите се млади хора. — Вие си стойте докато ви е приятно! Весело прекарване и лека нощ!

Всички го изпратиха със смаяни погледи.

— Е, това беше вече като студен душ! — промърмори Гейл.

— А бе какво стана с онзи Джей Ти, дето го знаех от по-рано? — опита се да се пошегува Лари.

Доли спаси положението:

— Какво ще кажете да се срещнем утре в единадесет предиобед на сладолед?

— Разбрах, че Джей Ти е решил утре да работи.

— Ами, ще идем без него! Ще ви вземем утре в единадесет без четвърт, принцесо!

Арайа остана права на входната врата, докато новите ѝ приятели се отдалечиха шумно по улицата. Тя дочу гласа на Доли:

— Слушай сега, Бил Фрейзър! Искам да ми разкажеш точно каква е цялата тази история, ако ще да не мигнем цяла нощ!

Джей Ти се бе излегнал на двойното легло всред куп чертежи и документации.

— Предполагам, че си оставил за мене малкото легло? — каза Арайа с влизането в стаята.

Едно „м-м-м“ бе единственият отговор.

Арай се намръщи, но Джей Ти изобщо не я забеляза. Следвайки някакъв неосъзнат импулс, тя взе розовата нощница от скрина и изчезна в банята. През цялото време продължаваше да си тананика една от мелодиите, които слушаха тази вечер. Спомни си как танцуваха с Мич. Естествено, неговото държане бе безсрамно и абсолютно неприлично, но още изпитваше някакво приятно чувство.

Изкъпа се, изчетка грижливо косата си, докато тя рухна като водопад по раменете ѝ, прибра дрехите си и ги закачи в шкафа в спалнята, без да престава да си тананика.

Вече привикна да подрежда сама гардероба си, изпитваше гордост и удоволствие, да гледа как всичко виси изпънато на закачалките.

— Какъв е всъщност този Мич? — попита тя Джей Ти.

— Какво? О, той управлява оптиката.

— Оптиката? Значи прави очила, така ли?

Джей Ти остави папката настрана.

— Не! В неговия отдел се извършва поправката на хронометрите и на морските измервателни уреди.

— Значи е важна личност.

— На война всеки е важен.

— Безспорно. Но какъв чин има той? Началник ли ти е? — Арайа приседна на ръба на леглото му.

— Ясно. Искаш да знаеш дали е херцог или принц, така ли? За съжаление, трябва да те разочаровам. Не, принцесо, Мич не ми е началник. Над мене има само едно началство и това е директорът. Аз съм шеф на Мич, а също и на Бил, Карл, Флойд и Лари. — Той сбърчи нос: — На какво миришеш?

— Това е парфюмът, който купихме в Майами — отвърна тя. — Приятен е, нали?

— Ти винаги ли се парфюмираш за през нощта?

— Естествено. Но всички бяха страшно мили. Всички в Америка се държат така свободно и непринудено.

— Моля те! Сега отиваш в собственото си легло! И не слагай повече тази нощница! За косата ще е по-добре да я вържеш на конска опашка. Сега ме остави на спокойствие и не забравяй учебника си по

история! Утре ще те изпитам по материала от глава седем до глава дванадесет.

— Точно това няма да направим, защото утре целия ден ще ям сладолед! — прошепна Арайа на инат, отиде на леглото си и се задълбочи в едно от списанията. Искаше да прегледа каква фризура ще ѝ отива...

Да пукна дано! — прошепна Доли Фрейзър и се облегна на таблото на леглото.

— Доли! Не ми е приятно да използваш такива изрази! — промърмори Бил и се сви под завивката.

— И на мене не ми е приятно да имаш тайни от мене.

Бил се обърна с лице към нея:

— Просто смятах, че това си е работа на Джей Ти. Господ да е на помощ на всеки женен мъж, който мисли, че може да има някаква тайна от жена си!

— Принцеса! Една истинска принцеса живее тук в Ки Уест и аз се запознах с нея! Представяш ли си, един ден тя може да стане кралица. А ако Джей Ти си остане неин мъж, може и той да стане крал! Значи познавам и крал, и кралица...

Бил отново се обърна на другата страна.

— Джей Ти изобщо не иска да става крал. Той има повече пари от сума ти крале. Ожени се за принцесата само за да я спаси и за да я учи да се държи като американка. След като в Ланкония всичко се изясни, той ще си се върне и бракът ще бъде анулиран.

— Да се държи като американка, така ли? Ти видя ли онази купчина учебници? Ами как я изкомандва да му сервира?! Започвам да си мисля, че тези двамата не са се разбирали много-много на острова и Джей Ти е бесен срещу нея.

— Той твърди, че тя е истинско мъчение, защото цял живот други са ѝ прислужвали и тя очаква други да вършат всичко вместо нея. Представяш ли си? Никога не се е обличала самичка! А Джей Ти разправя, че го карала да върви на две крачки след нея!

— Не забелязах такова нещо.

— Във Вашингтон са я арестували за кражба в магазин. Просто не знаела, че трябва да се плаща като си избереш нещо! А дала сто

долара на носача, който ѝ пренесъл багажа...

— Така значи. А какво направил Джей Ти? Учил я да познава парите, така ли?

— Естествено — отвърна Бил с досада. — Какво би трябвало да направи?

— Ами можеше да иде да пазарува с нея! Това щеше да е най-простото.

— Той точно така направи в Маями. Пръсна луди пари за нея. Хайде, Доли! Стига! Не можем ли да поспим малко?

— Лесна работа. Но искам да си изясня някои неща. Какво става, ако Джей Ти се влюби в нея? Тогава той няма да я напусне, остава в Ланкония и става крал!

— Съвсем не ми се вярва един американец да може да стане крал.

— Разбира се, че може! Щом е женен за кралица, ще стане крал! Чудя се дали Етел отваря и в неделя? Ще взема да звънна, за да разбера.

— Доли! В два часа посред нощ ще звъниш на фризьорката? — скара ѝ се Бил, но тя вече бе скочила от леглото.

— Това няма да я безпокои! Ще направим принцесата такава, че Джей Ти ще ахне! Когато тръгнат за Ланкония, ще е толкова захласнат по нея, че ще се бори със зъби и нокти да не се разделят.

Бил изпъшка мъченически и притегли възглавницата върху главата си.

— Ох, Господи! Какви ги надробих отново!

ГЛАВА ДЕВЕТА

— Ставай! — каза Джей Ти. — Днес ще научим как се приготвя закуската.

Арайа неохотно отвори очи. Джей Ти беше застанал в другия край на стаята, вече облечен в своята униформа в цвят каки. Говореше толкова високо, като че ли ги делят километри.

Арайа се протегна.

— Колко е часът?

— Време е за закуска. Ставай, най-сетне!

— Сутрин винаги ли си толкова шумен? — Тя се облегна на възглавниците. — У дома сутрин една прислужница винаги ми носи в леглото кана чай. Като начало на деня това е чудесно.

Джей Ти замълча и я изгледа с такава неприязън, че цялото й лице пламна.

— Ставай! — повтори той, врътна се на токовете си и слезе по стълбите.

С усмивка Арайа си избра рокля от копринен шантунг — сигурно щеше да подхожда за сладкарницата. Джей Ти седеше в дневната и четеше вестник.

— Забави се прекалено дълго.

Той стана и отиде в кухнята.

— Това тука е тиган. Ето яйца и масло. Слагаш малко масло в тигана и след това прибавяш яйцата. По дяволите! Забравих шунката. Дай шунката от камерата!

— Камерата?

Той я избута настрани и отвори хладилника.

— Гледай тука! Това е шунка. Трябва да се научиш как се пържи, някой ден сама ще купуваш в супермаркета. Подай още един тиган, там долу под печката и сложи в него шунката!

Арайа дълго рови, докато намери тиган. Печката беше отрупана с кутията от яйцата, някакъв стар хляб, нечисти съдове от вечерта,

яйчени черупки. Тя поиска да освободи малко място и пипна тигана с яйцата. Светкавично дръпна ръката си, без да издаде нито звук.

— Сложи ли шунката в тигана?

Арайа се опита да го стори, но болката в дясната ѝ ръка стана непоносима.

— Е, да! Не можеш да пипаш храната с гола ръка, така ли? — попита Джей Ти свадливо. — Я хвани с две ръце!

Той хвана дясната и ръка и Арайа тихичко изскимтя. Джей Ти се стресна, погледна изпитателно преbledнялото ѝ лице и обърна дланта ѝ нагоре — бяха се надули вече мехури. Той моментално лепна отгоре парче масло.

— Какво стана? Ти изобщо не изпищя! Здравно си се изгорила!

Арайа не отвърна. Почувства само облекчение от хладното масло на дланта си.

— Дявол да те вземе! — изруга той. — Не мърдай и гледай само!

Докато приготвяше закуската, той непрекъснато ругаеше на глас. Но опържи и за нея шунка с яйца.

Най-после седнаха един срещу друг, сковани в ледено мълчание.

„Колко потискащо е тук! — помисли си Арайа. — Колко различно от закуските с дядо и сестра ми...“

Тя се усмихна, като си представи колко ли щеше да се забавлява дядо ѝ, ако му разкаже за снощната вечер. Имаше да се смее на тези абсурдни американски нрави...

— Мога ли да се посмея и аз?

— Не ви разбрах?

— Смееш се и се питам защо. И аз се нуждая някой да ме поразвесели...

— О, само си представих как бих описала снощната вечер на моя дядо.

— И какво?

Арайа сведе очи към чинията си.

— Не вярвам да ти се види кой знае колко забавно. Все пак става дума за твоите приятели.

Джей Ти присви очи.

— Бих искал да зная как би описала приятелите ми на твоето височайше семейство.

Каза го толкова подигравателно, че Арайа кипна и вече пет пари не даваше какво би могъл да си помисли. Дядо ѝ често казваше, че хората от гражданското съсловие нямат чувство за хумор, защото самите те се вземат много на сериозно.

Е, добре! Лицето на Арайа придоби съвсем различен израз, тя отвори смешно устичка, наведе глава настрани и започна с глас, който би подхождал на някакво безпомощно хлапе:

— Бони, къде е кетчупът? Бони, ще ми се едно доматице. Бони, къде е майонезката? Бони, за мен не донесе ли сладкиш? Нали знаеш колко обичам ябълков сладкиш? Бони...

Джей Ти я гледаше ококорен.

— Господи, това е Лари! Същински Лари! Бони винаги казва, че ако не е тя, той ще пукне от глад!

Лицето на Арайа придоби съвсем друг израз. Очите ѝ нервно примигваха.

— Ох, виждаш ли, направо се влюбих в тази червената рокля! Какво чудо! Ох, съкровище, никога не съм мислила, че червеното е мой цвят... Но съм носила много червено като дете. Не намираш ли, че косата ми е твърде тъмна, за да нося този цвят? Ох, не знам! Май че съм и твърде дебела, за да нося червено. Гледай тука, тука... От сватбата досега съм наддала няколко килограма... Искаш ли малко лучец, съкровище?

Джей Ти се разсмя.

— Разбрах веднага. Това е жената на Лари, Бони.

Арайа също се смееше и продължаваше да унищожава закуската си.

— А Пати? Можеш ли да го докараш като Пати?

Очите на Арайа светнаха. Тя остави вилицата и стана. Извърна се с гръб към Джей Ти и наподоби идеално странната походка на Пати: със силно приближени колене и ръце, разперени като кокоши крилца, без да престава да грачи монотонно:

— Чарлз, смятам, че ще трябва да си купя и аз същата лампа. Тази приглушена светлина е истински божии дар за всякакъв тен...

Арайа млъкна и погледна Джей Ти изненадана. Той се смееше от все сърце. Колко хубаво беше да има отново публика! Винаги беше обичала да имитира разни хора. Такива представления си правеха с дядо ѝ и сестра ѝ след всеки официален прием...

Пред Джей Ти тя не се смущаваше, също както пред собственото си семейство. Сега тя се впусна да имитира всичките снощни приятели, като завърши представлението със сцена, в която едновременно всички участвуват. Представи мъжете малко отпуснати, наивно глуповати като деца. Жените им сипваха в чиниите, обираха трохичките от дрехите им, изглаждаха споровете между тях, като че мъжете бяха пораснали малки момчета. Но през цялото това време жените пък говореха за дрехи, пари, фризури, пари, рецепти за готвене, пари и отново пари.

Арайа го правеше без злоба и подигравка, сама се забавляваше с всяка роля, към която се обръщаше. Когато свърши, Джей Ти започна да бърше сълзите си, все още развеселен.

„Кой би могъл да помисли — Арайа го гледаше изненадано — че един американец има чувство за хумор!“

— Толкова смешни ли сме наистина? — запита той засмян.

— М-м-мм... — бе единственият отговор. Джей Ти се изправи.

— Така. А сега ще те науча как се мият съдовете. Ще ти хареса.

За първи път в гласа му нямаше неприязън. Показа ѝ как да напълни умивалника с вода, как се прибавя препарат за миене.

— А сега потопяваш ръцете си във водата и започваш да миеш.

Арайа послушно посегна да започне, когато Джей Ти я хвана за китката и тихичко каза:

— Прощавай, забравих, че си изгори ръката. — Той я подържа за ръката няколко секунди, като я гледаше право в очите. — Аз ще мия, а ти ще ги бършеш. Разкажи нещо за Ланкония?

Арайа се зае с удоволствие за работата, защото през това време можеше да поговори за Ланкония. Започна с планините и прохладните пощи...

— Трябва да е съвсем различно от Ки Уест.

— След всичко, което видях тук, и аз мисля така — отвърна тя откровено. — Но ми харесват цветята тук. Такива пищни цветове!

— Искат ли ти се да разгледаш околностите?

Самата дума „да разгледаш“ накара Арайа да потръпне. Нали това бяха правила във Вашингтон! Само слизаха и се качваха в колата, все да разглеждат. Как Джей Ти ѝ се накара, че искала да изпие една кола.

Джей Ти забеляза, че тя потръпна от ужас и сведе очи към умивалника.

— Този път може да е по-забавно. Слушай сега! Веднага трябва да тръгна за базата. Имаш ли достатъчно за четене?

— Разбира се. Учебниците.

— Да, разбира се. Може би... — заекна той.

— Доли каза, че ще ме вземе в единадесет без четвърт. Ще ходим на сладолед.

— Добре. Поне няма да си самичка. — Той източи водата и избърса ръцете си. — Трябва да вървя.

Той се качи на втория етаж и не след много се върна с някакви документи.

— Да си виждала чантата ми?

— Но ето я, съкровище! — отвърна тя с гласа на Бони.

Джей Ти прихна и пое чантата от ръцете ѝ.

— Тогава до довечера, бейби! — Той се обърна закачливо и добави: — Пардон, Ваше кралско височество!

— Мисля, че „бейби“ ми харесва повече! — извика Арайа след него.

Тя се облегна на рамката на вратата, щастливо усмихната.

Доли пристигна точно на време.

— С такава елегантна рокля на сладолед! Господи! Винаги ли така скъпо се обличате? Същинска Мерл Оберон от последния ѝ филм!

— Нямам друго. Неподходяща ли е?

— Ако отивахте на среща с някой велик херцог, щеше да подхожда, предполагам... — Доли дебнеше реакцията на Арайа. — Да вървим! Ще минем най-напред при Гейл. Тя може да има нещо подходящо в гардероба си. С удоволствие ще ви заеме нещо. Джей Ти тръгна ли?

— Да.

— Чудесно. Защото имам изненада за вас. Срещата ни всъщност е чак в три.

Арайа недоумяваше какво е замислила Доли, но тръгна покорно с нея.

Джей Ти погледна с ужас купчината документация на бюрото си и потърка очи. През последната нощ не можа да спи — след като Нейно кралско височество седна на леглото му и направо го подлуди с тази ефирна нощничка и екзотичните си ухания. Дълго не можа да откъсне очи от нея и тази сутрин, преди да я събуди.

„Това е само една задача, която са ми възложили, нищо повече!“ — повтаряше си той отново и отново. Трябва да я подготви да се държи като американка, а след като свърши всичко това, няма да я види повече. Разбира се, ако не се интересува нито от личността ѝ, нито — пази Боже! — от тялото ѝ. Той си спомняше твърде добре как се беше къпала на острова. За принцеса беше прекалено добре оформена... Ако тя пожелае, и за „мис Америка“ могат да я изберат... Точно така си бе помислил тогава.

Досега не беше трудно да спазва дистанция. Изглеждаше толкова надменна, толкова студена, като че не беше човек! Но днес... Сутринта беше толкова естествена! Още го напушваше смях като се сетеше за походката на Пати.

„Наистина странна жена! — помисли си той. — Толкова безпомощна и същевременно смела като лъв!“ Как така не изпищя, като се опари? Ами как изяде тия плувнали в мазнина яйца на очи, без да ѝ мигне окото...

— Още ли не сте тръгнал, Джей Ти?

Джей Ти подскочи и отдаде стегнато чест, Дейвид му отвърна отпуснато.

— Тъй вярно, сър! Още съм тук.

— Научих, че сте младоженец?

— Тъй вярно, сър. От три дни.

— И какво се бавите тук още? Би трябвало да сте си в къщи, при жена си!

— Исках само да погледна още веднъж плановете за радара, а и...

Командирът му махна с ръка:

— Радва ме вашето чувство за отговорност, но в живота има и други неща освен работата, дори и във военно време! Сега ви заповядвам най-официално да си вървите у дома и да посветите останалата част от деня на съпругата си!

Джей Ти се усмихна.
— Тъй вярно, сър! На вашите заповеди!

Арайа наблюдаваше очарована отражението си в огледалото — младата хубава жена, която я гледаше оттам, ѝ беше абсолютно непозната. Приглади косата си, отрязана на височината на раменете, гладка и блестяща, като прическа на средновековен паж. Вместо твърдата рокля от копринен шантунг беше облечена в пъстра плажна рокля от памук, която оставяше голи гърба, раменете и ръцете ѝ.

— Е? — попита Доли. — Харесва ли ви?

— Много! Чудесно! — промълви Арайа. Тя се завъртя пред огледалото. — Чувствам се толкова леко, толкова...

— Американски! — добави Доли вместо нея.

— Точно така! Приличам ли наистина на американка? На момичетата от дрогериите?

— Момичетата от дрогериите? — прихна Гейл. — Вие сте толкова американска, колкото е и кока-колата!

— Мислите ли, че Мич ще е на същото мнение? — запита Арайа, докато все още се взираше запленена в огледалото.

— Мич? Все пак... Джей Ти...

Арайа бързо се поправи.

— Разбира се, имах предвид Джей Ти. Дойде ми просто на езика, защото Мич толкова много се смее. Но, разбира се, и Джей Ти се смее понякога. Тази сутрин, например. Иначе, общо взето... — Тя млъкна, защото усети, че четирите жени я гледаха като омагьосани.

Доли първа наруши мълчанието.

— Джей Ти има страшно чувство за хумор! Но в момента е страшно напрегнат, отговаря за толкова много неща! Но после пак ще си стане същия! Охо! Момичета! Стана три и четвърт! Тръгвайте! Мъжете ни чакат!

Бони, Гейл и Пати излязоха навън. Доли поспря за малко Арайа.

— Джей Ти е едно чудесно момче! Така е, повярвайте ми! Всички госпожички тук, а и половината от омъжените жени, тичаха след него!

Арайа я погледна недоверчиво:

— Наистина ли? Може би тук има твърде малко ергени?

— В една военноморска база и то във военно време, има купища чудесни мъже! — Доли изгледа Арайа изпитателно. — Той нещо не се е отнесъл добре с вас, така ли е?

— Той е мой съпруг — Арайа изведнъж осъзна, че тези американки все се опитваха да я предизвикат да им разкаже нещо. — Винаги е бил добър към мене.

— Когато Бил започне да се мъчи „да бъде добър към мене“, значи непременно кръшка някъде! Но хайде, трябва да тръгваме!

Мъжете бяха изгубили търпение. Погледът, с който Мич прониза Арайа, я накара да сведе очи. Как свободно я хвана за ръката и ѝ подаде стола! А след това седна до нея и веднага праметна ръка зад гърба ѝ...

— Изглеждате страхотно! Направо ме торпилирахте! — каза той неясно. — И преди това бяхте красива, но сега сте в състояние да объркате целия градски транспорт! Какво ще кажете за една разходчица на лунна светлина?

Арайа погледна ръцете си. Complimentите на този мъж я вдигаха до облаците, чувстваше се желана.

— Но моят съпруг... — прошепна тя. Мич се приближи още по-плътно до нея.

— Очевидно е, че Джей Ти не умее да цени вашите достойнства, принцесо! Умирам за очите ви, за походката ви, за... всичко! Не съм срещал досега момиче като вас! Ами вие и Джей Ти, вие изобщо не се обичате истински! Сигурно сте се оженили по някакви други причини. Да не би бебето да е на път?

— Съвсем не — отвърна Арайа дружелюбно. Ръката на Мич докосна рамото ѝ. Досега мъж не бе галил кожата ѝ. Беше толкова приятно!

Очите му бяха толкова близко, носовете им почти се допираха.

— Елате да се махнем оттук — прошепна Мич.

Тя точно понечи да се съгласи, когато върху нея сякаш небето се раздра и се появи сам гръмовержецът в лицето на лейтенант Джей Ти Монтгомъри.

— По дяволите! — гръмна гласът му. — Какво си направила с проклетата си коса?

От секунда на секунда американската съпруга Арайа се превръщаше все повече в принцесата от кралски род. Арайа скочи:

— Как се осмеляваш да държиш такъв език в мое присъствие? — Тя царствено вдигна ръка. — Свободен си! Махай се! Веднага напусни помещението!

Хората от сладкарничката се смаяха. Доли първа се окопоти. Джей Ти ѝ се виждаше по-малко страшен от гордата и строга Арайа.

— Джей Ти, сядай! Седни, моля ти се и престани да гледаш толкова страшно. Келнер! Моля! Донесете на господина една студена бира! — Доли се обърна към Арайа и автоматично понижи гласа си. — Ваше кралско... Исках да кажа, принцесо, седнете, моля ви!

Арайа се овладя. Беше ѝ мъчително неприятно, че привлече вниманието върху себе си. Държа се направо глупаво! Усети как Мич хвана ръката ѝ и я стисна. Тя седна, докато Джей Ти продължи да стои прав, като мятеше зли погледи.

— Седни най-после, Джей Ти! — изкомандва Доли решително. — Младоженци! — вдигна тя извинително рамене към останалите посетители, които с интерес наблюдаваха сцената.

Един войник от съседната маса подхвърли:

— Кой за кого е женен? — И той погледна многозначително към Арайа и Мич.

След дълго колебание Джей Ти се отпусна най-сетне на един стол и впери сърдит поглед в бирата си. Гейл потупа Арайа по ръката:

— Имате право, принцесо! Мъжът не бива да ругае. Започне ли веднъж, спиране няма!

Арайа не вдигаше очи от ягодовия си шейк. Искаше ѝ се земята да се отвори под нея, да я погълне. Ръката на Мич все още бе на облегалката на стола ѝ, но се беше поотместила по-далечко от нея. Пак направи гаф! Също както тогава в магазина... Всички ѝ се бяха надсмивали и всичко, което направеше, ги караше да се превиват още повече от смях! А Джей Ти Монтгомъри, единственият човек, когото познаваше в Америка, се отнасяше толкова лошо с нея! Толкова се стараеше да му се хареса...

— Ела да идем на плажа! — предложи Доли весело. — Ще си вземем банските и ще поплуваме при залез слънце. Джей Ти ще ни хване няколко омара и ще си ги изпечем!

— Аз имам работа — отвърна Джей Ти. Доли се наведе към него.

— Тогава ще бъдеш така любезен да докараш жена си — и тя натърти на това „жена си“ — до нас, за да ѝ заема някой бански

костюм.

— Разбира се — каза Джей Ти и затърси ключовете си от колата.
— Веднага ли искаш да тръгнеш?

Доли стана.

— Може би ще е по-добре ние да тръгнем сами. Ще се срещнем след половин час у Лари и Воин. А ти се грижи за нашата принцеса! — нареди тя на Бил, хвана Джей Ти под ръка и го насочи към вратата.

— Копеле такова! — изсъска Доли, щом седнаха в джипа, предоставен на Джей Ти. — Бил всичко ми разказа. Намирам, че се държиш като негодник!

— Само не започвай и ти! За днес ми стигат ядовете с жени!

— Но все някой трябва да ти го каже! Държиш се наистина скандално към това чаровно момиче!

— Чаровно?! Чаровните момичета не се оставят да ги опипват чужди мъже!

— Слава тебе Господи! Поне това си забелязал! — каза Доли саркастично. — Мич страшно я харесва, всички ние я харесваме, всички освен теб, разбира се. — Тя изведнъж снижи глас: — Джей Ти, с очите си видях как ти успяваш с чара си да накараш дори ония кльощави стари моми в управлението, пред които и командирът ви трепери, да ядат направо от ръката ти! Не можеш ли да проявиш малко от този чар и пред жена си?

Джей Ти взе остро един завой.

— Бедата може би е в това, че тя ме мрази... Или може би защото е толкова арогантна. За нея аз съм човек от простолюдията. А и нищо свястно не може да направи. На мене ми е възложено да я науча да се държи като американка. Това и правя.

Нещо в тона му накара Доли да промени тактиката.

— Много е хубава, нали?

— Изглежда много сладка, при положение, разбира се, че харесваш такива префинени мадами.

— Аха. Ясно — кимна Доли.

— Какво ти е ясно? — изръмжа той.

— Страхуваш се от нея.

— Какво-о?! — изрева той и закова на червения светофар.

— Страхуваш се от това, че ако си мъничко по-любезен с нея, може да откриеш, че е много мила и смела. Бил ми разказа, че дори не можела да се облича без чужда помощ, когато пристигнала в Америка. А сега ти приготвя закуската!

— Когато реши да ми прави закуска, си изгори ръката!

— Но поне се е опитала! Помислял ли си някога за това, колко самотна се чувства? В чужда страна, омъжена за човек, който я презира... И пак прави възможно най-доброто! Справя се въпреки противното ти държане.

— Въпреки моето държане?! Та аз и спасих живота!

Настъпи мълчание. След време Джей Ти каза тихо:

— Не ми се иска да се занимавам много с нея. Щом нашите военни изтеглят двойничката ѝ, тя ще заеме полагащото ѝ се място. Ще ми подаде да ѝ целуна ръка и ще ми каже: „Сбогом, глупако!“ Може да ми даде и някой орден, да си го окача на шията!

— Ама не те измъчваха такива мисли, като се любеше с Хедър Адисън, с Деби Лонгли, Карин Файлсън и другите там...

Джей Ти се засмя.

— Точно така. С Арайа е съвсем различно, сама си го забелязала. Човек не може да „походи“ с една принцеса! Тя не мечтае да си има къщичка с боядисана в бяло ограда! Тя мечтае за дворци, за политическа мощ и за вечна всеотдайност! Кралете нямат нито личен живот, нито никакви свободи.

— Та поради това предпочиташ да се държиш долнопробно с нея!

— Не се държа долнопробно. Просто се държа на разстояние. И този проклет Мич би трябвало да внимава, че дяволите ще го вземат... Ох, извинявай!

По лицето на Доли трепна усмивчица. Нейно кралско височество бе постигнала известен успех, той вече не ругаеше наляво и надясно.

— Мисля, че тя може да се влюби в Мич.

— Какво? — Джей Ти по-скоро ритна, а не натисна спирачката, като рязко промъкна джипа в тясното място за паркиране пред хотела.

— Не бих обвинявала никой от тях. Тя има нужда от някой, който да се държи мило с нея, да ѝ казва колко е хубава. Днес тя изглеждаше фамозно, не смяташ ли?

Джей Ти изглеждаше изцяло погълнат от мислите си, когато слезе от колата и се упъти към хотела.

Доли го последва, доволно усмихната. Все пак успя да го накара да се позамисли.

Преди години хотелът е бил средище на богатшите, но сега, през войната, тук бяха настанени семейните офицери. Но луксозното фоайе си оставаше също толкова впечатляващо, както и на времето, дори магазинчето под колоните все още работеше.

— Почакай! — каза Джей Ти, когато минаха край щандовете. — Смяташ ли, че този ще й хареса? — Той посочи един семпъл бански костюм, толкова дълбоко изрязан на гърба, че направо дъхът ти да спре.

— Положително — каза Доли и влезе след него в магазина. Помогна му при избора на плажна рокля и една сламена шапка. „Кожата й е толкова нежна!“ — обясни Джей Ти. Купиха и голяма плажна чанта.

— Какво ще й е нужно още?

„Любов“ — едва не отвърна Доли, но замълча, не искаше да го притиска много силно.

— Нещо, което да я отклони от Мич — каза тя само.

Усмивката на Джей Ти моментално угасна.

— Бижута имате ли? — обърна се той към продавачката. — Диаманти някакви? Или смарагди?

Жената хлъцна.

— Не... Не, нямаме, сър. Но получихме голям асортимент френски парфюми...

— Добре. Ще взема по едно шишенце от всеки вид. Или, чакайте! По-добре по едно голямо шише от всеки вид.

Той видимо изгуби търпение, докато опаковаха всичко.

— Можем ли вече да тръгваме?

— Веднага — отвърна Доли. — Искam само да се кача да си взема банския.

Джей Ти й се усмихна.

— А дали не ти трябва нов костюм?

„Никога не отблъсквай подарък от един хубав мъж и никога не мисли след това за цената!“ — обичаше да казва майката на Доли.

— Нов костюм? Да, страшно бих искала.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Арайа не продума, докато пътуваха към апартамента на Лари и Бони. Останалите се опитваха да поразведрят атмосферата с шегички, но тя усещаше, че всички я наблюдават и дебнат, защото е различна от тях.

И всичко това заради Джей Ти! Този ужасен, противен човек бе причина за всички злини, които ѝ се струпаха в Америка. Разбира се, без отвличането. Спаси, наистина, тогава живота ѝ, но сега ѝ се искаше да се бе удавила.

Арайа беше застанала в микроскопичната дневна на Бони, когато вратата се отвори и се появиха Доли и Джей Ти. Арайа светкавично изчезна в кухнята, но Джей Ти я последва.

— Донесох ти нещо — каза той тихо.

— Може би биографията на Джордж Вашингтон, с тест за препитване на края на всяка глава?

Джей Ти се позасмя и ѝ подаде плика с покупките.

Арайа го взе колебливо и извади първо тъмносини бански. Веднага го погледна недоверчиво.

— Сам го избрах. В плика има шапка, чанта и една рокля. А в колата има цяла торба парфюми. Очите му грееха. — И нито един учебник!

Арайа дори не потрепна.

— Какво получихте? — дотича Гейл любопитна. Арайа ѝ подаде кесията и Гейл започна да рови в нея. — Великолепно извинение, Джей Ти! — прецени най-сетне Гейл. — Току-виж че от тебе излезе истински съпруг. — И сега? — Гейл погледна Арайа подканващо.

Арайа почувства, че Гейл очаква нещо от нея, но нямаше представа какво.

— Когато един съпруг поднася извиненията си по такъв мил начин, просто го целуваш и всичко е отново наред. Давайте! Давам ви две минути, а след това се качете горе да се преоблечете. Тръгваме всички за плажа. Ох, а съм и гладна...

След тези загадъчни думи Гейл ги остави сами.

— Аз... бих искал да ти направя предложение да сключим мир — започна Джей Ти. — Може би не трябваше да го казвам, но бях толкова шокиран като те видях! Толкова различна изглеждаше...

— Да, вярвам ти. Но просто исках да приличам на американка. Дългата ми коса бе толкова старомодна.

— Харесваше ми.

— Така ли? — Арайа беше наистина смаяна. — Не съм знаела. Искам да кажа, никога не си споменавал.

Той пристъпи крачка към нея.

— Е, да. Харесваше ми. Много ти приличаше.

— Така е по-леко и приятно — каза тя и приглади косите си.

— Наистина ли? — Той посегна и зави между пръстите си един лъскав кичур. — Може би е така.

— Двете минути изтекоха! — провикна се Гейл. — Тръгваме!

Арайа изскочи смутена от кухнята. В спалнята Доли ѝ помогна да облече тясно прилепналия бански костюм.

Усмихната, Арайа тръгна надолу по стълбата. Долу бяха застанали този чудесен, вечно усмихнат Мич и мъжът ѝ. Но дали наистина беше той? Арайа не го бе виждала така — бе се облегал отпуснато на перилата и се смееше с пълно гърло на някакъв виц, който Бони разказваше. Арайа настръхна от подозрения. Какво замисля пак? Какви ли дяволски мъчения щъкат в главата му?

— Принцесо! — каза Мич и ѝ предложи ръката си.

Арайа съвсем естествено я прие. Но Джей Ти светкавично се пхна между тях.

— Мисля аз да водя жена си.

— Е, най-сетне! — позасмя се Мич и след като хвърли тъжен поглед на околните, излезе от хола.

Натъпкаха се всички в джипа на Джей Ти. Жените насядаха в скута на мъжете си, само Арайа седна отпред до Джей Ти. Но колкото по-любезно се държеше той, толкова по-подозрителна ставаше тя. Само да можеше да разбере какво ли крои!

Пристигнаха до брега и мъжете бързо се изпокриха из дюните, за да се съблекат. Момичетата започнаха да събират дърва за огъня. Изведнъж Доли извири с уста, за да изрази възхищение: пръв се

появи Джей Ти в черните си бански. Той ѝ махна с ръка и нагази във водата:

— Ще дойдеш ли ла поплуваме, принцесо?

— Не, благодаря. Не мога вечер в тази вода...

— Джей Ти оправда очакванията им — набързо извади около дузина омари, които веднага приготвиха и още по-набързо изядоха.

След вечерята, когато огънят вече догаряше, всички се смълчаха прегърнати, двойките започнаха да се целуват.

— Джей Ти! — провикна се Доли между две целувки. — Защо не научиш своята принцеса на чудесния американски обичай на гушкането?

— Сега започвам — отвърна той и хвана Арайа за ръката.

Но преди да успее да я целуне, тя се отдръпна рязко.

— Не допускаш сериозно, предполагам, че ще правя същото, което правят и другите... На обществено място... — изсъска тя.

— Слушай! В своята родина всички ли са толкова... студени?

— Какво имаш предвид? — Аз идвам от една топла страна с ясно изразен мек климат — отвърна тя объркана.

— Ти искаш ли да се научиш да бъдеш американка или не?

— Опитвам се да се науча.

Джей Ти направи усилие да се владее.

— И се справяш със задачата си много добре. Погледни ги — и той посочи останалите — Те няма да забележат дори и врагът да започне офанзива. Те изобщо не ни обръщат никакво внимание. Онова, което *те* правят, се казва „гушкане“. От едни младоженци се очаква също да го правят.

— Добре — и Арайа му подаде ръка. — Можеш да целунеш ръката ми. Но само не ми изкълчвай рамото и не ми причинявай някаква друга болка...

— Млъкни най-после и слушай, госпожо...

— Би трябвало да кажете...

Той обхвана с ръка тила ѝ и я целуна, преди да успее да каже още една думичка.

Два пъти през живота ѝ я бяха целували по устата. Първия път когато граф Джулиън ѝ направи предложението, и вторият път, когато Джей Ти я целуна на острова. Но никоя от тези целувки не я бе подготвила за това преживяване сега.

Ръцете му обхванаха главата ѝ с някаква безкрайна, закриляща нежност, устните му се плъзнаха меко по нейните устни. Арайа поиска да го отблъсне, но се въздържа героично. Тя сложи ръце на раменете му, беше приятно да усеща голата му кожа. Той нежно я привлече към себе си и започна страстно да я целува. Арайа затвори очи.

Когато се откъсна от нея, Арайа остана на мястото си, като някакъв сомнамбул. Прошепна някаква ланконска думичка и отвори очи. Джей Ти все още държеше главата ѝ.

— ... Това е един от нашите... американски обичаи. Харесва ли ти? Познато ли е това в Ланкония?

Тя знаеше, че той се опитва само да я дразни, но не се ядоса.

— И как е моето целуване в сравнение с целувките на Мич?

Арайа се изправи. Преди той да разбере какво става, тя му удари една гръмка плесница.

— А този американски обичай научих от твоята приятелка във Вашингтон! Бих желала някой да ме придружи до вкъщи.

— Виж какво — изправи се Джей Ти пред нея — не сме ти никакви прислужници, които можеш да въртиш на пръста си! Когато някой иска нещо в тази страна, трябва да каже „моля“!

— В такъв случай аз моля да ми позволите да си тръгна.

— Ще те заведа в къщи. Все пак съм твой съпруг. — Той се обърна към Доли, в очите му тлееше огън. — Опитях се! Опитях, дявол да ме вземе... Ела, Ваше кралско височество, ще те заведа у дома.

Оставиха всички пред домовете им. През цялото време, докато пътуваха с джипа на връщане, цареше гробно мълчание. Сърцето на Арайа биеше чак в гърлото. Тя разбираше, че бе реагирала съвсем пресилено на една глупава шега. Всъщност това доказателство за неговата ревност я беше направило щастлива. Но изведнъж я бе обзел необясним страх...

Откакто се помнеше, ѝ бяха втълпявали, че никога не бива да губи самообладание. Винаги бе държала на външната изява, винаги бе контролирала перфектно чувствата си. Но целувката на този мъж я накара да загуби разсъдък си. При граф Джулиън нямаше и помен от това! Но всъщност тя никога не бе оставала насаме с него. Дори и сега, само като седеше до Джей Ти в джипа, сърцето ѝ се разтуптяваше при всяко докосване.

Когато останаха сами в колата, Арайа реши да му се извини, но той я изпревари:

— Стой далече от мене! Колкото е възможно по-далече!

Арайа изпълни нареждането и не отвърна нито дума.

Следващите два дни бяха отвратителни. Арайа направи с Бони и Доли една разходка за пазаруване, отиде с тях и да поплуват, но нищо не й достави удоволствие. Джей Ти се държеше отново толкова ледено! Вече нямаше никакви шеги! Изпълнен с досада и нетърпение, той я учеше да готви и да пере.

— Но нали вчера измих всичките съдове! — протестира Арайа.

— Да, вчера. Но трябва и днес. Три пъти на ден, седем дни в седмицата.

— Шегуваш се, нали? Ако трябва всеки ден да мия съдове, да бърша прах, да пера, да готвя и да пазарувам, то кога, кажи, моля те, ще намеря време да прочета книга, да се поразходя с Доли и Бони или... Кога ще мога да бъда Арайа, а не мисис Монтгомъри, която мисли само за това, кой прах за пране е най-добър?

— Трябва да вървя на работа.

Същия ден се появи мисис Хъмфри. Джей Ти се беше договорил с нея да поеме чистенето и приготвянето на вечерята.

Вечерта Арайа украси масата със свещи и цветя, опита се да създаде задушевност и празнична атмосфера. Но Джей Ти пристигна от работа, светна целия полилей и духна свещите.

Арайа знаеше, че й е страшно ядосан. Но толкова й се искаше да го види отново как се смее. Той смяташе, че бракът им е само временно задължение, ала тя знаеше по-добре от него. Колкото и странно да беше, тя вече не го мразеше, независимо от това, че той си оставаше загадка за нея.

Тя поднасяше пред ястието — студен омар — когато реши да го позакачи. Изпъна предизвикателно бюста си и запита с престорен глас:

— О, ти какво би предпочел? Този малък студен омар или мен клетата?

Тази сполучлива пародия на Долиния начин на говорене извика бледа усмивка на лицето му. Арайа доволна седна до него.

— А какво правят всъщност американските девойки, когато са сами?

— Най-често си лягат в леглото. Засега не се сещам за друго.

— А не намират ли американките — оживи се Арайа с блеснал поглед — живота си скучен? Изпитват ли наистина удоволствие от слугинската работа?

Джей Ти отново се усмихна.

— Е, може би „удоволствие“ да не е най-точната дума. А какво прави една принцеса по цял ден?

— Ние много спортувахме. Заедно със сестра ми яздехме, вземахме уроци по танци и по фехтовка...

— Аха! Затова изглеждаш толкова... — той не довърши.

— Как изглеждам?

Джей Ти се засмя. Той се ухили.

— Ами по бански си страхотна.

— Благодаря.

— Най-после да чуя „благодаря“ от устата ти!

— Защото най-после си я заслужи — контрира бързо Арайа.

— Значи когато ти спасих живота, нямаше „благодаря“!

— Защото мисля, че ти беше по-лош и от похитителите. „Хайде, дишай! Хайде, заради татко Монтгомъри...“ — започна да го имитира смешно тя.

Джей Ти понечи да отвърне нещо, но се въздържа.

— Искаш ли да видиш плановете за новия танкер? Може да се поразсееш малко.

— Да, добре.

Седнаха на кушетката и сведоха глави над чертежите на първия кораб, снабден с инсталация за преработване на морската вода във вода за пиене. Това щеше да бъде страшно улеснение за флота. Джей Ти беше натоварен с управлението на проекта.

— А възможно ли е да се инсталира такава система, и на сушата? — поинтересува се Арайа.

— Навярно ще е дори по-лесно отколкото на кораба. Защо?

— Един от най-сигурните източници на национален доход за Ланкония е гроздето, но от пет години вече ни мори суша. Ако имаме една такава инсталация, бихме могли да напояваме лозята...

— Ще трябва да се посъветваш с някои инженери. Но аз мисля, че сигурно ще може да се направи.

— Ти би ли могъл да провериш? Искам да кажа, когато отидем в Ланкония, би ли помогнал за моята страна?

— Ще се опитам.

Арайа му се усмихна с благодарност.

— За моя народ това би било от жизнено важно значение. Доли ми каза, че няма човек на света, който да разбира повече от корабостроене от тебе.

Джей Ти се разсмя от все сърце.

— Е, чак толкова! Но моето семейство наистина разбира нещичко от тези работи. — Той погледна часовника си. — Време е да спим, миличка! — Сепна се и машинално се поправи: — Искях да кажа, Ваше...

— Аз започвам да харесвам тези гальовни обръщения — прекъсна го Арайа. — Само това „принцесо“ малко ме обърква...

— Но пък ти приляга — каза той и се прозя. — Да, хладна, скована, резервирана, като че ли не си от плът и кръв! Самото обръщение „принцесо“ те кара да си представяш нещо недосегаемо, точно каквото си ти!

— Ох — въздъхна Арайа тихичко и се обърна на другата страна. — Като че не съм от плът и кръв...

Тези думи още звучаха в ушите ѝ, докато седеше пред огледалото в банята и размазваше крема по лицето си.

Наистина ли е такава? Преди две вечери той я целуна и страстното желание, което я връхлетя, направо я изплаши! Може би жените като Хедър са по-различни?!

Арайа облече тънкия пеньоар в прасковен цвят, който бе купила с Доли, и се излетна на тясното легло. Но не можеше да заспи. Беше ужасно горещо.

Към полунощ се разрази буря, задуха напорист вятър, светкавици осветяваха ярко стаята, сякаш за да изглежда последващият оглушителен трясък още по-страшен...

Изведнъж прозорецът зейна. Арайа дочу стъпките на Джей Ти и придърпа чаршафа до брадичката си. Той затвори прозореца и се приближи до леглото ѝ.

— Будна ли си?

Тя кимна.

Джей Ти дойде още по-близо.

— Бурята ли те събуди?

Тя поклати глава отрицателно.

Джей Ти приседна на леглото и попита грижовно:

— Да не си болна? — Той сложи ръка на челото ѝ. Арайа хвана ръката му и я задържа така.

— Какво има, миличко? Да не си сънувала кошмари?

Той я привлече към себе си и я залюля като бебе. Но Арайа не искаше да я третира като дете. Изведнъж тя се притисна силно към него. Джей Ти веднага разбра.

— Сега вече съм загубен! — прошепна тихо той, обхвана лицето ѝ с две ръце и жадно я целуна. — О, мила! — шепнеше той. — Сладка моя, прекрасна моя принцесо! Ти си моя, не го ли знаеш? — Той бе заровил устни в тила ѝ. — Моя! Спасих живота ти, затова си моя...

— Да, да! — простена тя. — Искам, искам да усетя, че съм жива! Нека!

Беше я пожелал диво още когато я видя да се къпе на острова. От тогава не преставаше да го преследва дори и на сън онова видение — тесния ѝ ханш, пълните гърди...

Джей Ти разкъса нощницата и скри лице в тези разкошни гърди, без да престава да я гали.

Арайа простена и отметна глава назад.

Джей Ти полагаше усилия да бъде внимателен, налагаше си да не бърза... Та тя е все още девица, страхува се може би... Но беше все едно да се опитва да наложи на Земята да не се върти...

Целуваше жадно раменете и ръцете ѝ, тила ѝ, плъзна леко устни по устата ѝ и отново потъна в гърдите ѝ. Цялата ѝ кожа пламтеше под устните му.

— Джарл! — проплака тя.

— Да, моя малка, аз съм при тебе! Ето ме!

Налагаше се да я води, защото беше съвсем неопитна. Но колко бързо възприемаше! Той предпазливо, тръпнещ от нежност, проникна в нея... О, Господи! Тя наистина бе добра ученичка...

Неспирно целуваше устните ѝ, гърдите ѝ, все по-силно увлечен от тежкия ритъм на тялото си. Спортуването бе направило нейното тяло силно и гъвкаво. Тя с готовност го следваше, отвърщаше на

порива му, търсеше неговия ритъм... Желанието му се отприщи, нямаше повече сили да се сдържа. Експлозията на върховната наслада разтърси тялото му и той се отпусна тежко върху нея, притиснал я отчаяно с ръце и крака.

Необходими му бяха няколко минути, за да дойде на себе си.

— Жива ли си?

Той усети кимането ѝ върху гърдите си и се усмихна.

— Стига ли ти въздухът?

Арайа отново поклати глава. Цялото му лице грееше в усмивка, когато се обърна малко настрана. Още се държаха здраво прегърнати.

— Причиних ли ти болка? — запита отново той.

— Малко... Но не беше страшно. Аз... Беше ми хубаво.

Джей Ти изпитваше страх да я погледне в очите. Дали няма да види там омерзение... Но след тези думи той се отдръпна малко и се взря в очите ѝ. Като че ли бяха станали още по-хубави. Косата ѝ се стелеше на меки вълни около главата ѝ, на слепите ѝ очи се виеха мокри къдрици.

Той нежно целуна устните ѝ.

— Какво ще кажеш да се изкъпем? Двамата заедно във ваната?

Арайа го погледна с широко отворени очи.

— Да... Но позволено ли е... Прави ли се наистина? Мъжете и жените могат ли...

— Този тук мъж и тази жена ще го направят!

Джей Ти стана. Арайа бързо извърна глава, за да не се притесни той, че го вижда гол. Тя посегна пипнешком за нощницата си, но Джей Ти я дръпна да стане от леглото.

— Недей! Не се обличай! Искам да те гледам.

— О-о — възкликна тя поруменяла и сведе очи. Той отстъпи крачка назад, огледа я и тихичко подсвирна:

— Вие сте изключително, забележително явление, милейди! Ох, не, исках да кажа, Ваше кралско...

Тя се доближи толкова до него, че връхчетата на гърдите ѝ докоснаха кожата му. Постави пръстчето си на устата му:

— Тази нощ ти позволявам да ме наричаш милейди, съкровище, малката ми или... както намериш за добре!

— Ако продължаваш да бъдеш толкова изкусителна, така и няма да стигнем до банята! Ела, сладка моя, ще те изкъпя!

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

— Значи, стана тази работа! — каза Бил Фрейзър, докато седяха на четвъртата бира в една от кръчмите по Дювал стрийт. — И как ще продължи всичко това? Ще я върнеш ли на нейния принц?

— Не е принц, а само граф. Няма богатство, а освен това е и понисък от нея.

— Ако ме бяха попитали, бях готов да се закълна, че изобщо не се интересувах от нея, а камо ли от това да проучвах годеника ѝ.

Джей Ти изпразни чашата си и си поръча пета бира.

— Военната полиция добре ще те нареди, ако се напиеш!

— Не съм пиан — изпъшка Джей Ти. — Но бих искал да съм! Как можах да се захвана с тази властна жена, дето непрекъснато ме командва!

— Да, да. Тези кръгове под очите ти сигурно са се получили от това, че е толкова властна!

Джей Ти се разсмя.

— Знаеш ли, оказа се че не е съвсем безпомощна! Но проблемът не е в това. — Усмивката му се стопи и той приближи главата си към Бил. — Виждаш ли, тя е възпитавана да се омъжи един ден за човек, когото не познава. Така че щеше да си живее добре със своя граф. Научих междувременно, че в тези благороднически среди всички си имали любовници.

— Ами тогава стой около нея и ѝ стани любовник! — предложи Бил.

Джей Ти бухна чашата си толкова силно върху масата, че половината от бирата се разплиска.

— Да, по дяволите, точно това ще направя! Тя може да смята нашия брак само за някакъв фарс, но при мене е съвсем различно!

— Но ти ми пееше съвсем друга песен! Помниш ли, когато ми се обади по телефона от Вашингтон? Каза, че ще се радваш, ако се отървеш колкото се може по-бързо от нея. Каза, че никой не би могъл да обича такава побъркана жена. Каза освен това, че...

— Виж какво! Какво все повтаряш като папагал? Много добре знай, какво съм казал! Но сега въпросът е другаде: този брак се превърна в... нещо твърде интимно... Ако разбираш какво искам да кажа. Предполагам, че така би се получило и с всяка друга жена. Не можеш да ожениш двама млади хора и да очакваш, че нищо няма да се случи! Но разбери ме — аз трябва да си изясня перспективите! Вече съм толкова време с нея и... започвам наистина да я харесвам.

— Смятам, че съвсем не е трудно да я хареса човек.

И все пак! — възрази Джей Ти. — Все пак ти не я познаваш така добре, колкото аз. За всяко нещо започва да спори. Домакинската работа за нея е истинска смъртна присъда. А да не говорим как пръска парите, изобщо не мисли, че има и утре! Знаеш ли каква беше сметката от салона за разкрасяване последната седмица? Хайде, кажи една цифра!

— Басирам се, че не е по-голяма от сметката на Доли. Жена ти, изглежда, съвсем прилича на моята.

— Да де! Но точно в това е работата: че тя съвсем не е моя жена! Все едно че човек е взел под наем някаква кола, но не я е купил. Можеш да ползваш колата, която си наел, но все някой ден ще трябва да я върнеш.

— Но бих казал, че твоята малка госпожичка е страхотна наета кола!

Джей Ти изпи бирата си.

— О, да, наел съм си истински ролс-ройс. Но по всичко личи, че ще трябва да прекарам живота си след това с някакъв буик, а не с нея!

Бил прихна.

— И какво възнамеряваш да правиш? Имате още една седмица, преди тя да замине, така ли е?

— Да. Още една седмица и я отвеждам, в Ланкония, бутвам я на престола ѝ и я оставям на онзи граф.

Бил погледна часовника си.

— Мисля, че е по-добре да тръгваме. Доли ми каза, че ще ни чака в седем в къпалнята, закъснели сме вече петнадесет минути.

И двамата хукнаха за срещата със съпругите си.

— Ама и двамата воните на пивоварна! — заяви Доли. — Кажи, Джей Ти, какво е станало с Арайа? Цъфти и грее!

Преди Джей Ти да може да отговори, зърна Арайа с онзи прилепнал по тялото бански костюм, съпроводждана от Мич, облечен в униформата си. Вървяха по поляната. Смееха се. Напълно инстинктивно Джей Ти се впусна след двамата, сграбчи Мич за дъното на панталоните и за яката и го запрати във висока дъга към водата.

— Долу лапите от жена ми, разбра ли? — ревна той на Мич, който се бореше да си поеме дъх, като че ла по-скоро изненадан, отколкото уплашен.

— Това е най-отвратителното държане, което съм видяла някога! — заяви Арайа, наведе се и подаде ръка на Мич.

Джей Ти я хвана за раменете, завъртя я като пумпал така, че бедният Мич отново бухна във водата. — Тръгваме си!

Къпалнята не беше далеч от дома им. Джей Ти изчака Арайа да се преоблече и хукна с едри крачки, така че тя едва го достигаше. Арайа мълчеше — не искаше да му направи сцена на обществено място! Само да се приберат в къщи! Има какво да му каже...

Как може да се държа така след тази нощ!? Още усещаше по тялото си ароматните му от сапуна ръце, целувките му още пареха кожата й... Къпаха се взаимно. Той я обви цялата в сапунена пяна, след това тя него... Тя свенливо изследваше цялото му тяло, отдръпваше се. „Не бързай — бе казал Джей Ти. — Имаме достатъчно време!“ След ваната той я избърса, занесе я на ръце до леглото си и отново се любиха. Този път не я болеше, беше толкова хубаво... Така и заспаха, плътно прегърнати.

Когато Арайа се събуди, той вече беше излязъл. Без думичка, без бележчица. Напразно се бе надявала, че ще позвъни по телефона. Не се обади. В два часа тя отиде на фризьор, а след това отново подреди масата със свещи и цветя. В пет и половина Доли дойде да каже, че имат среща с момчетата в басейна. Изпадна в недоумение, че Джей Ти не е споменал за това на Арайа.

И ето сега Джей Ти метна Мич в басейна. Когато стигнаха пред къщата, Джей Ти отвори вратата пред нея, но самият той остана навън.

— Имам да свърша още нещо — промърмори той и се запъти към градинската порта.

Арайа изтича след него и сложи ръка на рамото му:

— Джарл! Какво не е наред? Да нямаш неприятност в службата? Той се освободи от ръката й.

— Никой освен майка ми не ме нарича Джарл, а на нея ѝ е позволено, защото не е взета под наем! Наричат ме Джей Ти, разбра ли?

Тя отстъпи назад.

— Безспорно, лейтенант Монтгомъри! Няма да допусна още веднъж такава грешка. Да поддържам ли вечерята ти топла? Мисля, че това ще бъде по американски, нали?

— Не е необходимо. Ще ям някъде навън. И си легни тази нощ в собственото си легло.

— Разбира се, Ваша високоблагородна пресветлост! Ще желаете ли още нещо от вашата презряна наложница?

Той я стрелна яростно с очи и си тръгна.

— Няма да плача — прошепна Арайа. — Няма да се оставя да ме накара да се разплача!

Джей Ти се хвърли в работата си. Спеше на кушетката, не излизаше от кабинета си. Но нищо не помагаше. Непрестанно виждаше образа ѝ в мислите си, копнееше за нея.

А като че ли му бяха малко ядовете, та отгоре на всичко получи и телеграма от майка си, която известяваше, че пристига. Джей Ти знаеше, че Елионор има множество приятели и е разбрала от тези свои източници за женитбата на сина си. Сега щеше да започне да го укорява, че не е казал нищо на семейството.

— Жени... — изръмжа Джей Ти.

Искаше му се да избяга на някакъв пуст остров... Но хлъцна, защото се сети за последния си престой на точно такъв остров.

Реши все пак, че трябва да съобщи на Арайа за идването на майка си.

Арайа бе облечена във весела лятна рокля и приличаше на праскова — просто да я схрускаш. Джей Ти се опита да ѝ обясни, да не вземе да подаде ръка на майка му за целувка, но при тези думи Арайа придоби такова надменно изражение, каквото само тя умееше да покаже. Той се вбеси, зарязва я и трясна вратата след себе си.

Арайа го бе очаквала цели два дни — ето че сега пристигна за един час и то само за да ѝ изнесе отново лекция!

— Майка ми пристига в събота. Ще дойде да ни вземе и ще идем заедно на Бала на командира. Имаш ли нещо подходящо да облечеш за случая? Знаеш как трябва да се държиш на такива гала приеми. Но дали знаеш как да се обръщаш към висшите флотски офицери?

Арайа беше прекалено ядосана, за да отговори. В края на краищата тя беше престолонаследница, а той я третираше като някаква дивачка от село.

— Надявам се, че ще съумея да се държа така, че да не те изложат — промълви тя, а той изобщо не долови сарказма в гласа ѝ.

Джей Ти продължи да разказва за майка си, жена, която се оказва нещо средно между Атила, вожд на хуните, и Флоранс Найтингел, сестрата на милосърдието. Потомка била на най-старите и най-добрите семейства в Америка. „И се е омъжила за един Монтгомъри!“ — бе добавил Джей Ти, като че ли вече това обясняваше всичко.

— Може би трябваше да ѝ изпратим моето родословно дърво, за да даде благословията си. Благодарение на политическите бракове, замислени от английската кралица Виктория, аз съм сродена с всеки един европейски кралски двор. Или чуждестранните владетели бледнеят пред блясъка на американските героини?

Джей Ти само я изгледа сърдито и напусна къщата.

Върна се чак на другата сутрин, за да се преоблече. Напомни ѝ с няколко думи за пристигането на майка си и ѝ нареди да почисти къщата. След това замина на работа.

Доли пристигна към един часа, точно след като мисис Хъмфри си бе тръгнала.

— Какво става тук? — отсече Доли вместо поздрав. Арайа беше научена, че може да споделя само с кръвни родственици. Ето защо се опита да използва най-лековатия си тон:

— Точно мисля да обядвам. Каня ви най-сърдечно!

— В момента яденето не ме интересува! Флойд казал на Гейл, а тя пък на Бал, че Джей Ти цяла нощ не се е връщал в къща. Скарахте ли се?

— Наистина имам чудесна салата от раци и домати към нея...

— Виж какво, съкровище! — Доли сложи ръце на раменете на Арайа. — Зная всичко! Зная, че сте принцеса, която иска да се завърне в страната си. Зная как се е стигнало до този брак. Но не съм сляпа и

виждам, че трябва да се е случило нещо ужасно! Точно за това искам да поговорим!

Може би Арайа вече беше станала повече американка, отколкото сама предполагаше. През тези последни дни тя не бе проговорила и думичка, когато жените от компанията си споделяха какви ли не интимни и поверителни тайни. Сега обаче тя избухна в сълзи и се остави най-покорно Доли да я отведе до дивана. След като малко се поуспокои, Доли настоя, да ѝ разкаже всичко.

— Той... той спа с мене — подсмъркна Арайа. Сама се чудеше на себе си, как може да споделя такива интимни работи. — Но сега ме залива просто с омраза. Нищо не мога да разбера! Какво направих не както трябва? Къде сбърках?!

— Никъде не си сбъркала. Бил много се противеше, дори се скарахме двамата, но накрая ми разказа какво му е говорил Джей Ти. Кой всъщност е граф Джулиъс?

— Джей Ти нарича така човека, за когото съм сгодена... — Арайа отново изхлипа и се изсекна в кърпичката си.

— На вас известно ли ви е всъщност, че Джей Ти смята, че вие все пак ще си се омъжите за този граф?

Арайа мълчеше.

Доли се приведе към нея.

— Как въобще е стигнал до тази мисъл?

— Той нямаше да се ожени за мене, ако не му бяха обяснили, че бракът ни ще бъде анулиран. Естествено, аз никога не бих се съгласила на развод. Това би било немислимо!

Доли се облегна назад и почти без дъх от смайване, прошепна:

— Значи все пак Джей Ти ще стане крал.

— О, не! Какво говорите — махна Арайа безпомощно с ръка. — Но все пак не разбирам защо ми е толкова сърдит!

— О, то е ясно като бял ден! Вярно е, че не си е признал пред Бил, но той се бои, че може да се влюби във вас. Убеден е, че ще трябва да ви остави на онзи граф и не би искал да се чувства наранен...

— Може би ще е редно да му кажа, че бракът ни не може да бъде анулиран?

Доли ахна:

— Значи искате да кажете на един толкова горд мъж, че е бил измамен и са го направили на глупак?!

— Но нали е вярно...

Доли се засмя:

— Мисля, че той ще се влюби още по-силно във вас.

Нима трябва да го глезя с изтънчени ястия и вина, а и да нося само дълбоко изрязани деколтета? — възкликна Арайа отчаяно, защото наистина не знаеше какво трябва да направи, за да накара един мъж да се влюби в нея.

— Първо трябва да събудите у него интерес. Ето, например, за бала си изберете нещо по-фрапантно!

— С това само ще събудя интереса на майка му — промълви Арайа.

Доли отново се засмя.

— Да, чух, че пристига. Била твърде високопоставена особа, така ли?

— О, да. Изглежда толкова важна, че маниерите на една принцеса се оказват недостатъчно добри за нея!

Доли сложи ръка на рамото ѝ:

— Всеки мъж вдига страшно много шум около майка си. Бил ми е разправял толкова много истории за майка си: колко била чаровна, каква страхотна готвачка била, трябвало да си препиша нейните рецепти за готвене! Направо ми трепереха коленете от страх, когато ме заведе да се запозная с нея. Та си носех и тефтерче с молив, за да си препиша тия фамозни рецепти. И какво излезе? Една смотана готвачка! Знаете ли как прави соса за спагети? Не, нали? Ами смесва две консервени кутии доматиена супа с една кутия доматиено пюре и това е всичко! А отгоре на всичко при това посещение госпожата има нахалството да ме попита, дали изобщо съм в състояние да задоволя изтънчения вкус на маминото синче!

В очите на Арайа затанцуваха весели искрици:

— А майката на граф Джулиън прави реверанс пред мене и се обръща към мен с „Ваше кралско височество“...

— Ох, за такова нещо мечтая! — въздъхна Доли. — Веднъж само да видя как тлъстата майка на Бил ще ми направи реверанс! А майката на графа целуваше ли пръстена ви?

- Не! Само докосна ръката ми с чело.
- Ау, колко интересно?!
- Като се върна у дома, ще ви поканя — обеща Арайа.
- Дадено! Кажете, искате ли да идем на кино?
- О, да, няма да е лошо.

Двете жени напълниха чиниите си със салата от раци и изпразниха почти цяло шише вино. Кискаха се развеселени, когато се упътиха към киното.

Арайа се смееше и зяпаше наоколо, когато Доли издаде някакъв задавен звук. Тя бързо застана пред Арайа и каза настойчиво:

— По-добре да продължим още малко нататък. Видях там на една витрина страхотна рокля, трябва непременно да я видите! Мисля си, че...

Арайа бе вперила поглед покрай Доли към отсрещната страна на улицата. Джей Ти седеше в едно малко кафене срещу някаква червенокоса. Арайа се напрегна цялата, когато видя как той вдигна ръката на жената към устните си.

— Да, наистина ще е добре да видя тази рокля — каза Арайа и продължи да крачи като вдървена.

Доли дотича след нея.

— Какво смятате да правите?

— Една мъдра жена не бива да обръща внимание на изневерите на съпруга си.

— Какво? — Доли се изпречи на пътя ѝ. — Във вашата страна може да е така, но не и в Америка! Сега ще идете отсреща и ще дадете на тази финтифлюшка да се разбере!

— На жената? Но какво е виновна тя? Просто е приела поканата му. Може изобщо да не знае, че е женен. Джей Ти Монтгомъри е този, който трябва да бъде наказан.

— Никога не съм гледала на нещата по този начин, но мисля, че сте права. Но все едно, какво мислите да направите?

— Една принцеса от кралски дом не може да търси отмъщение!
— отвърна Арайа високопарно.

— Ето това е разликата между нас двете. Аз бих предприела нещо!

Продължиха пътя си мълчаливо. Даваха филма „Пролет в планините“. Едната от артистките беше някаква странно облечена

жена на име Кармен Миранда. На Арайа тя приличаше на карикатура на всичко онова, което американците мислят за чужденците. Доли се смееше от сърце на това как върти очи и на погрешното ѝ произношение, но Арайа не намери нищо чак толкова забавно в тези сцени. Не можеше да откъсне мислите си от въпроса на Доли: „Какво мислите да направите?“ Може би се бе превърнала достатъчно в американка, за да може да не обръща внимание на изневерите на Джарл. Но какво можеше да стори?!

Арайа вдигна глава и отново впери очи в екрана. Кармен Миранда беше облечена в някаква смела рокля в крещящ пурпурен цвят... Да, това е идея! Тя си представи как я представят на свекърва ѝ, облечена в рокля с дълбоко деколте, чак до корема, и с цепка на полата. А на главата непременно нещо високо, най-малко половин метър...

— И да блести като полилей — прошепна Арайа.

— Какво казахте? — попита Доли.

— Има ли плочи с нейните песни? — осведоми се Арайа.

— На Кармен Миранда? Разбира се.

Арайа се усмихна и се вгледа в движенията на жената от екрана. Всичките тези пресилени и престорени жестове, съвсем няма да е трудно да се имитират...

След филма Доли забеляза, че Арайа отново изглежда някак повесела.

— Поразвесели ли ви малко филмът?

— О, да. Започвам вече да се държа така, както съпругът ми си представя една чужденка! На Бала на командира ще приличам на Кармен Миранда. Когато ме представят на майка му, ще я щипна по бузката и ще кажа: „Чика, чика...“

— Аз... аз мисля, че не бива да го правите. Искam да кажа, че балът е светското събитие на годината и е много строго официален, канят се само висши офицери. Бил и аз можем само да мечтаем за такова нещо. Джей Ти е поканен заради майка си. Освен това, Арайа, вие трябва да се отнасяте добре със своята свекърва. Това е неписан закон. Тя може да се държи пренебрежително с вас, но вие във всички случаи ще трябва да бъдете мила към нея. Повярвайте ми, една зла свекърва може да превърне живота ви в ад!

— О, този ад не може да е по-страшен от сегашното положение. Изгубих родината си. Мъжът ми прекарва времето си с друга жена и

изобщо не ме забелязва. Каза ми, че съм била студена и не съм имала нищо човешко. Е, ще му покажа, че не съм такава!

— Това Джей Ти ли го каза? Наистина си заслужава да му сложите обеща на ухото, но трябва да се помисли как! Сигурно има и по-добър начин. Аз лично бих предпочела да спра с голи ръце танк, отколкото да се разправам със свекърва ми!

— Къде мога да си поръчам рокля? Представям си нещо в червено и бяло, естествено от най-прости материи. Как се казва това лъскавото?

— Пайети. Но не мисля, че точно Балът на командира е най-подходящото място, за да...

Арайа я погледна сериозно:

— Ако сега ми помогнете, можете да ми гостувате цял месец в Ланкония и да пробвате всички корони, които притежавам. Сигурно са около двадесетина...

Доли хлъцна. Очите ѝ станаха кръгли от възторг.

— Можем да сложим и червени топки за елха в косите ви. А пък хазайката на Бони има едни страхотни обеци, ей такива големи седефени халки. Представяте ли си, червени, на бели точки!

— Бомба! — отвърна Арайа с усмивка. Но първо трябва да купим няколко плочи на Кармен Миранда. Мисля да изпея нещо и да потанцувам. Ще накарам Джарл Тайнън Монтгомъри да ме забележи, бъдете спокойна!

— Надявам се, че съзнавате какво правите... — Очите на Доли горяха от възбуда. — Мъжете обичат жени с кураж. И презират страхливките... Значи мислите, че ще се получи?!

— Ще гледа само мен, а не онази червенокосата — увери я Арайа твърдо.

— Ох, не се съмнявам, че ще ви гледа! Затова съм готова и ръката си в огъня да сложа. Безпокои ме само едно: как ще ви гледа?!

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

— Сега вече няма връщане! — въздъхна Доли и се облегна на вратата на тоалетната. — Джей Ти повярва ли на обяснението ви, защо няма да дойдете на бала?

— О, казах му нещо такова, че има дълго да го премисля! Доверих му, че нещо всяка сутрин ми прилошава...

— Ау-у! — закиска се Доли. — Малко ми е мъчно за Джей Ти. Но няма да отстъпваме! Дадох пет долара на жената, за да не пуска петнадесетина минути хора в тоалетните.

Арайа свали дългия си шлифер и отпусна полите на роклята от бял евтин сатен. Беше прилепнала в ханша, с цепка отгоре до долу. Подгъвът и цепките на полата бяха обточени с три бухнали волана от найлон, целите обсипани с червени и бели пайети. Корсажът бе също от бял сатен, изрязан така, че да се вижда голият корем. Ръкавите се състояха от три ката драпиран найлон, също посипан с пайети. На китките ѝ святкаха някакви безвкусни червени гривни, на врата си бе сложила четиринадесет наниза от маниста, които стигаха чак до кръста ѝ.

Но гвоздеят на този тоалет беше шапката — висок бял копринен тюрбан, украсен с огромни червени изкуствени китки от найлон, между които се мъдреше полумесец... На тюрбана бяха намерили място и прословутите обеци на хазайката на Бони.

— Ох, да се надяваме само, че няма да пада от главата ви! — суетеше се Доли.

Опитваха, въртяха, прихващаха с трескави пръсти, когато изведнъж чуха, че някой пусна водата в една от тоалетните.

— Как не проверих кабините! — ахна Доли.

От една от кабините излезе висока, стройна жена с тъмноруси коси. Беше облечена във вечерна рокля, черна, по тялото, страшно изискана. Кожата на лицето ѝ беше гладка и опъната, трудно можеше да се определи възрастта ѝ.

Доли и Арайа стояха като вкопани.

— Представление ли готвите? — попита жената.

— О, съвсем импровизирано — отвърна Арайа.

— Охо! Могла ли да ви помогна? — Непознатата посочи тюрбана.

— С удоволствие!

Жената прибра сръчно косите на Арайа на тила ѝ и нагласи тюрбана.

— Тежи ли?

— Не много — отвърна Арайа. — Мисля, че съм готова.

— О, не, мила! — възрази жената. — Непременно трябва да си оправите грима. Личицето ви съвсем се изгуби в тази грамада! Ето ви моите гримове. Искате ли помощ?

Арайа послушно седна пред огледалото и се остави в ръцете на непознатата.

— Не бих искала да се меся, но ми се струва, че целият този театър е заради някои мъж?

Арайа замълча, ала Доли забръщолеви възбудено!

— Да, заради мъж! Ами той... виждате ли, този тип кръшка! Искаме да отмъстим. И на него, и на майка му...

— На майка му? — вдигна вежди тяхната помощница.

— О, тя е една от онези янки-снобки... А сега пристига, за да види снахата. Джей Ти изкара работата така, като че Арайа не знае как да се държи...

— Дооли! — обърна се предупредително Арайа.

— Разбирам! — кимна дамата и отстъпи крачка назад, за да разгледа по-добре лицето на Арайа. — Та-ка-а! Сега сте много по-добре. Ще помоля оркестъра да изсвири едно кратко калипсо, с което да оповести появата ви. Нали няма да е лошо?

— Би било много мило от ваша страна — отвърна Арайа.

— В края на краищата, и аз съм имала свекърва на времето, а имам и съпруг. Не бива никога да търпите една изневяра! Надявам се, че ще успеете да го стреснете така, че да внимава за в бъдеще. Кой песни да изсвири оркестърът?

— Ами... аз зная думите на „Чика-чика бум“, на „Тико-ти-ко“ и на „Ай, ай, ай, обичам те много!“...

— Всичките страшно ми харесват! — каза дамата и трите се разсмяха: — Значи изчакват, докато чуете оркестъра!

Арайа изчака няколко минути, преди да излети като вихър от тоалетната. Беше гледала четири пъти филма на Кармен Миранда, добре бе изучила цялото ѝ поведение, така че когато влезе в залата с приглушеното осветление и всичките тези елегантно облечени дами и господа във фракове и в парадни униформи, беше същинска Кармен Миранда. Вървеше леко, полюшвайки бедра, всред стъписаната публика.

— Много си сладичък! — каза Арайа на един адмирал и го щипна закачливо по бузата. Беше усвоила добре странныя испански акцент. — Много му са хубави звездичките, нали? — усмихна се тя към жената на адмирала.

След това Арайа се отпусна на скута на някакъв капитан трети ранг, като си позавъртя хубаво задничето насам-натам.

— Искаш ли да направиш с мене малко чика-чика бум-бум?

— Млада госпожо! — задави се офицерът от възмущение. — Имате ли изобщо покана за този бал?

— О, да! — изписука Арайа. — Аз съм съпруга на един много важен човек!

— И той е? — излая капитанът, докато се бореше отчаяно да се освободи от нея.

— Ето го!

Джей Ти бе наблюдавал сцената страхотно развеселен, нямаше и представа каква е тази мадама.

— Мили Боже! — изпъшка той поразен, когато позна Арайа. Той машинално хукна през залата към нея и я дръпна от скута на капитана.

— Ужасно съжалявам, сър! — каза Джей Ти. — Нямах представа, че тя... Искам да кажа... О, сър!

— Май че харесваш жените в червено? — прошепна Арайа на ухото му. — Затова съм си сложила и червено, точно като цвета на косата й... — Тя се обърна към другите и отново изви глас. — Толкова е мъжествен, нали? Толкова е... — Тя завъртя очи, издаде задните си части към Джей Ти и се поотърка о бедрото му, като разтърси поли високо и показа разголените си крака чак до горе. — О-о-ох! — изскимтя тя.

— Лейтенант Монтгомъри! — гръмна адмиралът.

— Да, сър? — отвърна Джей Ти едва.

— О-о-оу! Искам да се запозная с майка му — поде Арайа и присви капризно устенца. Тя се освободи от хватката на Джей Ти и се хвърли към някакъв капитан.

— Понякога мъжете са толкова ужасни, не мислите ли, миличък?

— Аз съм майката на Джарл — чу тя глас зад гърба си.

Арайа се обърна и се вкамени — дамата от тоалетната!

— Господи! — прошепна Арайа. — Аз... аз... Нямахте сили да продължи. Искаше ѝ се да потъне в земята.

Мисис Монтгомъри се наведе и целуна Арайа по бузата.

— Няма да се предаваш сега! — прошепна тя. След това се обърна към околните: — А сега ще ви изпеем нещо с моята снаха. Джарл, подай ми моля те, джобното си ножче!

— Мамо, сега искам да ви отведа веднага вкъщи!

— Мисля, че това е чудесна идея, лейтенант! — обади се адмиралът. — Ще ви очаквам в понеделник сутрин в кабинета ми!

— Слушам! — Джей Ти отдаде отривисто чест и хвана Арайа за рамото.

Но Арайа се отскубна и каза високо:

— Страхотен тиранин, нали? Искане от мене да мия чинии, да жуля пода, кара ме дори да му търкам гърба в банята, а никога не ми позволява да пея... Неколцина от гостите се разсмяха:

— Хайде де, защо не ѝ позволите да попее?

— Но да! И аз с удоволствие бих послушала — каза развеселена съпругата на адмирала.

— Подай ми ножчето си, Джарл! — каза Елеонор. Джей Ти машинално подаде ножчето и тя цепна скъпата си елегантна вечерна рокля чак до бедрото... След това взе три големи цвята от хибискус от масата и ги втъкна в косата си.

— Кажи на оркестъра да свири „Тико-тико“! — нареди тя на Джей Ти.

Арайа и свекърва ѝ направиха страхотно шоу. Танцуваха и пяха, надпреварваха се да измислят нови и нови номера. Оркестрантите се включиха развеселени с виртуозни солови изпълнения — на барабаните и на останалите инструменти. Когато свършиха и последната песен, двете жени се поклониха, хванати за ръце. Аплодираха ги неистово. След като дълго се кланяха и приемаха овациите, те най-после се отправиха към тоалетната.

— Дали ще можете да ми простите някога? — обърна се Арайа към мисис Монтгомъри, когато влязоха в дамската стая, където ги очакваше Доли. — Просто нямах представа! Лейтенант Монтгомъри ми разказваше, че вие... О, Господи! Толкова съжалявам!

— От години не съм се забавлявала така. — Ще дойдете ли сега с нас у дома?

Елеонор се засмя:

— По-добре ще е, ако моята красива нова дъщеря остане сега сама с мъжа си! Искам да ви кажа само едно нещо: Монтгомъровци лаят често и много, но не хапят! Бъдете твърда! Дайте му да се разбере. Но след това се сдобрете майсторски с него!

Арайа цялата поруменя.

— Аз трябва да вървя. Мъжът ми ме чака. Надявам се, че ще дойдете скоро да ни посетите! Ах, и още нещо. Наистина ли ви става сутрин лошичко?

— О, не, разбира се! — отвърна Арайа с усмивка. — Оставете ми още малко време, за да го постигна.

— Вярвам, че първата ви рожба ще се роди преди годината да е свършила! Нали познавам сина си! — Тя целуна Арайа по бузата. — Наистина е време да тръгвам! Нали ще ни дойдете скоро на гости? — Тя махна приветливо с ръка и излезе.

— Ама съвсем не прилича на моята свекърва! — прошепна Доли. — Бас държа, че тази жена никога не би ливнала доматена супа върху спагетите...

Арайа продължаваше да гледа замислено затворената врата.

— Вашите американски мъже изобщо не заслужават такива жени!

— О! — изпищя Доли и се втурна към вратата, защото няколко жени се опитваха да влязат в тоалетната. Тя опря гръб на вратата, за да им попречи да отворят и каза: — Бързо облечете шлифера и се прекачете през прозореца! Аз ще се опитам да ги задържа! Да знаете, че имате право за онова, което казахте за американските жени!

Арайа се промуши през прозореца и едва не падна върху Джей Ти.

— Естествено! Къде другаде бих могъл да намеря моята царствена съпруга! — Той я хвана през кръста и ѝ помогна да стъпи долу. — Отиваш да пазаруваш и те арестуват за кражба! Отиваш на бал

и ме излагаш така, че да не смея да гледам хората в очите! Накара дори майка ми да подскача полугола наоколо...

Той я отведе до колата и отвори вратата пред нея. Когато седнаше, Арайа усети в джоба на шлифера ножчето на Джей Ти. Сигурно мадам Монтгомъри го беше оставила там.

— Това, което направи тази вечер, е недопустимо! Така няма да се държи нито една американка, нито пък една принцеса!

— Прав си — каза тя сломена. — Роклята е наистина просташка... Тя извади ножчето и с бързи движения срязва елечето отпред чак до кръста, гърдите ѝ изскочиха целите навън. — А и полата е ужасна — и тя постави решително ножчето в цепката.

Джей Ти понечи да каже нещо, но се загледа в задното стъкло и светкавично скочи върху нея, за да прикрие голотата ѝ с тялото си.

— Чакам ви в понеделник сутринта, лейтенант Монтгомъри! — проехтя плътен мъжки глас.

— Слушам, сър! — Джей Ти не помръдна от мястото си.

Адмиралът изгледа и двамата леко шокиран и се отдалечи.

Джей Ти и Арайа се спогледаха и избухнаха в звънък смях.

Той я целуна горещо, ръцете му се плъзнаха под шлифера към гърдите ѝ.

— Чудесна беше, детенце! Направо страхотна!

Тя отвърна на целувката му и ръцете ѝ нетърпеливо започнаха да разкопчават китела на парадната му униформа.

— Така ли? По-добра ли бях от червенокосата?

— Това е само секретарката ми.

Арайа заби юмрук в ребрата му:

— Значи целуваме ръка на секретарката си?

— След като е стояла цяла нощ да чука на машина доклада ми, го правя, разбира се. — Той се опитваше да доразпори шева на роклята ѝ. — С какво си гошила това?! Като че ли е корда за въдица...

Лакътят му натисна клаксона и острият звук ги накара да поизтрезнеят. Той я изгледа жадно, но се премести зад кормилото и запали мотора.

Арайа издърпа останките от роклята си надолу, така че остана съвсем гола под шлифера.

Джей Ти потегли бясно. Но изглежда че „шофирането“ го поохлади, защото едва влязоха вкъщи и той отново избухна:

— Искаш да останеш колкото е възможно по-незабелязана, а изведнъж спретваш такова зрелище! Знай, че това е всичко друго, но не и по американски! Моята съпруга не може да се държи така!

Тя остави шлифера да се смъкне от раменете ѝ и застана гола пред него.

— А това по американски ли е? Твоята съпруга може ли да се държи така?

— Не винаги! Но за момента е добре.

Само след част от секундата той легеше вече заедно с нея на пода.

— Уморих се от тези вечни пререкания! — прошепна Джей Ти. — Нека да се порадвам на времето, което ми остава да бъда с тебе!

Любиха се безпаметно на пода в дневната. След това той я понесе на ръце нагоре по стълбите, но така и не стигнаха до горе, започнаха да се любят на едно от стъпалата. Постепенно Арайа се плъзгаше на пети и лакти нагоре под неговия напор и той я следваше така, стъпало по стъпало, докато не се добраха напълно изтощени до втория етаж и останаха проснати на пода в коридора.

— А какво ли ще ме правиш, ако се облека като Джейн Харлоу? — запита Арайа тихо.

— Пак същото!

— О-хо! — засмя се тя и се поразмърда под него предизвикателно. Но подканването явно не беше сериозно.

— Но ти наистина си много прилежна ученичка! Ела да идем в банята.

— Ще ми изтриеш ли гърба?

— Може, само че не навсякъде. Иначе пак ще ми създадеш работа...

Арайа отново се разсмя.

Той остана в банята, докато тя легеше във ваната и го разпитваше за майка му. Джей Ти още не можеше да преглътне поведението на майка си. Жената, която той знаеше, беше толкова далеч от цялото това представление! За него тя винаги излъчваше едно мило и сдържано присъствие, беше истинска дама...

— Искаш ли да ти насапунисам гърба?

— Ох, да, тиранин такъв! — изви тя глас с акцента на Кармен Миранда.

Джей Ти изпъшка, но я целуна нежно отзад по врата.

Докато той влезе във ваната да се изкъпе, Арайа си избра една лилава нощница с тънички презрамки и застана мълчаливо на вратата на банята.

— Какво чакаш? — запита Джей Ти.

— Питам се в кое легло ще трябва да спя тази нощ? — промълви тя срамежливо.

— В моето естествено! — дръпна я той към себе си и моментално потъна в сън.

— Ето че го накарах да ме забележи! — прошепна тя щастлива.

— Какво каза, муцунке сладка? — промърмори сънено той.

„Още едно галено име!“ — усмихна се Арайа, гушна се в него и заспа.

На сутринта Арайа бавно изплува от дълбините на съня. Чувстваше се прекрасно. Тази нощ беше истинско вълшебство. Нямаше сдържаност, нямаше болки — само пламенна страст. Тя се понадигна на лакът, за да го погледа. Беше толкова хубав! Не можеше да си представи по-красив мъж в целия свят! Какво блаженство ще бъде да се събуди сега и да каже „Обичам те!“...

Разбира се, и граф Джулиън ѝ го бе казвал, но той явно имаше предвид нейното кралство, а не нея самата. А този мъж тук не искаше кралството ѝ. Искаше нея, нея и тялото ѝ!

Арайа се усмихна на мислите си. На острова тя бе принцесата, но той не ѝ се подчиняваше, не признаваше никакви заповеди. Но когато действуваше като жена, той правеше всичко, което тя пожелае...

Искаше да му се хареса! В Ланкония непрекъснато ѝ бяха втълпявали, че трябва да се стреми да се хареса само на хората, които са с по-висок сан от нея. Но в Америка всичко беше толкова различно! Беше се опитала да се хареса на приятелите на Джей Ти, а сега беше стигнала до там, че се чудеше какво да направи, за да му угоди!

Разбираше, че той иска да направи от нея идеална американка и се зарече пред себе си да удвои усилията си, за да му помогне. Дали да не му опече няколко хамбургера... Американските мъже просто умират за месо.

Джей Ти се протегна, отвори очи и я погледна.

— Добро утро! — прошепна той и я притегли върху широките си космати гърди.

— Как се казваше онзи мечок, с който играят децата в Америка?

— Имаш предвид как децата наричат мечоците? Теди бер.

— Да, точно така беше. При теб се чувствам като плюшено мече.

— Ти не си никакво мече — промълви Джей Ти тихо и я обхвана с краката си. — Прекалено тъничка си за мече, а и нямаш козина.

— Прекалено тъничка? — попита тя уплашено.

— Прекалено тъничка за мече.

— О! — Тя се сви до него. — Но иначе не съм ти прекалено слаба, нали?

— Не си. — Той я целуна.

— Прилично ли е да спиш с някого при дневна светлина?

— Не зная. Хайде да опитаме! Ако е грешно и дойде дяволът да ни прибере, поне ще умрем щастливи.

Арайа прихна, но смехът замря на устните ѝ, когато Джей Ти започна да я гали. Той не бързаше, решил да събуди всичките ѝ сетива. За първи път и тя започна да гали жилавото му мускулесто тяло.

— Щастлива ли си? — погледна я той усмихнат.

— Да...

— Дали няма да успея да те направя още по-доволна...

И той наистина успя.

След това тя дълго остана мълчалива, притиснала разгорещеното си тяло плътно до неговото.

— Сега обаче вече трябва да ставам! — каза Арайа след дългите минути на безпаметно блаженство. — Трябва да си измия косата. Фризьорката ми показва как да си навия косата на ролки. До вечерта ще изсъхне и ще съм с нова прическа!

— Ролки? Предполагам, нямаш предвид онези отвратителни железни, дето могат да извадят очите на човек?

Тя се отдръпна от него:

— А ти какво разбираш от ролки?

— По-малко, разбира се, отколкото знаеш ти за мустака на граф Джулиън.

— Откъде разбра, че има мустаци?

— Просто отгатнах — отвърна Джей Ти. Арайа прихна. Какъв лъжец!

Тананикаше си някаква мелодия през цялото време, докато си миеше косата. Но с ролките не можа да се справи. Джей Ти още дремеше, когато чу гласа ѝ:

— Лейтенант Монтгомъри, ела да ми помогнеш!

„Упорито женче!“ — помисли си той. Понеже ѝ беше забранил да му казва „Джарл“, продължаваше да се обръща към него с „лейтенант Монтгомъри“.

За няколко минути успя да ѝ помогне да си навие косата.

— Не мога да повярвам, че участвам в такива глупости! — изръмжа той, но Арайа само се смееше.

Той се облече, тя леко го целуна и заяви, че трябва да приготи обяда. Сега вече Джей Ти се усмихна доволно: бракът си има своите предимства! Любене за закуска и вкусно домашно приготвено ядене за обяд...

Беше се запътил надолу по стълбата, когато някой мощно изтропа на вратата. Почти веднага вратата се отвори с трясък и в стаята нахлу генерал Брукс. Както си беше на третото стъпало, Джей Ти се изпъна и отдаде чест.

— Какво става тук! — изрева генерал Брукс и затръшна вратата под носа на адютанта, който го следваше. Размахваше последното издание на „Ки Уест-Ситизън“ и плесна с ръка върху снимката на първа страница: Арайа, облечена като Кармен Миранда, хваната за ръка с Елеонор, с високо вдигнати крака, като при канкан.

— Това тука Нейно кралско височество ли е? — Гласът на генерала бе прегракнал от ярост. — Принцеса Арайа ли е това?

— Тъй вярно, сър — отвърна Джей Ти стегнато, вперил очи пред себе си.

Генерал Брукс прекоси стаята, като удряше гневно вестника о бедрото си.

— Давате ли си сметка какво направихте? Разсекретихте плана ни пред целия свят! Или поне ще го разсекретите в момента, в който този вестник попадне в ръцете на някой ланконец.

— Надявам се, че никой няма да я познае, сър...

— Не ми излизайте с тия, млади човече! Армията ви оказа пълно доверие, а вие какво направихте?! Как докарахте горката млада жена до това положение? Сигурно сте я изтезавал, за да я накарате да се

държи така! Вашата задача беше да я обучите да се държи като американка, а не като шантонерка някаква...

— Сър! Позволете ми да ви поправа: тази идея бе на съпругата ми. Аз бях изненадан не по-малко от вас. Можете да ми вярвате... — Джей Ти все още стоеше изпъчен в положение „мирно“.

— Няма ли кой да спре това проклето радио?

— Това е... — започна Джей Ти, но генералът го прекъсна.

— Нейна идея? Не допускате, предполагам, че ще ви повярвам. Господи, Боже! Та тази жена е бъдеща кралица! Възпитавана е в най-строга изисканост, а това тука... — Той пак вдигна злополучния вестник. — Всичко й се вижда!

— Мога само да повторя същото, сър. Идеята не беше моя.

Генералът се хвърли на един стол, който изскърца, протестирайки сякаш срещу такава тежест.

— Трябвало е да й оставяте малко повече свобода. Жените понякога са като необяздени коне, затвориш ли ги, оградата ще строят... — Генералът прокара длан по лицето си. — Ето, аз съм женен от тридесет и две години, но мислите ли, че мога да твърдя, че познавам жените? Няма такова нещо! Господи, какъв ден... Имате ли бърбън?

— Да, сър! — отвърна Джей Ти, но не помръдна от мястото си.

— Хайде де! Донесете бутилката!

Джей Ти се втурна в кухнята, докато генерал Брукс продължаваше да нарежда:

— За да успее планът ни, принцесата трябва да заприлича на американка. Но една американка не се облича като бар-дама! Нито пък се излага по Командирските балове! И коя беше другата глупачка с нея?

— Майка ми, сър — призна Джей Ти сломен и подаде уискито на генерал Брукс.

— Господи! — ахна генералът и побърза да гаврътне чашата си. — Мислех, че произхождате от безупречно семейство... А сега слушайте добре, лейтенанте! Имайте предвид, че това е заповед. Или ще държите принцесата под контрол, или ще ви пратя като секретар на най-тъпия офицер от флотата! Разбрахте ли ме? Онова, което принцесата направи, е явен протест срещу прекомерно издевателство

от ваша страна. Когато бяхме младоженци, жена ми също ми реагираше така.

— Трябва да ѝ осигурявате и малко развлечения от време на време. Така ще се почувства по-бързо американка. И без това не ви остава много време! Никакви похитители няма да заблудим, ако тя продължава да се издокарва така, както е на снимката. Няма ли кой да намали това радио?

— Сър — каза Джей Ти. — Елате, моля. Искam да ви покажа нещо.

Генералът едва се отклеши от креслото и отиде с Джей Ти до кухненския прозорец.

На двора димеше скара. От радиото ехтеше най-новият шлагер. Арайа стоеше до скарата: широки джинси, навити до колената, бели къси чорапки, ниски обувки, потънала в огромна карирана риза на Джей Ти. Косата ѝ беше на ролки, така че бе вързала на главата си някакво шалче на точки. Докато плескаше кюфтетата, дъвчеше усилено дъвка в такт с музиката.

— Нейно кралско височество? — едва не се задави Брукс.

— Прилича напълно на американска домакиня, сър.

Генералът изглежда Джей Ти.

— Хм! Това вече не го разбирам... — Лицето му смени изражението си. Той сложи бащински ръка на рамото на Джей Ти. — Искате ли да поговорим за това, момчето ми? Мисълта ми е, че ви се падна да изпълнявате нелеко и необикновено военно задание! Много трудно ли беше?

Джей Ти сякаш забрави, че генералът е негов началник. Напълни две чаши с бърбън и побърза да се подкрепи с една голяма глътка.

— Аз все още не мога да я разбера. Най-напред ме третираше като някой от прислужниците си. После ме накара да се червя пред стотици хора... А след това... — Той помълча. — Просто искам да кажа, че не е много плаха, когато сме насаме... — Джей Ти присви очи. — А освен това винаги отказва да свърши каквото и да я накарам. Започнах да ѝ обяснявам как се глади, а тя ми се изсмя в лицето.

— О, и жена ми не глади. Никога не е пипвала ютия.

— От домакини аз много не разбирам, но от жени разбирам. И затова ви казвам: тази жена не може да бъде категоризирана!

— Вие я обичате, нали?

Джей Ти се ухили.

— Нещо такова, сър. Но се съпротивлявам срещу това. Нали ще трябва да я върна на нейния граф...

Генерал Брукс се почувства виновен и извърна лице, за да не се издаде. Опитва се да придаде на гласа си най-невинен тон:

— По всичко личи, че принцесата е готова с обяда. Най-добре е аз да си тръгна. Не й казвайте, че съм идвал. Утре ще изпратя човек да ви обясни как ще стане пътуването до Ланкония. Но ще ви помоля за една лична услуга. Попречете й, за Бога, да сложи в куфара си онази ужасна рокля. Кой знае какви може да ги забърка!

— Слушам, сър! Ще имам грижата!

Джей Ти придружи генерала до вратата. Не може да скрие усмивката си при мисълта, че същата онази ужасна рокля сега лежеше разпарцалосана на пода в колата му.

Побърза да отиде на двора. По радиото свиреха някакъв шлагер и Арайа го хвана за ръката:

— Ела! Хайде да потанцуваме!

— Чакай! Нека да пуснат нещо по-бавно. Тези танци не ги мога много.

— Окей! — каза тя и се обърна към кюфтетата. — В такъв случай ще поканя Мич, като се видим следващия път. Той трябва да е страхотен танцьор.

Джей Ти я сграбчи за ръката и започна да я размята лудо из двора. Когато мелодията свърши, Арайа беше останала без дъх.

— Аз казах само, че не ги мога много-много! — каза Джей Ти ухилен, а Арайа звънко се разсмя.

Седнаха на масата. Джей Ти наблюдаваше жена си. Колко се беше променила! Сега ядеше хамбургера си с ръце и пиеше бира направо от шишето.

Посещението на генерала го притесни. Отново му напомниха, че трябва да връща принцесата, като че ли я е взел назаем!

— Къде намери тази риза? — запита той и посочи карираната риза, която й висеше като на закачалка.

Арайа го погледна косо над шишето с бира.

— От твоя гардероб. Беше в една кутия.

— Кутията, дете е най-отзад? Дете е залепена? Или, по-точно, дете беше залепена? Нали е написано отгоре „лично!“?

— Да, кимна тя весело, вперила поглед в него. Джей Ти изпуктя гневно и Арайа промени изражението си.

Той често беше слушал мъже да се оплакват, че жените им бърникат навсякъде. Винаги бе вярвал, че ще успее да възпита жена си така, че да не се рови в личните му вещи, че ще си запази някаква своя лична територия. Но странно, сега това изобщо не го ядоса. Дори му стана приятно, че е била достатъчно заинтересована, за да разглежда личните му вещи. Така заприличваха някакси повече на съпружеска двойка.

А ето че трябва да я отстъпи на друг мъж. Зарече се в себе си, че щом само върне Арайа на нейния дърт и хърбав граф, моментално ще се ожени за друга. Беше му приятно да го очаква някой в къщи. Хубаво е да си седнеш в събота на двора и да си направиш скаричка...

Дали ще може да намери някоя като Арайа?! Усмихна се при спомена за последната нощ.

Джей Ти бутна назад стола си и намали радиото.

— Ти спомена вчера, че сутрин ти се повръща... Вярно ли е или искаше само да те оставя на спокойствие?

— Лъжа беше.

— Но какво ще стане, ако наистина забременееш от мене? Ще те вземе ли така онзи твой синьокръвен граф?

— Аз си оставам кралица, а тъй като той желае да се ожени за кралица, сигурно това не би имало значение за него.

— И какво ще стане с детето?

— Ако е момче, като мой първороден син той ще бъде престолонаследник и крал. Ако е момиче, ще стане кралица само ако нямам мъжки наследници.

Джей Ти отпи глътка бира.

— Разбирам. И този твой комар, мъжа ти, няма да има нищо против, така ли?

Арайа се закашля, за да прикрие смеха си.

— Кралицата ще бъда аз, така че ще се слуша моята воля.

— Излиза, че старият Джулиън ще възпитава, без дори да гъкне, детето от друг мъж?

— Той така и така няма да има думата при възпитанието, дори и детето да е негово. Кралските деца се възпитават от гувернантки и частни учители. Аз, например, до навършването на четиринадесетата

си година съм виждала майка си само по за половин час всеки ден — само вечер от шест до шест и половина.

— Значи така растат децата ви?

— Не зная как би могло да бъде иначе.

— В Америка е съвсем друго. Ако имахме сега дете, то щеше да живее при нас. Ти щеше да го храниш, аз щях да играя с него на топка.

— Още един пример за равноправието по американски! — отбеляза Арайа. — За майката работата, за бащата удоволствията.

Джей Ти се понамръщи, но после челото му се изглади отново.

— Според мене е малко жестоко да си оставиш детето на чужди хора. Тебе кой те утешаваше, когато паднеш и се удариш?

Арайа го погледна смаяна.

— Вика се лекар. Но обикновено една принцеса е охранявана достатъчно добре, за да не се нарани. Падала съм няколко пъти от кон. Това е всичко.

— Охранявана?! Когато бях на дванадесет години, прекарах с палатка два дни на един остров сам самичък.

— Кралските деца не се оставят никога сами. Дори и когато спят, някой седи при тях.

— Разбирам. — Той отхапа замислен от хамбургера си. — И нашето дете, искам да кажа, ако си вече бременна, ще бъде гледано по същия начин, така ли?

— Това е въпрос на традиция. Но ти би могъл да го посещаваш винаги, когато пожелаеш.

— Не. Струва ми се, че надали бих пожелал — каза Джей Ти бавно.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Сутринта в понеделник Джей Ти получи телеграма от генерал Брукс, в която се казваше, че всичко е готово и машината за Ланкония ще лети във вторник.

— Това е началото на края — каза Джей Ти, когато Бил влезе в кабинета му.

— Нещо си разтревожен? — запита Бил.

— Принцесата и аз летим утре за Ланкония.

— Много ще ми липсва. А Доли направо няма да може да преживее раздялата. Те страшно се сприятелиха двете. А и търговците в градчето ще пролеят някоя и друга сълза за нея.

Джей Ти смачка телеграмата в ръката си.

— Ще ѝ се обадя, че може вече да събира багажа — каза той тежко.

Няколко часа по-късно се обади Доли с траурен глас.

— Виж какво, Джей Ти. Поканих всички на едно парти на плажа, да я изпратим... Ще ми липсва...

„Но не толкова, колкото ще липсва на мене!“ — помисли си Джей Ти.

Арайа беше съвсем оклюмала, когато се видяха с Джей Ти на плажа.

— Горе главата, малката! Съвсем скоро ще бъдеш отново в Ланкония.

— Америка много ще ми липсва — призна тя тихичко. — Това усещане за свобода, тази музика, този оптимизъм на американците...

„И нито думичка за това, че аз ще ѝ липсвам!“ — отбеляза той горчиво.

— Мисля, че ще трябва да наловя омари.

— Да-а — отвърна тя разсеяно. — Вероятно.

Арайа не можа да се зарадва на празненството, въпреки че полагаше огромни усилия да изглежда весела. Доли беше в същото

състояние. Джей Ти донесе омарите и точно когато ги нареждаха на скарата, Доли злобно възкликна:

— Вижте само каква змия пълзи из нашата райска градина!

Арайа вдигна очи и видя ухилената топчеста Хедър Адисън, увиснала на ръката на Мич.

— Добър вечер на всички! — провикна се Мич и моментално впери очи в Арайа. — Изглеждате очарователно, както винаги! Обръща ли ви сега Джей Ти повечко внимание?

— Обръщам внимание само на нея! — отвърна Джей Ти, вдигнал машата за скарата като меч.

Хедър хвърли пренебрежителен поглед към Арайа и се отправи с танцуваща стъпка към Джей Ти, хвана го за ръка и потърка гърди в тялото му.

— Джей Ти! Съкровище! Не сме се виждали от онази нощ във Вашингтон! Господи, какво чудо беше! Нали помниш, точно в деня на твоята сватба! — Последните думи тя изговори особено отчетливо.

— Само това ни липсваше! Масло в огъня! — въздъхна Гейл ядно. — Виж какво, Джей Ти! Дошли сме да прекараме една спокойна и приятна вечер. Внимавай да я запазим такава! Нали ме разбираш?

Мич седна до Арайа.

— Разбрах, че заминавате утре. Много ще ни липсвате. Джей Ти ще дойде ли с вас?

Джей Ти моментално се обърна към тях:

— Всъщност тя ще дойде с мене! Ланкония има нужда от консултант по корабостроенето и аз поех тази задача. Жена ми, разбира се, ще ме придружава.

Мич се премести по-близичко до Арайа.

— Чух, че нощите в Ланкония били приятно прохладни и тихи. Чували се само звънците на стадата...

— Така е — отвърна Арайа тъжно. — Няма буботене на камиони, които те будят в три през нощта, няма радио на всяка крачка, няма вечеринки по плажа...

— Били ли сте вече в Ланкония?

— Не! — извикаха Арайа и Джей Ти в един глас. А после Джей Ти добави смирено: — Просто сме чели, че било така...

— Джей Ти! Съкровище! Оставих си мантото в колата. Ще ми го донесеш ли, моля те?! — зачурулика Хедър.

Той скочи и изчезна в тъмнината. Хедър се втурна след него.

— Джей Ти! Почакай ме! Идвам с тебе...

Той спря.

— Не биваше да идваш!

— О, не ми излизай с тия! — провлече глас тя. — Зная всичко! Наложих се да се лиша от три червила за устни и четири чифта найлонови чорапи, но поне разбрах всичко и за тебе, и за тази принцеса. И ако тази тук е от кралско потекло, готова съм да изям метлата!

— В такъв случай ще е най-добре веднага да започнеш да дъвчеш! — посъветва я Джей Ти и продължи пътя си.

Хедър го догони.

— Казаха ми, че и бракът ви бил сключен за съвсем малко време. Щом пристигнете в Ланкония, щяла да те остави и да те замени с някакъв дребен херцог със синя кръв...

— Хедър! Не можеш ли да си затваряш голямата уста?

Той отиде до колата на Мич, отвори вратата, взе лекото ѝ манто и ѝ го хвърли.

— По едно време ти много ми харесваше устата — каза тя и се отърка галовно в него. — Виж какво, съкровище! Безпокоя се за тебе, това е всичко! Какво ще правиш, като те зареже? Не си толкова глупав, че да вземеш да умреш от разбито сърце, нали?

Думите ѝ го улучиха право в сърцето.

— По-добре да се връщаме при другите! — каза той, не напълно убеден.

— Ще те чакам, сладичък! Като се върнеш от Ланкония сам самичък, аз съм насреща!

Той я изгледа продължително.

— Може да стане така, че да се възползвам от тази оферта.

Върнаха се при огъня.

— Какво смятате да предприемете? — попита Доли Арайа и кимна с глава към Хедър и Джей Ти, които се навъртаха около скарата.

— Роклята ѝ е много хубава — каза Арайа с отсъстващ поглед. — Мислите ли, че е купена оттук?

Доли завъртя очи възмутено, стана и се бутна между Хедър и Джей Ти.

— Твоето гадже е хей там! — каза тя заядливо на Хедър и посочи към Мич.

— Той ми е само за тази вечер! — отвърна Хедър дръзко.

Вечерта беше отвратителна. Доли и Арайа бяха с прекършено настроение, Хедър непрекъснато се заяждаше с Джей Ти, защото се е оженил за друга, Мич правеше какви ли не опити да убеждава Арайа да му подари поне тази последна нощ, а всички останали просто копнееха да приключи тази неприятна вечер.

Арайа следеше зорко Хедър и Джей Ти. Забеляза, че той не прави никакви усилия да отблъсне от себе си ръцете на Хедър. По-скоро като че ли изчакваше как ще реагира Арайа. Но колкото повече Хедър се умиляваше на Джей Ти, толкова по-изправен ставаше гърбът на Арайа. За първи път от седмици насам тя почувства в себе си гордостта на принцеса.

Когато най-после всички започнаха да се сбогуват, Арайа стана съвсем официална. „Беше толкова мило от ваша страна, че ме поканихте!“ — казваше тя и подаваше любезно ръка така, като че някаква кралска особа се сбогува след официално държавно посещение.

— Аз утре ще си взема сбогом с вас! — каза Доли, леко стресната от държането на Арайа.

— Много ти благодаря! — каза Арайа на Джей Ти, който ѝ отвори вратата на колата. — Много мило празненство, нали?

— О-хо! И изобщо не се опитваш да имитираш просташкото държане на Хедър.

— Тя е много хубава млада жена — каза Арайа. — Косата ѝ е великолепна!

— Боядисана е.

— Така ли? Съвсем не забелязах...

Останалата част от пътя премина в мълчание.

— Ще те помоля да ме извиниш! — каза Арайа, когато пристигнаха в къщи. — Много съм уморена и ще си легна. Лека нощ!

— По дяволите! — избухна Джей Ти, когато тя изчезна в спалнята. Няма ли чувства тази жена! А той от ревност колко пъти се бе излагал като последен глупак! Тази вечер той позволи на Хедър да говори какви ли не глупости, а Арайа изобщо не реагира...

Той излезе на двора, запали цигара и изпи голяма чаша джин с тоник. Сигурно се радва, че ще се отърве скоро от него. Или е студена като айсберг и изобщо не е способна на такива раздиращи чувства като ревността!

Дъждецът, който започна да ръми, го прогони обратно в къщата. Погледна нагоре. Май че за тази нощ му беше оставено тясното легло.

„И по-добре! — помисли си той мрачно. — Така ще свикна по-бързо!“

На долния етаж бе тъмно и той изобщо не си даде труд да не вдига шум, докато се съблича. Отиде към леглото на Арайа, за да затвори прозорците. Тя лежеше по корем, скрила лице във възглавниците.

Той застана до леглото ѝ и заговори шепнешком:

— Виж какво, съвсем скоро ще се справиш. Ще си живееш отново в своя дворец, никой няма да те кара да миеш повече съдове! Няма да се дразниш повече от моята неприятна личност!

— Няма да видя и Доли никога повече! — дочу се глас, задушен от възглавниците.

— Добре ли си? — той приседна на леглото.

Тя избухна като торнадо, скочи и заудря гърдите му с юмруци.

— Ти ме унизи! — изпищя тя. Направи ме смешна пред хората, които станаха мои приятели! Ти...

Той хвана ръцете ѝ.

— Съвсем не! Ти ме направи смешен пред моето началство с твоята „Чика-чика“!

— Но ти си го заслужи! Не ми ли каза, че не съм достатъчно изискана за твоята майка?

— Никога не съм казвал такова нещо! Никога! — извика Джей Ти възмутен.

— А какво означаваше това: „Знаеш ли как да се държиш на един официален прием?“ Или: „Трябва да се държиш с майка ми така, като че ли тя е кралицата!“ Какво искаше да кажеш с всичко това, а?

Джей Ти се ухили.

— Е, може малко да съм прекалил.

— Ти си заслужаваше „Чика-чиката“! Но аз не заслужавах Хедър! Толкова много се старах през последните дни!

Джей Ти я погали по гърба.

— Така е, наистина го направи! — В гласът му прозвуча нежност и той се наведе да я целуне.

Тя се отдръпна:

— Как се осмеляваш да ме докосваш? Махни се!

Джей Ти потръпна.

— Добре. Оставям те сама. Можеш да си лежиш и да си мислиш за времето, в което няма да ти се налага да ме виждаш.

Той отиде на своето легло, но беше твърде ядосан, за да заспи. Каква несправедливост! Спаси ѝ живота, ожени се за нея, толкова труд положи да я обучава да се държи като американка и тя да го изпъди!

Вярно е, че трябваше да постави Хедър на място. Тя си беше истинско малко зверче. Сигурно се е надявала, че той ще се ожени за нея. Но все му се струваше, че тя е влюбена по-скоро в парите на корабостроителниците Уорбрук, отколкото в него самия.

Проклинаше и жените, и армията, и деня, в който извади Арайа от водата...

Стана и отново отиде при нея.

— Може би трябваше да се държа другояче. Познавам Хедър, ясно ми е колко противна може да бъде понякога! Съжалявам, че те нараних... — Тя мълчеше. — Разбра ли ме? — Той погали слепоочието ѝ. — Но ти плачеш?! — изненада се той и я привлече в прегръдките си. — Съвсем не исках да те карам да плачеш, миличко! Та аз дори не знаех, че ти можеш да плачеш!

— Разбира се, че мога... да плача — подсмръкна сърдито Арайа. — Просто една принцеса не плаче пред хора, това е всичко.

— Аз не съм „пред хора“! — протестира той засегнат. — Аз съм твой мъж.

— Само че не се държа тази вечер като такъв! Държа се така, като че Хедър е твоята жена!

— Възможно е някога да стане.

— Какво? — изплака Арайа.

— Трябва да мисля за бъдещето, детенце! Ти ще си останеш при твоя гаден граф в Ланкония. А какво ще стане с мен? Точно свикнах с приятните страни на брака...

— О! Какво имаш предвид? — запита тя нежно и се гушна в него.

— И аз самият не зная точно, защото при нас трудно може да се говори за уюта и спокойствието на един приятен дом.

— Точно се питам, лейтенант Монтгомъри, дали не можеш да останеш в Ланкония като мой съпруг? Моята страна ще има голяма полза от твоите познания.

— И да стана крал, така ли? Можеш направо да ме показваш в зоологическата градина! Не, благодаря! Няма жена, която да заслужава такава жертва... Чакай, къде тръгна пък сега? — попита той, когато тя рязко стана. — Какво направих погрешно пак?! — изпъшка той.

Доли и Бил пристигнаха на летището, за да се сбогуват. Арайа не видя нищо нередно в това, че Доли я прегърна пред очите на всички.

Доли ѝ подаде едно малко пакетче.

— Вземи! Не е нищо особено! Просто да си спомняш за Америка и за нас... — Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя млъкна.

Джей Ти раздруса ръката на Бил.

— Ще се върна, когато... когато всичко се уреди.

— Довиждане! — развикаха се Бил и Доли, когато Арайа и Джей Ти се отправиха към самолета.

Полетът продължи сравнително дълго — самолетът трябваше да лети над Русия. Опасността да бъде обстрелван над Германия, беше твърде голяма.

Арайа седеше облегната назад и гледаше с тъга през малкия прозорец.

— Горе главата! — каза Джей Ти. — Отиваш си в къщи! Какво ти подари Доли?

Арайа попремига, за да прогони сълзите си и отвори пакетчето. Дъвка! Тя се засмя.

Джей Ти поклати глава в недоумение:

— Какво е това? Принцеса, която обича дъвка!

Помощник-пилотът донесе на Джей Ти куп документи, които той прегледа набързо.

— Това са заповедите за нас! — обясни той на Арайа. — Когато кацнем в Ланкония, ти ще трябва да си усвоила новата си автобиография и да си се вживяла напълно в новата си личност. Генерал Брукс смята, че ще е най-добре, ако и ти си от Уорбрук в

Мейн. Така ще мога да ти разкажа всичко необходимо за моя роден град. Името ти е Катлийн Фарнсуърт Монтгомъри и се знаем от малки. И така, давай, Кети! На работа!

И Джей Ти ѝ разказа всичко за своя роден град. За баща си, който в момента ръководеше сам семейното предприятие, за тримата си по-възрастни братя, за гребните регати, в които се бяха състезавали.

— Все аз печелех — заяви той и се усмихна дяволито. — Бях най-дребен, но бях твърде силен за ръста си.

Тя погледна едрото му мускулесто тяло, изпълнило тясната седалка.

— Но сега вече не си най-дребният, нали? — запита тя и в гласа ѝ ясно прозвуча истински ужас от тази фамилия гиганти.

— Естествено, че не! — отвърна той и ѝ намигна, след това бутна листовите настрани и я целуна.

— Не сега! — изсъска тя.

Той се отдръпна леко и се засмя, като видя как цялото ѝ лице пламна.

— Та докъде бяхме стигнали? Ах, да. Уорбрук. — И продължи своя разказ.

Кацнаха в Лондон за бензин. След като отново излетяха, Джей Ти я зарапитва за нейния живот. Бяха вече някъде над Русия, когато заспаха. Събудиха се чак когато се приземиха в Ескалон, столицата на Ланкония. Джей Ти погледна през илюминатора. В далечината се открояваше заснежена планинска верига.

— По голямата част от Ланкония е на голяма надморска височина — обясни Арайа. — Намираме се на повече от две хиляди метра, затова въздухът е малко разреден.

Той я целуна.

— Ти не познаваш страната, запомни това и не го забравяй! Никога не си била тук! Никой от нас двамата не е идвал в Ланкония.

— Окей, бейби! — отвърна тя и пхна в устата си парченце дъвка.

— Така вече е по-добре. Непременно ли трябва да дъвчеш непрестанно този боклук?

— Ами страшно американско е. А имай предвид и друго: скоро ще ми се наложи да се откажа от много неща. Корона на главата и

дъвка в устата, не върви! Хайде, стани най-сетне! Искам да проверя да не ми счупи някой плочите, които нося на сестра си!

— Кети няма сестра! Забрави ли?

Той я изгледа толкова строго, че тя му се опули и направи от дъвката един голям балон.

— Хайде, хайде, тръгвай! — подвикна тя весело. Посрещна ги хладен, прозрачен въздух. Летището беше съвсем малко, не кацаха много машини. Чакаше ги кола.

— Лейтенант! — обърна се към Джей Ти един мъж в тъмен костюм, който държеше в ръката си куфарче за документи. — Всичко е подготвено. Добро утро, Ваше...

— Колко е хубаво да ви видя! — възкликна Арайа, грабна ръката му и я разтърси силно. — Тук все така ли е кучешки студено? Изглежда доста тъпо. Какво може да предприеме човек?

Очите на мъжа проблеснаха развеселено.

— Добро утро, мисис Монтгомъри!

— Наричайте ме спокойно Кети, всички така ми казват. Освен него. — И тя посочи с палец към Джей Ти. — Той ми измисля разни други имена. — Тя изплю дъвката си, хвана Джей Ти под ръка и го погледна прехласнато.

— О, да — каза мъжът смутено. — Ще отидем ли най-напред в хотела?

— Каква роля играеш всъщност? — попита Джей Ти тихо, докато ѝ помагаше да се качи в колата.

— Ланконците си представят така една американка. Човекът, който шофираше, се казваше Джеймс Сандерсън. Беше служител при американския посланик в Ланкония. Само той и посланикът бяха осведомени за двойничката.

— Вашата история е добре прикрита — убеди ги Сандерсън. — Утре сутрин ще бъдете отведен до местните водохранилища. Идвате като специалист по превръщането на солената вода в питейна.

— Значи все пак ще се опитат да спасят лозята? — запитва Арайа оживено.

— Оказваме съдействие на краля по този проект.

— Как е дядо ми?

— При неговата възраст е естествено да има някои оплаквания — отвърна Сандерсън дипломатично.

Арайа гледаше през прозореца. В Ланкония нищо не се бе изменило от векове. Тежката кола на посолството изглеждаше прекалено широка за тесните улички, настлани с калдъръм. Тези улици са били правени явно за хора и за кози стада, а не за големи лимузини. Същите бяха варосани, покрити със синкавосиви плочи, типични за Ланкония. Хората се движеха пеша. Нито коли, нито камиони. Но се мяркаха конски каруци. Хората бяха облечени в ланконска носия и в нея не бе изменено нищичко от стотици години: жените носеха дълги тъмни поли, бели блузи и пъстровезани колани. Мъжете бяха с панталони до коленете, бели ризи и бродирани жилетки. Децата представляваха миниатюрно подобие на своите родители.

Сандерсън и Джей Ти бяха приключили междувременно своя разговор и Джей Ти каза тихо:

— Имаш чувството, че тук времето е спряло.

— Ти си по-близо до истината, отколкото сам предполагаш — отвърна Арайа тъжно.

— Пристигнахме! — обяви Сандерсън и спря пред триетажната бяла сграда на хотела. Той се извърна и погледна Арайа. — Не смятам, че някой може да ви познае, но трябва да сте подготвена, ако все пак се случи. Необходимо е да се показвате колкото се може повече на обществени места, нека похитителите да разберат къде да потърсят заместничка. Ако всичко върви по план, двойницата ви утре ще изчезне.

— Знае ли се вече кои са похитителите? — попита Джей Ти. — Кой искаше да премахне принцесата?

— Имаме известни подозрения, но все още липсват конкретни доказателства... А, ето го и хопът! Да вървим!

— Почакайте — каза Арайа и сложи ръка на рамото на Джей Ти. — Познавам този човек! — Хопът на хотела беше човек към седемдесетте. — Едно време ни беше трети градинар. Жена му винаги ми печеше курабийки. Него трудно ще го заблудя...

— Работата е вече в пълен ход, не можем сега да се откажем! Набий си го в главата: никога не си била тук. Никога не си виждала този човек!

— Ох, да — примижа Арайа и си пое дълбоко въздух.

Тя остана пред входа, докато Сандерсън влезе в хотела, а Джей Ти сваляше багажа от колата.

Старият човек едва не изпусна куфарите, като съзря Арайа.

Тя дъвчеше дъвката си с отегчен вид.

— Какво ти става? Да не си видял призрак?

Старецът беше застанал пред нея и не сваляше очи от лицето ѝ. Арайа се наведе, вдигна полата си почти до бедрата и започна да оправя ръба на найлоновите си чорапи.

— Е, миличък, видя ли сега достатъчно? — запита го тя свадливо.

Джей Ти я хвана под ръка и я дръпна да влезе.

— Какво правиш! Излагаш американците! Не преигравай!

— Ама разбира се, любов моя! Ще правя винаги онова, което кажеш, съкровище...

Джей Ти само я стрелна с очи.

Фоайето на хотела изглеждаше така, като че се намират в ловния дворец на руския цар: тежки греди по тавана, облицовани в дърво стени, тежки дъбови мебели. Над рецепцията беше окачено знамето на Ланкония: елен, коза и чепка грозде на червен фон.

— Твърде старомодно — констатира Джей Ти полугласно. — Дали имат бани?

— Мисли за американския престиж! — отвърна Арайа хапливо.

Докато Джей Ти попълваше формулярите за гости, портиерът вдигна очи и зяпна в Арайа. Гледа я толкова продължително, че тя не издържа и му намигна. Човекът моментално наведе глава.

— Извинете ме, лейтенант Монтгомъри! Трябва да взема нещо! — Портиерът изчезна в задната стаичка.

Джей Ти погледна Сандерсън въпросително, но той само вдигна рамене. — Служителят обаче веднага се върна с дебелия си жена и две охранени дечица. Стояха и гледаха Арайа смаяни.

— Има ли някакви картички с изгледи от тази крепост? — приближи се към тях Арайа. — Иначе никой в къщи няма да ми повярва, че може да има наистина такъв загубен хотел?

Никой не помръдна. Тя се облегна на плота.

— Какво ви става?! — запита тя свадливо. — Какво ме гледате така всички? Изглежда не обичате американците, така ли? Не сме достойни за вас, така ли? Да не мислите, че...

Джей Ти я дръпна.

— Кети, свивай си устата!

Портиерът се събуди от своя транс.

— Извинете нашето лошо държане. Не искахме да ви обидим, но вие страшно приличате на нашата принцеса! Като две капки вода!

Арайа ръгна Джей Ти в ребрата и се провикна:

— Чуваш ли, съкровище? Те казват, че приличам на принцеса!

Жената на портиера извади от чекмеджето някаква пощенска картичка и я пхна под носа на Арайа.

Тя взе снимката и сбърчи нос: беше официалният портрет на Нейно кралско височество, принцеса Арайа. Без да скрива разочарованието си, заяви:

— Дрънкулките й са доста хубави, но познавам къде-къде по-красиви жени. Право да си кажа, Айли от кварталния бар изглежда по-добре. Не намираш ли, съкровище? Как изобщо ви хрумна, че приличам на тази натруфена благородна кокошка? Искам да знаете само едно нещо: аз съм била „Мис подводница“! Чудно ли ви е? Двеста и шестнадесет матроси гласуваха, че предпочитат да се потопят с мене! — Тя погледна Джей Ти: — Не приличам на нея. Тя ми прилича на артистка от немите филми!

Той я обгърна с ръка, взе снимката, хвърли я сърдито на масата и обяви на портиера и смаяното му семейство:

— Жена ми е много по-привлекателна от тази личност! Ела, миличка, да се приберем горе, за да се успокоиш!

Той притисна главата й на рамото си и я поведе към стълбата.

Когато останаха сами в стаята, Сандерсън изгледа Арайа възхитен:

— Поздравявам ви, мисис Монтгомъри! Вие сте наистина най-неприятната американка, с която съм имал неудоволствието да се срещна.

Тя се усмихна и му намигна комично:

— Благодаря, стари друже!

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Мистър Сандерсън остана три часа в стаята им, за да изложи отново пред тях сериозността на положението. Обясни им, че е много важно Арайа да се върне на трона. Разказа колко необходим е ванадият за Америка, от какво огромно стратегическо значение са военните бази.

— Запланували сме — заяви мистър Сандерсън — да арестуваме двойничката и нейната леля лейди Емире щом се върнат от Америка, преди още някой от семейството да има възможност да види принцеса Мод. Това ще означава, че престъпниците веднага ще потърсят контакт с вас, Ваше кралско височество. За да привлечете вниманието им и да могат те да забележат приликата, ще е необходимо вие двамата да се показвате на обществени места. А щом вие, Ваше кралско височество, отново заемете законното си място, вашите услуги, лейтенант, няма повече да са нужни. Принцеса Арайа не може да влезе в двореца с американски съпруг до себе си, в края на краищата! Посланикът и аз сме запланували връщането на лейтенанта още в момента, когато заговорниците осъществят контакта с вас!

— Но нали... — започна Арайа, искаше да обясни, че лейтенант Монтгомъри е неин съпруг и ще остане завинаги такъв.

Джей Ти докосна леко ръката ѝ.

— Остават ни значи само няколко дни — каза той тихо.

— Да — потвърди мистър Сандерсън, обезпокоен от нежните, любящи погледи, които неговите събеседници си размениха.

— Ще се грижа за безопасността на Арайа — обясни Джей Ти. — Не мога да я оставя сама с престъпниците. Те вече направиха опит да я убият.

— Да, но сега атентаторите ще смятат, че това е само една американка. Твърдо съм убеден, че убийците отдавна са се успокоили, че истинската принцеса се е удавила край бреговете на Флорида. — Не знаем кой стои зад цялата тази работа, но не е задължително да е същото лице, което ще потърси контакт с Кети Монтгомъри.

Джей Ти смръщи чело.

— Не мисля, че подбудителят на отвличането е такъв глупак, както ви се ще да приемете. Наистина ли не съзнавате, че жена ми е в смъртна опасност? Мисля, че аз...

— Лейтенант! — прекъсна го мистър Сандерсън остро. — Нямаме повече нужда от услугите ви! В състояние сме да защитим Нейно кралско височество!

Арайа с усилие сдържаше вълнението си. Беше щастлива, че Джей Ти иска да я закриля и че се безпокои за нея. Дали все пак не е възможно той да остане при нея!?

Джей Ти им обърна гръб и се загледа през прозореца.

— Ние, имам предвид посланикът и аз — продължаваше мистър Сандерсън — си мислехме, че може би ще е най-добре ако вие двамата оставите впечатлението за не съвсем щастлива брачна двойка. И в такъв случай ще е съвсем естествено, когато съзаклятниците потърсят Ваше височество, американката да реши, че предпочита да участва в комедията без неприятния си съпруг...

Джей Ти продължаваше да гледа навън.

— Да, звучи разумно — промърмори той. И се обърна към тях: — Няма ли да хапнем нещо? Полетът беше продължителен, най-добре е да си лягаме.

Мистър Сандерсън се окашля:

— Ами... ние бяхме решили тази вечер да вдигнете един як, шумен скандал в ресторанта, а след това вие, Ваше кралско височество, бясна от гняв да избягате в американското посолство и да пренощувате там. Това време ще ни е нужно, за да ви информираме подробно за останалата част от плана. А трябва да се видите и с посланика. Има да се доизясняват още много неща...

— Следователно аз повече не съм ви необходим — каза Джей Ти горчиво, като избегна погледа на Арайа. — Отивам да взема един душ, разбира се, ако намеря някаква баня. След това можем да инсценираме скандала в ресторанта. Предполагам, че няма да ни е трудно. — Той си взе чисто бельо и кърпа за лице и изчезна от стаята.

— Не! Не и не! — избухна Арайа щом вратата зад Джей Ти се затвори. — Направили сте всичко погрешно! Съвсем не е така! Ние двамата оставаме заедно. Американското правителство се зае да ми помогне само при условие, че възкача до мене на трона един

американец. Ние няма да се развеждаме, оставаме си женени. Така че ще е по-добре, ако и сега не се разделяме... — Чувстваше, как в нея се надига паника. Не искаше да загуби човека, който означаваше толкова много за нея!

Мистър Сандерсън я дари с всепрощаващата усмивка на дипломат от кариерата.

— Ние сме информирани, естествено, и за този аспект на вашето споразумение, Ваше Височество! Но разберете: това е само някакво договаряне между военни, недомислено нито дипломатически, нито политически! Не допускате, предполагам, че хората просто ще приемат на ланконския трон да се настани някакъв американец! Та той не познава нито задълженията на един принц-консорт, нито Ланкония! А и доколкото ми беше казано, той изобщо няма амбициите да става принц-консорт! Той просто няма да е в състояние да изпълнява тази длъжност, дори и ако, в което силно се съмнявам, ланконският народ приеме един обикновен гражданин за съпруг на своята кралица. Сега трябва да мислите само за доброто на Ланкония, а не за Вашите... хм, лични желания!

Арайа почувства едва ли не физически как някакъв товар легна на плещите ѝ. Побиха я трънки.

— Но членовете на кралския дом нямат право да се развеждат — каза тя тихо.

— Бракът ще бъде анулиран — поясни мистър Сандерсън кратко. — Бил е сключен под натиск, така че както Придворният съвет на Ланкония, така и американското правителство ще приемат този аргумент. Ще разчитаме на вас да убедите краля да ни предостави ванадия, а в знак на благодарност за оказаната от нас помощ да ни позволи в близко време да създадем военните бази във Вашата страна.

— Безспорно — отвърна Арайа. — Америка много ми помогна и ние ще дадем израз на нашата благодарност.

Лицето на Сандерсън се проясни.

— Съжалявам, че трябва да ви създам известни неудобства, но аз нямах представа, че вие и вашият съпруг сте се сблизили... Бе ни казано, че вие ще се радвате на едно анулиране.

— Минали работи! — прошепна тя. След това изправи глава: — Оставете ни още малко време, за да можем да се сбогуваме. Можем да направим скандала, след като съзаклятниците ме потърсят. Така че

тогава той ще може да настоява, че жена му не бива да се забърква в такава безумна история, а пък аз няма да му се подчиня. Ще заявя, че предпочитам да бъда по-скоро принцеса, отколкото негова съпруга. А бракът ще можете да обявите за недействителен, след като заема мястото, което ми принадлежи по закон!

— Да, обаче...

— Разрешавам ви да се оттеглите!

След като каза това, Арайа изведнъж осъзна, че за първи път от много време бе действала като принцеса.

— Разбира се, Ваша светлост! — каза мистър Сандерсън, поклони се и напусна стаята.

Арайа се приближи до прозореца и се загледа в хората, които минаваха по улицата. Вървяха с провлачена стъпка, като старци. Деца не се виждаха. Всяка година стотици млади хора напускаха страната заедно с децата си — тук нямайте работа, нямаше производство, нямаше бъдеще.

Внезапно отново я връхлетя чувството за нейната отговорност към тези хора. Вярно е, че Коронният съвет издаваше закони, следеше за съдопроизводството и спазването на тези закони, но задължение на кралското семейство бе да привлече вниманието на другите страни към Ланкония. През последното столетие нейното семейство се беше превърнало в нещо като туристическа атракция...

Тя погледна семплата си тъмнокафява рокля и си спомни какви церемонии бяха, когато я обличаха като принцеса. Всяка сутрин три жени се въртяха около нея, за да я облекат и да вчесат дългата ѝ коса. А трябваше да се преоблича по няколко пъти на ден, цял ден само това правеше — рокли за сутрин, следобедни рокли, рокли за приеми, рокли за чай... Да не говорим за официалните тежки вечерни тоалети.

Спомни си и за своята заетост. Обикновено денят ѝ беше разчетен по минути. От десет сутрин до шест вечер все трябваше да бъде някъде. Посещения в предприятия, изслушване на поданиците си... Умело трябваше да избягва всички лични въпроси. Към всичко това се прибавяха и официалните пътувания из провинциите на Ланкония, посещения на болници... Ръце, ръце, хиляди ръце, с които трябваше да се ръкува. Вечерите, с дълги и изнурителни балове...

Преди да замине за Америка, съвсем не си бе давала сметка за многобройните си задължения. Целият ѝ живот беше подчинен изцяло

на изпълнението на задълженията ѝ.

Как не помисли, че би трябвало предварително да попита американския си съпруг, би ли желал да сподели с нея такъв живот? Как би се държал той като крал? Дали няма да хвърля репортерите в плувния басейн? Или ще продължи да се среща с обикновени на вид жени из разни улични кафенета? Може ли като нищо да се яви на вечеря с тениска?

А жителите на Ланкония? Как биха го възприели? Възможно е той да се отнася с презрение към козарите в нейната страна. Всеки американец изглежда смята, че неговата страна е най-добрата в целия свят. Би ли приел лейтенант Монтгомъри да се откаже някога от американското си поданство? Ще поиска ли изобщо да научи ланконски език?

Той е толкова избухлив, толкова нетърпелив и нетолерантен. Тя си спомняше твърде добре за престоя им на мангровия остров. Сега вече тя можеше да разбере какво у нея го вбесяваше. Ала в Ланкония ежедневно ще се намират хора, водещи потеклото си от древни царски родове. Техният снобизъм караше дори Арайа да губи търпение. Как щяха да се държат тези хора към един обикновен гражданин? Каква ще бъде реакцията на Джей Ти? А отгоре на всичко той изобщо не искаше да бъде царстващ принц-съпруг...

Мистър Сандерсън имаше право: това беше минала история.

Щастливата, весела американска авантюра беше вече минало. Тя е обречена да бъде кралица и трябва да се върне към своите задължения. Нали е чест да си кралица...

Арайа успя да наподобява нещо като усмивка, когато Джей Ти се върна в стаята.

— Охо — сбърчи чело той, — започвам едва ли не да мисля, че се радваш да си отново у дома.

— И да, и не. Винаги ще си спомням с удоволствие за времето, прекарано в Америка. Доли обеща да ми дойде на гости, затова не искам да прекъсвам всякакви контакти. Може би и ти ще пожелаеш...

— Не — прекъсна я той свадливо. — Дай да приключим с това! Имам предвид този скандал, дето трябва да завъртим...

— Скандалът се отлага. — Тя внимателно изучаваше лицето му. До преди малко бе смятала, че ще са женени за цял живот. А сега им оставаха само някакви часове... — Сега отиваме да вечеряме

двамата... и ще прекараме нощта двамата. Утре или вдругиден навярно ще ме потърсят, пред полагам.

— Би ми се искало да не беше протакала нещата! Трябва да се връщам в базата колкото е възможно по-бързо. Колкото по-рано...

Арайа почувства, като че всичко в нея се втвърдява.

— Колкото по-рано се отървеш от мен, толкова по-добре, така ли?

Той я изгледа продължително с тежък поглед.

— По-лесно ще ми е, ако приключи по-бързо.

Тази вечеря остана за Арайа едно от най-обърканите събития в живота ѝ. Тя бе убита и тъжна, потисната от мисълта, че никога вече няма да го види. А той като че ли изгаряше от нетърпение да се освободи от нея час по-скоро, държеше се студено и безучастно. Арайа трябваше да крие истинските си чувства и да играе ролята си.

— Да си потърсим някаква маса в центъра — нареди Кети Монтгомъри — Джей Ти! Съкровище! Какво са ме зяпнали тези хора? Кошмарно! И защо трябва да останем в този град всъщност? Просто не мога да го понеса...

Келнерът ги заведе до свободна маса.

— Какво ще правиш, като се върнеш в Америка? — попита Арайа тихо, вече със своя собствен глас, когато останаха сами.

— Ще се поогледам за някакъв буик — отвърна той и намигна.

— Ще работя, естествено. Ще помагам да спечелим войната. А ти какво си мислиш?

Дали ще можеш да задържиш нашата малка къща?

— Не я искам вече.

Арайа се усмихна на думите му. Може би той съвсем не искаше чак толкова да се отърве от нея.

— Ще ми липсват Америка и ти — прошепна тя. Той заби поглед в празната чиния.

— Хубаво ще е да мога да остана отново сам. Заряхах си работата.

Тя не отвърна нищо, сервираха им яденето.

— Ще се видиш ли пак с Хедър?

— Ще излизам с всяка жена от Югоизточните щати, която намеря. А ти? Ще се омъжиш ли за твоя граф?

— Наистина, значи! — възкликна само тя и го погледна пронизващо. — Понякога се държиш детински! Граф Джулиън е много общителен човек, от него ще излезе чудесен принц-съпруг. Много по-добър от тебе.

— По добър от мене? Сега ме чуй добре: това, от което се нуждае тази изостанала страна, е малко свежа кръв! И то спешно! Би трябвало да се смяташ за дяволски щастлива, ако бях останал при тебе. Но няма да остана! Навън бушува световна война, а хората тук са се заплели в собствените си проблеми и не виждат по-далеч от носа си.

— Ние не участваме в тази война, нима това е грешка? Вие американците, каквито сте агресивни и избухливи, има какво да научите от нашия мирен народ. Ние не сме тръгнали да разрушаваме други страни с нашата военна машина!

— Защото не се борите за нищо! Осланяте се на чуждите страни! Искате да спечелите от войната, като продавате ванадия. Но не допускате мъжете ви да се бият!

— Да не искаш да кажеш, че сме страхливци? Нашата страна е основана на времето от един от най-смелите завоеватели! През 874 година от новата ера ние вече сме...

— Не ме интересува вашата лайняна история! Важното е, че днес не сте нищо друго освен куп глупаци, които чакат да ги управлява някаква фуста!

Тя стана, зашлеви му една плесница и излезе като буря от залата. Излезе тичешком от хотела и тръгна като подгонена из улиците. Не можеше да се ориентира, нали познаваше своята столица само от каляската!

Как можа да си въобрази, че този човек може да стане царстващ принц-съпруг? Това беше един дребнав, деспотичен еснаф, нищо повече! Той съвсем не бе склонен да възприеме чуждия начин на мислене, както би сторила тя.

Вярно е, Америка е млада страна, която иска да наложи мощта си и е готова заради това да води войни. Но Ланкония е древна страна, достатъчно мъдра, за да знае, че и мирът ти осигурява мощ. Някога нейните предци са владеели половин Европа и Русия. Нейното собствено семейство е излязло напред пред останалите, защото от него са излезли най-добрите бойци. А този човек се осмели да ги нарече страхливци и глупаци...

Арайа бе толкова потънала в мислите си, че без да иска се блъсна в някакъв човек.

— Извинете! — каза тя на своя най-съвършен американски.

Видя студентите, черни очи на своя хофмаршал. За да не я познае, Арайа бързо кресна:

— Нещо ти е тесен тротоарът, а момко? Вие тука така ли блъските дамите?

Той се дръпна от нея, като че бе някакъв боклук. Арайа се наведе към него и попипа с пръсти петлицата му.

— Олеле! Ти да не си някой от ония, владетелите? Вие тука какъв език говорите? Латински? Щото ние също учим латински в Америка. Ти познаваш ли принцесата? Хората разправят, че приличам на нея. Това аз не го вярвам много-много, но ми се иска да взема под наем някоя от короните й, та да се фотографирам. В къщи ще изпопукат от смях. Какво ще кажеш, колко ще струва да вземе човек под наем нещо такова? Пък може да ми я заеме и безплатно, след като чак толкова си приличаме. Ти как мислиш, драги?

Главният хофмаршал вдигна презрително вежди и продължи пътя си.

— Не може да се отнасяте така към една американска гражданка! — продължи да крещи тя след него. — Тази страна е вече наша! Трябва да сте дяволски любезни с нас!

Тук-там започнаха да се отварят прозорци и врати, появиха се изненадани и любопитни лица.

— Ще разкажа всичко от игла до конец на американския посланик — подвижна тя още веднъж, след което се обърна към един от зяпачите и попита как да стигне до американското посолство.

Висока, едра жена, приличаща на някаква матрона, се люшна театрално към Арайа и я поведе нагоре по стълбището.

— Ах, мила моя — започна жената, но бързо се поправи, — искам да кажа, Ваше кралско височество! Беше отвратително! Как можа американското правителство да ви причини такова нещо?! Клето дете!

— Но какво е станало? — попита Арайа обезпокоена, когато влязоха в една разкошна спалня.

— Мили Боже! — продължаваше да се тюхка жената. — Как какво е станало? Всичко е станало! Ние не знаехме, че ще дойдете, а и

условията, нали знаете, заради тази война нищо не можеш да купиш... Намерих една нощница за вас, бродирали са я френски монахини. Надявам се, че ще ви хареса, макар че съм сигурна, че не е онова, на което сте свикнала...

— Какво е станало всъщност? — попита отново Арайа.

— Онзи човек беше тук. Онзи ужасен човек, с когото собственото ми правителство ви е бракосъчетало...

— Лейтенант Монтгомъри? Тук ли е той още?

— О, не! Макар че съвсем не беше лесно да се отървем от него. Мъжът ми, посланикът, успя накрая, но след една такава разправа в приемната, която по-скоро приличаше на ръкопашен бой. Представяте ли си? Повалил е с юмруци четирима от нашите служители...

Арайа се отпусна на края на леглото.

— Защо е бил тук?

— Каза, че иска да ви види и не ни повярва, че не сте тук. Ужасно се страхувахме за вас, принцесо! Мъжът ми го помоли да си върви, но той едва не се сби с него!

— Той пострада ли при сбиването?

— Не, не! Няколко синини, само толкова. Най-после мъжът ми се видя принуден да му каже, че никога няма да стане крал. Изглежда, че това съобщение го поохлади, след това се затвори в кабинета на мъжа ми. Надявам се само, стражата да не е разбрала! Толкова трудно беше да се запази всичко това в тайна, нали разбирате, ужасно трудно! Ще се държа с вас, като че ли сте моя племенница. Искам да вярвам, че ще ми простите това, Ваше Височество! Разбира се, ще се опитаме да направим всичко, колкото е възможно по-приятно за вас. Но няхаме достатъчно време да се подготвим...

— За какво говориха посланикът и лейтенант Монтгомъри? — пресече Арайа словесния порой.

Мъжът ми му обясни, че споразумението, което сте сключили с армията, не може да бъде спазено, че колкото и да се бори да стане крал, това не може да стане.

Арайа се обърна и промърмори на себе си:

— Следователно, той сега вече знае.

— Да, и мъжът ми обясни по недвусмислен начин, че той не може да бъде провъзгласен за крал. Представяте ли си, американец

крал! А отгоре на всичко и един толкова брутален младеж! Що за идея! Да се бие в посолството!

— Сега можете да се оттеглите — каза Арайа и прекъсна категорично бърборенето на жената.

Вече сама, тя облече предложената нощница — с дълги ръкави, закопчана до врата, и помисли с копнеж за съблазнителни феерични нощници, които бе носила в Америка. С всяка минута, прекарана в Ланкония, тя се отдалечаваше все повече от Америка. Пропълзя в леденото легло, насочила всичките си мисли към своя съпруг. След всичко онова, което бе длъжен да изслуша този ден, сигурно е бесен и разстроен. И защо е дошъл в посолството... Умората я надви, преди да намери отговор на този въпрос.

Джей Ти гледаше мълчаливо през прозореца на колата. Беше му заповядано да обядва с жена си. След това можеше да разгледа Ескалон, преди да го качат в самолета, за да напусне страната. След като гневът му се бе поизпарил, той чувстваше направо облекчение, че всичко това свърши и може да се върне в Америка.

Снощи беше решил да потърси Арайа и да ѝ се извини за неприятния разговор. Но още не влязъл в посолството и стражата го награби. А по-късно, когато посланикът седна да му обяснява, че никога нямало да стане крал, Джей Ти направо се смая. С усилие успяваше да следи думите на този надут дребен човек, едва можа да проумее цялата история. Арайа била обещала на военните, да постави до себе си на трона американец, ако Америка помогне на нейната страна. Ясно. Сега тя наруши думата си...

Идваше му да се пукне от ярост. Бяха го използвали — и собствената му страна, и Арайа! Сега вече му бе казано, защо е бил избран именно той. Естествено! Корабостроителниците Уорбрук! А и империята на стоманата, която също принадлежеше на неговото семейство. Неговите пари биха могли да изведат тази мухлясала страна от средновековието в двадесетия век!

„Чудя се, наистина, какво искаше тя!“ — помисли си ядно той. — „Най-богатия американец, който се намери...“

А той смяташе, че го избраха, защото ѝ е спасил живота! Арайа се е прицелила в парите му! Съвсем не е чудно, защо веднага се беше

съгласила да го направи крал — парите на Монтгомъровци щяха да дойдат добре на Ланкония!

След всичко, което му разказа посланикът, Джей Ти беше казал само:

— Отивам си и ви давам дума, че никога повече няма да й досаждам. Сам ще си стигна до Америка, не се безпокойте! Кажете на принцесата, че ще направя постъпки за развод или за анулирането на нашия брак.

Посланикът обаче бе започнал да мънка нещо за това, че Джей Ти трябва да играе своята роля още известно време, да заловят измамницата, Арайа да заеме своето място...

Джей Ти обаче го отрязва: каза му направо, че му писнало от всичките тези сплетни, интриги и лъжи и има едно единствено желание — да напусне страната колкото се може по-бързо.

Тук вече посланикът го обърна на молба. Той трябвало да остане още толкова време, колкото е необходимо на Ланкония и на Америка.

— Днес трябва да ви видят заедно на обяд! Добре е пак да се скарате и да се разделите сърдити. Нейно кралско височество ще направи една разходка в планините. Надяваме се там вече да се помъчат да разговарят с нея. А по време на вечерята един от келнерите ще ви залее със супа. Това ще ви разгневи, ще се сдърпате със жена си, ще си съберете куфарите и ще отлетите за Америка.

Изглеждаше дяволски сигурен, че непременно ще се обърнат към Арайа.

— Американското правителство оповести, че договорите за ванадия трябва да бъдат подписани до осем дни. В противен случай Щатите ще гледат на Ланкония като на вражеска страна. Тази декларация ще бъде публикувана, щом принцесата, фалшивата принцеса, естествено, бъде заловена. Сигурен съм, че съветниците на краля ще направят всичко възможно, за да скрият от него вестта за отмъкването на внучката му. В противен случай ще е много разтревожен и няма да бъде в състояние да подпише договорите.

— Но ланконското правителство също може да подпише тези договори.

— Ванадиевите залежи са собственост на кралската фамилия.

Джей Ти се чувстваше разкъсван от вътрешни противоречия. От една страна, желаше, разбира се, Америка да получи ванадия. От

друга, беше му дошло до гуша от интриги, мечтаеше да се махне от Арайа, от жената, която го бе направила на глупак! Значи всичко, което тя правеше в Америка, е било предварително пресметнато! Искала е да получи парите му, за да ги вложи в своята страна!

— Ще остана още двадесет и четири часа в Ланкония. И нито секунда повече!

Посланикът се усмихна измъчено и му подаде ръка, но Джей Ти се направи, че не я забелязва.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

В осем сутринта прислужницата поднесе на Арайа чай в стаята ѝ. Цялата сутрин трябваше да следва горе-долу традициите на живота в двореца. Арайа позволи на жената на посланика да ѝ помогне при обличането, направи забележка на камериерката, задето не е лъснала обувките ѝ. Някаква частица от самата нея наблюдаваше с горчиво неодобрение всичките тези действия, но просто ѝ беше невъзможно да възпре постъпките на своето собствено царствено Аз.

В един без четвърт тя се спусна надолу по стълбата. Когато съзря Джей Ти обаче, цялата ѝ арогантност я напусна. С неговото присъствие оживяваха толкова спомени, той ѝ напомняше за плажни празненства...

Но от изражението на Джей Ти личеше, че той едва сдържа яростта си. Той я дръпна в салона за гости.

— Така значи — процеди през зъби той, очите му бяха странно потъмнели добре си изигра ролята! — Нали искаше да бъдеш моя съпруга „докато смъртта ни раздели“. Нали?

— Но разбери, моля те! Твоето правителство се съгласи да ми помогне само при условие, че ти бъдещ принц-консорт!

— Крал! — изсъска презрително той. Арайа го погледна безпомощно.

— Значи си ме лъгала не само ти, но и моето правителство! Винаги съм вярвал, че нашият брак е само за определено време.

Арайа продължаваше да мълчи.

— И кога смяташе да ми признаеш всичко? Сигурно някоя нощ, докато сме заедно в леглото, щеше да кажеш: „Ти ще прекараш остатъка от живота си в моята забравена от Бога страна, съкровище. Ще трябва да се откажеш от семейството си, от морето и от всичко останало в Америка, за да се кандилкаш в някаква разкапана каляска и да махаш с ръчичка на моите поданици, които ще те мразят, защото си американец!“ Ти точно това очакваше от мене, така ли е?

— Никога не съм преценявала тези неща. Мислех само за своята страна.

— Мислела си само за себе си и своите цели! Американец съм и ще си остана американец! Не желая да живея тук, не искам да бъда някакъв крал-марионетка! Няма да се откажа от свободата си заради някакъв златен кафез. Още днес си заминавам! Всичките ти договаряния с армията не ме засягат. Бракът ни ще бъде анулиран, щом стигна в къщи! Ще си свободна и можеш да си намериш някой полуидиот и да го направиш крал. — Той я хвана грубо за ръката. — Хайде, давай да свършваме!

Арайа беше като парализирана, имаше чувството, че ще се счупи на две. Вървеше като сомнамбул до него.

В ресторанта на хотела той обяви с леден тон:

— А сега мисля, че трябва да започнем да се караме.

— Но аз нямам намерение да се карам! — отвърна тя гордо.

— Ах, ето я отново принцесата! Сигурно ти е било страшно неприятно да се правиш на американка. Сега си отново същата глезла, която срещнах на острова. Дали не трябва да ти сторя поклон? Или да ти целуна ръката? Милейди, та вие заслужавате Оскар за вашите театрални постижения в Америка! Сигурно ще разказваш на царствените си роднини какви глупаци сме били и аз, и приятелите ми, като приемахме за чиста монета всичко, което ни разиграваше! Няма ли да имитираш Бил, Доли и останалите пред целия са синьокръвен род, и да им се подиграваш? Ще разказваш ли на новия си съпруг за всичките еротични номера, които трябваше да разиграваш, само за да се добереш отново до страната си?

Чувствата, които вълнуваха Арайа, се сменяваха бързо, като във вихрен калейдоскоп. Отначало беше объркана, след това наскърбена, накрая изпитваше само желанието да се защити някак.

— Обичам страната си така пламенно, както ти своята. Понякога се налага човек да прави неща, които не са му по сърце.

Той я изгледа мрачно.

— Само че ти изгуби тази игра. Връщам се още днес в Америка и ще поискам веднага да анулират нашия брак. Корабостроителниците във Уорбрук няма да ти паднат в ръчичките!

Арайа не разбра за какво говори, но по-скоро би си прехапала езика, отколкото да допусне той да забележи това.

— Ще мога да се справя и без тях.

— Ще ти се наложи, миличка!

— Знаеш, че обръщението трябва да бъде: Ваше кралско височество! — заяви тя високомерно.

Той понечи да отговори нещо, но млъкна, защото келнерът беше дошъл при тях.

Арайа започна да дъвче, като че ли държеше дъвка в устата си.

— Значи предпочиташ онази дебела гъска Хедър Адисън пред мене? — заяви тя високо, за голямо удоволствие, на слухтящия келнер.

— Бих предпочел всяка друга пред тебе! — отвърна той страшно сериозно. — Ти си не само лъжкиня и алчна за пари котка, но си и най-жалкото същество, което съм имал в леглото си!

Очите на Арайа се напълниха със сълзи.

— Наистина ли? — прошепна тя.

— Наистина.

Тя бавно се надигна и излезе от ресторанта. Да, майка ѝ имаше право: човек не може да има доверие в хората от неговата класа. В този миг съжаляваше безкрайно, че се беше чувствала толкова добре в негово присъствие. Беше ѝ вдъхнал живот, както никой друг. Успя дори да я накара да плаче!

Посланикът ѝ бе показал на картата по какъв път трябва да върви, за да стигне до някаква местност, широко известна на хората от града. Тя свърна по една странична улица, която се задънваше до някаква мръсна козя пътека, извиваща нагоре към планината.

Не беше обута в подходящи обувки, но движението я поободри и тя крачеше твърдо напред.

Стресна се, когато иззад един храст изскочи някакъв мъж и препречи пътя ѝ. В уплахата си тя дори го поздрави по име, беше третият секретар на краля, човек, когото тя обикновено почти не забелязваше. Никога не би допуснала, че е негодник.

— Мисис Монтгомъри, бихте ли дошли с мен, моля?

— Ще ти се, така ли, негодяй такъв! — каза тя и се обърна в обратна посока, но зад нея изникна друг мъж и ѝ отрязва пътя за бягство. Шефът на кухните...

— Това не е молба! — Той я хвана за рамото и я поведе. Арайа протестираше с пълен глас, но в тази пустош нямаше кой да я чуе.

Заведоха я до колибата на някакъв козар, там я очакваше главният хофмаршал. Арайа едва прикриваше своето възмущение. На този тук човек дядо й винаги бе имал безусловно доверие...

Той не се опита да скрие причината, заради която бе доведена тук.

— Мисис Монтгомъри, искам да ви направя една оферта.

Двадесет минути по-късно Арайа се облегна назад на стола си.

— Значи вие желаете да се представя за вашата принцеса, правилно ли разбрах?

— Съвсем за кратко, разбира се. Страхуваме се, че вестта за отвличането на внучката му, ще убие краля. Той е стар, с болно сърце, няма да може да понесе такова известие. От вас не се иска да правите нищо, само ще живеете в покоите на Нейно кралско височество и ще се показвате от време на време на прозореца. Ще пуснем слух, че сте болна и не можете да напускате стаята. Когато дойде някой да ви види, ще се преструвате на болна. Но през по-голямата част от времето ще можете да си четете, да слушате плочи или каквото там обичат да правят американците.

— Ясно. Значи ще трябва да живея в няколко само стаи като пленница. И каква ще ми бъде ползата от всичко това?

Главният хофмаршал стана забележимо по-резервиран.

— Ще помогнете на един високопоставен човек, нашата страна има нужда от вас!

— И пак искам да попитам: каква ще ми бъде печалбата от тази история?

Очите на мъжа мрачно просветваха.

— Ние сме бедна страна.

— Има и други начини на заплащане, не са само парите. Какво ще кажете за една титла? Аз например бих станала с удоволствие херцогиня.

Мъжът вдигна ръце, като че искаше да се предпази:

— Херцогският сан е наследствен, тази титла не се раздава. Някаква длъжност в двора, това би било възможно. Тогава ще се обръщат към вас с „господство“, нещо като вашето „мистрис“.

— Господство? — възкликна тя. — Ами вие знаете ли какво означава „мистрис“? Това е... Моят мъж има „мистрис“, любовница. Не искам да се обръщат към мене с „мистрис“!

— У нас това е почетно звание.

Тя се надигна.

— Мисля, че ще е по-добре да си вървя. Беше ми приятно, че се запознахме. Но няма да стане. Не желая да кисна цели седмици в някакви мърляви помещения и да се правя на болна.

— Добре. Какво би ви накарало да приемете?

Арайа поразмисли малко и отново седна.

— Ами ето. В момента ние с мъжа ми нещо не се разбираме много-много. Бих приела да се правя за малко на принцеса. Само ми кажете какво да говоря и как да се държа. Може пък да успея да завъртя главата на някой от вашите херцози. А като се върне истинската принцеса, мога пак да остана, ако се омъжа за херцог. А може дори и за някой принц, нали така!

Главният хофмаршал не можеше да скрие потресението си.

— Това е, или приемай, или зарежи всичко, приятел! — каза Арайа и се надигна. — Всъщност кой знае за тази работа, дето сте я намислили? Ами ако някое птиченце вземе, че изпее нещо на болния крал? Или на американския посланик?

Хофмаршалът излезе от стаята и се върна само след няколко секунди с лейди Верта, първата придворна дама на Арайа.

— Ще може ли да стане тази работа? Ще успеем ли да я подготвим така, че да я срещнем със семейството на принцеса Арайа, без да стане някой гаф?

Лейди Верта я погледна изпитателно.

— Застанете там! — заповяда тя. — Походете малко!

Арайа изпита изкушението да сложи на място тази особа и да я накаже за отвратителното ѝ държане, но се въздържа и изпълни заповедта, разлюляла бедра из стаята.

— Невъзможно! — отсече лейди Верта. — Абсолютно невъзможно!

— Така ли? — кресна Арайа. — Ама сега гледайте хубаво, скъпичка! — Тя се втурна през стаята и застана пред лейди Верта. — Ще бъдете така любезна да ме наричате Ваше кралско височество, разбрахте ли? И няма да търпя повече такива маниери! А вие — обърна се тя към хофмаршала — вие как се осмелявате да седите в мое присъствие? Сега ми донесете чая!

— Разбира се, Ваше височество! — отвърнаха двамата в един глас. Чак след това се осъзнаха и погледнаха Арайа сепнато. Тя им се ухили дружелюбно и пукна огромния балон, който направи умело с дъвката. — Аз съм била артистка, с всяка роля мога да се оправя!

— Ух — поотърси се лейди Верта. — Може би пък да стане...

След тези думи тя прошумоля навън от колибата.

— Дърта вещица! — каза Арайа тихо. — Е, получавам ли ролята?

— Ще ви инструктираме два дни. След това ще видим.

— Здравата ще се учудите, като видите колко бързо заучавам.

— Започвам да вярвам, мисис Монтгомъри, че надали ще можете да ме учудите повече, отколкото вече направихте. Можем ли сега да поговорим за някои подробности?

Арайа седеше застрашително спокойна в хотелската си стая и очакваше Джей Ти. Това беше ужасен следобед. Указанията как да се държи като принцеса Арайа започнаха веднага. Чувстваше се като в някакъв затвор. Кратките седмици в Америка я бяха накарали да забрави напълно колко труден, изкуствен и самотен е животът на една принцеса. Протокол, правила, протокол и пак правила — лейди Верта я бе заляла с тези условности. С всяка дума, която изричаше тази отвратителна жена, Арайа чувстваше как съпругата на Джей Ти Монтгомъри изчезва, за да се поява престолонаследницата.

Жадуваше да може да се върне в Америка, да идат с Доли в салона за разкрасяване на Етел... Или да приготви на Джей Ти спагети за вечеря...

Мисълта за Джей Ти извика спомена за всичките жестоки думи, които ѝ беше казал. Беше започнала да го обича, докато за него тя беше само едно мъчение — един тежък товар, от самото начало.

Когато той влезе в стаята, Арайа седеше спокойно — точно както я бяха учили, с изправен гръб, изпъната, на ръба на стола.

— Добър вечер! — каза тя хладно.

— Нейно кралско височество, самата тя, от кръв и плът! — възкликна той, изпълнен със сарказъм. След това измъкна куфара си от гардероба и го отвори. — Ти ли го нареди?

— Да — отвърна тя тихо. — Една добра съпруга подрежда куфара на мъжа си. Нали ти ме научи?

Той не се обърна, но раменете му потръпнаха, като че ли искаше да се защити срещу нещо.

— Хайде! Нека да сложим край! Искам да се върна, най-после в къщи!

Тя се изправи като вдървена.

— Потърсиха ли те днес заговорниците? — попита той, когато бяха вече в коридора.

— Да.

Той я спря с ръка.

— Виж какво, чувствам се отговорен за тебе. Страхувам се да не открият, че си истинската принцеса. Сигурно пак ще опитат да те убият.

— Тук има хора, които ме охраняват. Хора, за които не съм само товар, както за тебе.

Той я погледна втренчено. Дъхът ѝ секна, той изглеждаше така, като че се готви да я целуне!

— Сигурно. Ти ще се чувстваш добре. Отново си в родината си, ще седнеш отново на златния си трон. Златен е, нали?

— Само позлатен.

— Жалка работа. Хайде, детенце! Да вървим на нашата последна съвместна вечеря!

Беше ѝ невероятно трудно да играе отново ролята си на непоносима американка. А трябваше да чакат и онзи несръчен келнер, който щеше да разлее супа в скута на Джей Ти.

— Посолството е организирано за тебе обиколка на града. Беше ли интересно?

— Видях една страна, която като че ли все още е застинала в миналия век. А на някои места бих казал дори, че живее още в осемнадесети век! Освен колите на американците, най-новият модел, който видях е от 1929 г., един студейбекър! Чешми няма! Хората мъкнат вода от реката. Мога да разбера, че има все още такива неща в някоя бедна, развиваща се страна, но тук имате толкова училища, имате достъп до всички модерни медии!

— Но нямаме пари. Страната ни е бедна. Единственото ни подземно богатство е ванадият. Единственият ни източник на доходи е

туризмът, но при условие, че светът не воюва.

— Нали виреят лози. Единственият ви истински проблем според мене е липсата на вода. При тази суша...

— Да, правихме молебени за дъжд.

— А да сте помислили така, между молебените, за язовири, кладенци и напоителни системи?

— Нали ти обясних вече, че тези неща не са по силите ни.

— Как можеш да го кажеш! Непосилни! Две трети от мъжете ви седят по цял ден из кафенетата, пият лошо вино и си замезват с козе сирене. Ако тези мъже започнат да работят, убеден съм, че за страната ви има спасение!

— Така. Вече ни нарече страхливци, а сега сме и мързеливци, така ли? — Арайа се задави чак от гняв.

— Ами може и така да го кажеш, важното е, че приляга.

— Да, нали? А вашата страна е, разбира се, по-добра, нали можете да правите бомби!

— А твоите хора са толкова миролюбиви, че отвлечат собствената си принцеса, и искат да я застрелят!

— А вие не застреляхте ли Абрахам Линкълн?

— Това е било преди близо сто години. Но мисля, че трябва да приключим тази дискусия! Ще ми се да хапна веднъж спокойно в този град, без тези вечни кавги!

Започнаха да се хранят мълчаливо. Но само след няколко залъка се появи въпросният келнер и разсипа въпросната супа по сакото на Джей Ти. Избухването този път бе съвсем истинско:

— До гуша ми дойде и от теб и от тази проклета страна! Тази нощ каца за зареждане един транспортен военен самолет! Връщаме се с него! — той сграбчи Арайа за ръка и я повлече след себе си по стълбите.

— Това беше съвсем несполучлива забележка — укори го тя, като влязоха в стаята си. — Ланкония няма възможност да зарежда с бензин военни самолети, независимо на коя страна принадлежат. Ние сме неутрални!

Той не каза нито дума. Взе двата й куфара и изскочи от стаята. Плесна сто долара пред портиера и подсвирна на едно такси.

— За летището! — излая Джей Ти и набута Арайа на задната седалка.

— Можеше поне да се преоблечеш — забеляза тя меко. — Целият си в супа!

Джей Ти не отговори, беше забил поглед през прозореца и гледаше упорито навън. Арайа се почуди какво ли мисли.

За нея той беше последната връзка към свободата, на която се бе радвала в Америка. Може и да успее да забрави Джей Ти и неговите ласки. Ще си спомня само за онзи грубиян без маниери, който на острова ѝ хвърляше риба в скута и ѝ крещеше по повод и без повод.

— Пристигнахме.

Арайа се качи мълчаливо в самолета. На борда я очакваше мистър Сандерсън с цял куп документи. След като самолетът излети, Сандерсън им обясни по-нататъшните им действия. Малко след като отминат Ескалон, самолетът ще обяви повреда в двигателя и ще кацне. Там ще се разделят. Арайа ще се върне с каруца тайно в Ескалон, за да спази ангажимента си към главния хофмаршал.

— Не смятаме, че той е замесен в опита за убийство на принцеса Арайа — заяви мистър Сандерсън. — По-скоро той реагира само на изчезването на принцесата. Но лейди Верта навярно знае повече. Тя е от най-близкото обкръжение на принцесата.

Самолетът се приземи. Мистър Сандерсън надникна през илюминатора.

— Човекът с каруцата е вече тук, Ваше височество. Той е козар, едни от нашите хора, и ще направи всичко възможно, за да пътувате по-приятно.

Джей Ти не помръдна от мястото си, когато Арайа стана. Тя му подаде ръка:

— Благодаря за помощта ти, Джей Ти, и за това, че ми спаси живота. Извинявам се за всички неприятности, които ти създадох. Предай на Доли, моля те, че ще ѝ пиша, щом това бъде възможно.

Джей Ти беше бърз като светкавица — дръпна я рязко на скута си и я целуна диво.

Арайа се вкопчи в него. Дано никога не я пусне!

— Сбогом, принцесо! — промълви дрезгаво той. — Бъди щастлива!

— Да — успя да каже тя само. Значи той съвсем не изпитваше същите чувства...

— Ваше височество, моля ви! — настоя Сандерсън. — Да побързаме!

Арайа стана.

— Желая ти цялото щастие на света! — И слезе от самолета.

Само след няколко минути тя вече лежеше във вонящата каруца.

„Всичко свърши!“ — помисли си тя. — От сега нататък трябва да гледа само напред. Ще направи всичко, което е по силите ѝ, за да забрави Америка и своя американски съпруг. Ще постави на първо място само добруването на страната си... Може би ще е най-добре да се омъжи скоро за граф Джулиън. Все пак той има толкова плюсове... Знае значението на думата „дълг“, възпитаван е според дворцовия протокол, знае задълженията на един принц-консорт... Ще върви безропотно на две крачки зад съпругата си... Арайа си спомни единствената — първа и последна — целувка, която бяха разменили с Джулиън. Беше направо блудкава в сравнение със страстния пристъп на Джей Ти. Дали Джулиън е способен на по-силни чувства? Ох, времето ще покаже...

Към разсъмване ѝ се доспа.

„Как ли се строи един язовир? — помисли си тя сънено. — И това напояване на лозята... Дъждуване... Как ли се прави? Може би Джулиън ще знае какво може да се предприеме. Или ще покани специалист от Америка...“ — Най-после заспа.

— Лейтенант! — каза пилотът. — Този път май наистина имаме проблеми с двигателя. Няма да можем да излетим веднага. Не искате ли да се поразтъпчете?

— С удоволствие — промърмори Джей Ти и слезе. Той тръгна край шосето, като оглеждаше оскъдната растителност по хълмовете наоколо, доколкото можеше да различи нещо при слабата светлина на луната. Посегна към цигарите и запали, за да се успокои. Не мечтаеше за нищо друго, освен най-после да се махне от тази страна, да остави колкото се може повече мили между себе си и своята принцеса... „Не, не «моята» принцеса!“ — поправи се той сам. Изведнъж чу зад себе си глас:

— Елате с мен!

Джей Ти се обърна и видя въоръжен мъж. Не бе доловил стъпките му. Двигателите на самолета вече бумтяха.

— Ще дойдете с нас, лейтенант Монтгомъри! — повтори мъжът.

— Трябва да се върна на самолета! — Джей Ти се опита да отстрани човека от пътя си, но от храстите изскочиха още трима въоръжени мъже.

— Ще трябва да ни придружите доброволно или насила!

Джей Ти разбра, че всяка съпротива е безсмислена. Четиримата го отведоха до голяма черна лимузина. Още докато влизаше в колата, Джей Ти видя, че самолетът се вдигна във въздуха.

„Проклетата да е!“ — скръцна със зъби той. Ясно му бе, че всичко това отново е свързано с Арайа. Как можа да я срещне!

След около четиридесет минути стигнаха до някаква голяма вила, скрита сред дървета.

— Карай така и завий край ъгъла — нареди един от мъжете.

Вътре къщата бе осветена от стотици свещи, поставени в сребърни свещници. От тавана се спускаха стари знамена, стените бяха покрити със скъпи гоблени.

Един от придружителите отвори една странична врата, бутна Джей Ти зад нея и веднага заключи. Помещението беше осветено само в единия си край. На Джей Ти му трябваша няколко секунди, за да свикне с оскъдната светлина.

Висок, посивял мъж беше седнал на челната страна на дълга маса, отрупана със сребърни съдове. Зад стола на възрастния мъж бе застанал едър и як слуга.

— Заповядайте, седнете! — покани Джей Ти сивокосият. — Вечерял ли сте?

— Не обичам да ме карат да правя нещо под заплахата на пистолет! — отвърна Джей Ти и не се помръдна от мястото си.

— Надали някой обича такова нещо. Но все пак живеем във война, в световна война, така че трябва да се примирим с някои неща. Но да се върнем към вечерята. Мога да ви предложа дивеч, заешко, пастет и дори говеждо по американски.

Джей Ти пристъпи към масата. Мъжът беше навярно към петдесетте, но тялото му бе по-скоро младежко. Джей Ти изпита изкушението да попита, дали не е бил борец...

— Нед — каза мъжът, — налей на нашия американец малко вино.

Джей Ти сви рамене, приседна на другия край на масата и започна да пълни чинията си.

— Има ли нещо толкова важно, че трябваше да изпусна самолета си?

— Вашият президент и аз бихме искали да ви помолим за една услуга.

Джей Ти изпусна вилицата си.

— Рузвелт?! — Той изгледа мъжа недоверчиво и недоумяващо.
— Кой сте вие всъщност?

— Аз съм кралят на тази страна.

— Но аз чух, че сте на смъртно легло! Не ми изглеждате много болен!

— Ще ви помоля да говорите с друг тон на Негово величество!
— изпръхтя великанът, застанал зад краля!

— Нед неуморно бди за моето благополучие! — усмихна се кралят. — Мисля обаче, че не е необходимо един американец да се държи коленопреклонно към мене. Предполагам, че внучката ми вече пътува към Ескалон?

Джей Ти замълча. Според неговите сведения кралят нямаше и понятие за събитията, които бяха объркали живота на неговата внучка. Сега излезе, че кралят май е твърде добре информиран! Джей Ти не искаше да изиграе всичките си козове и да съобщи на краля всичко, което знаеше. Затова каза простичко:

— Защо не ми разкажете всичко, което знаете?

— Добре — отвърна кралят. — Мисля, че всичко е започнало веднага след пристигането на внучката ми в Америка. Била е отвлечена, по всяка вероятност от някой ланконец, стреляли са по нея. Вие сте рискували живота си, за да я спасите. Ще ви бъда вечно благодарен за това!

— Моля ви, няма защо. За мене беше удоволствие.

— Ах, да! — кимна кралят. — Ванадия! По онова време Арайа се бе съгласила вече да го дадем на Америка. Така ли е?

— Точно така.

Кралят се усмихна:

— Вие бяхте избран за съпруг. И трябва да призная, родословното ви дърво е твърде впечатляващо за един американец!

Джей Ти продължаваше да се храни мълчаливо.

— След това двамата сте живели в Ки Уест, където сте мобилизиран. Внучката ми е била обучавана да се държи като

американка... Трябва само да ми разкажете нещо повече за онази снимка на Арайа с майка ви. Видях я във вестника. Майка ви е много хубава жена.

— Но е вече омъжена. Не бихте ли могъл да разказвате малко по-бързо? Искам да напусна тази страна и да се върна у дома. Имам военни задачи и не мога да си позволя да се откъсвам по-дълго от службата си.

— Хм, да. Вашата военна служба. Да ви предложи още малко вино? — Кралят даде знак на Нед да напълни отново чашите. — И така, моята внучка се върна и с помощта на този бърбтив невротик американския посланик, отново зае мястото си в двореца. И пак, разбира се, излага живота си на опасност.

Джей Ти престана да дъвче.

— Беше ми казано, че ще я охраняват!

— Но на кого мога да вярвам? Нед е единственият, за когото с положителност зная, че не е забъркан в заговора. Но той трябва да бъде с мен, не мога да се лиша от него. Не вярвам нито на съветниците на Арайа, нито на родствениците, нито на нейните придворни дами.

— Не можете ли да разберете кой постави онази двойница на мястото на Арайа? Това би могло да хвърли светлина върху случая.

— Аз я изпратих в Америка — отвърна кралят. — След като вашият президент ми съобщи, че внучката ми е изчезнала, веднага помислих за риска, който заплашва моята страна. Просто искаха да принудят Ланкония да влезе във войната. Изпратих Нед на юг да доведе братовчедката на Арайа, която изглежда точно като нея, разликата е може би в някакви пет-шест фунта в теглото. Трябваше да я представим като моята внучка.

— А Арайа мислеше, че вестта за нейното отвлечение може да ви убие.

Кралят разглеждаше чашата си с вино.

— Нужно е много повече, за да ме убие. На първо място стоят моите задължения и благо на страната. Няма място за лични чувства.

— Тя много прилича на вас.

Кралят се опита да скрие усмивката си.

— Вашите разprávии с Арайа са ми добре известни. Тя е отлична актриса, нали?

— Какво искате от мене? — прекъсна го Джей Ти.

— Бих искал да останете в Ланкония.

— Никога, докато съм жив! — извика Джей Ти и стана от масата.

— Искам да се махна оттук! Моята страна воюва и съм й нужен!

— Вече ви е намерен заместник.

— Не са много хората, които разбират от корабостроене колкото мене — заяви гордо Джей Ти. — Не могат лесно да ме заместят.

— А какво ще кажете за Джейсън Монтгомъри? Поел е преди два дни вашите задачи. Бива ли го?

Джей Ти преглътна и седна отново на стола си. Джейсън Монтгомъри беше най-малкият брат на баща му и знаеше толкова много за корабостроенето, че винаги бе блестящ пример за своя племенник Джей Ти.

— Това, разбира се, е друго нещо. А кой помага на баща ми в корабостроителниците?

— Майка ви и един от братята ви. Бил е ранен и предпочита, докато е в отпуск по болест, да прекарва времето си в корабостроителницата.

— Изглеждате дяволски осведомен! — изръмжа Джей Ти сърдито.

Нед направи светкавично няколко крачки към него, но кралят го възпря.

— През последните седмици се интересувах много за вас и за семейството ви. Искях да разбера, дали мога да ви се доверя.

— Ако бях на ваше място, на никого не бих имал доверие. Не съм виждал досега друго такова място, оплетено цялото в интриги.

— Съгласен съм с вас. Това е именно причината да търся някой, който е абсолютно необвързан, за да охранява внучката ми.

Джей Ти отпи глътка вино.

— Имате ли нещо против да ми обясните защо цял свят се е втурнал към тази затънтена страна? Толкова ли е ценен този ванадий?!

— Ванадият не. Но уранът — каза кралят. — Веднага след избухването на войната в Ланкония бяха открити значителни залежи на уран. Направих всичко възможно, за да запазя това в тайна. Разбрах много добре, че в противен случай някои европейски страни ще се опитат да навлязат в Ланкония, за да се доберат до урана. Но някой е узнал тази тайна. Този някой ламти за власт и знае, че Арайа не би се

поддала на никакви заплахи. Ето защо се опита да я премахне от пътя си.

— Но аз не вярвам, че вие ще се откажете без борба! Или греша?

— Навярно аз съм следващият в списъка на атентаторите. В такъв случай внучката ми Евгения, по-малката сестра на Арайа, ще стане кралица. А Евгения не е достатъчно стабилна...

— Имате ли някакви подозрения?

— Би могъл да бъде всеки, или дори група хора. Искам вие да останете, за да ги открием или поне за да предпазим Арайа.

— Тя е толкова твърдоглава, че не би ме слушала за нищо. А и всичко това не ме интересува. Родината ми воюва. След като не съм нужен повече в Ки Уест, бих могъл не по-зле от другите да се бия на фронта!

— Ала тук другите биха се справили много по-зле от вас! Казах на вашия президент, че Америка ще получи всичкия уран, ако той ми осигури вас.

Кралят подаде на Джей Ти някакво писмо, върху което имаше печат „Секретно“.

Джей Ти отвори плика неохотно, предполагаше какво пише в него. Писмото бе от Франклин Делано Рузвелт — молеше го да остане в Ланкония, тъй като там би бил по-полезен на Америка, отколкото където и да било другаде.

— Да можеше да ме изпрати в някоя фронтова част! — промърмори Джей Ти и остави писмото настрана.

Кралят сложи в устата си зърно грозде.

— Защо тази заповед ви натъжава толкова много? Ще живеете в дворец, уникален по своята хубост. Цялата ви работа ще се състои в това, да придружавате моята внучка при утринната ѝ езда. Ще имате най-изискана храна. Защо, за Бога, искате да идете да ви убият на фронта?!

— Защото не желая да видя отново вашата внучка, затова! Тя е една разглезена хлапачка, която смята, че хората са ѝ някакви марионетки. Уморих се от нея!

— Разбирам. Вашето нежелание е от чисто лично естество. Американците винаги ли поставят личните си нужди над благополучието на страната си?

— Обикновено не го правим. Това е само... — Джей Ти замълча за известно време. След това каза решително: — Моята страна е по-важна. Ще ви, помогна във всяко едно отношение.

— Тогава ще ви помоля да останете и да бдите над моята внучка — каза кралят. — Не съм свикнал да моля, но сега наистина го правя. За вас Арайа може да е известен проблем, ала за мен тя е всичко. Тя е любвеобилна, сърдечна и благородна. Тя представлява бъдещето на Ланкония. Съжалявам, че вашите впечатления от нея са други.

— Тя може да бъде много мила — съгласи се Джей Ти колебливо. — Какво се иска от мене? Искam да кажа, ако приема. Как ще имам достъп до нея?

— Ще кажа, че съм се запознал с вас, когато самолетът ви се е приземил наблизо поради авария, и че толкова сте ми харесали, че съм ви назначил за технически консултант. Или не, по-добре ще е да кажем, че вашият президент ви е командировал тук, за да контролирате товаренето на ванадия. Няма да имате никакви други задължения. Ще се радвате на респект и уважение от страна на всички тук.

— А как ще бъде с хората, които знаят, че Арайа е всъщност Кети Монтгомъри?

— Ще проклинат своя крал, който се меси където трябва и където не трябва.

Джей Ти остана замислен, преди да вдигне глава:

— На мен не ми е достатъчно да следвам като сянка принцесата. Бих искал да променя някои неща в тази страна!

Кралят трепна и се взря в него острожно:

— Какво възнамерявате да правите?

— Системи за напояване, язовири. Просто искам да запозная тази страна с двадесетия век!

Този път кралят не можа да скрие своята изненада.

— Вие сте запознат с нашите проблеми? Колко странно... Разбира се, че можете да окажете помощ на нашето население. Бих го приветствал! — Кралят помълча известно време. След това заговори малко несмело: — Искam да ви попитам още нещо, лейтенант Монтгомъри. Някакъв си генерал Брукс описал пред вашия президент как изглеждала моята внучка в Ки Уест. Мислите ли, че докладът му отговаря на истината?

Джей Ти се засмя.

— Да не би там да се казва нещо за навити на ролка коси, сини джинси, карирана риза и... шумна музика?

Кралят поклати глава.

— Нещо такова. Никога не съм я виждал така. Нейната майка, снаха ми, знаеше, че Арайа трябва да стане кралица, така я и възпитаваше, никога да не показва своите чувства. Кажете, да сте видели някога Арайа да плаче?

— Само веднъж.

Кралят погледна замислено своя гост.

— Тя се е разкрила дотолкова пред вас? Не знаех, че сте били толкова близки.

— Знаете ли, има две Араи. На първо място Арайа, моята съпруга, която е много... — Джей Ти се усмихна — Ами да, много миличка. На второ място е другата, принцеса Арайа, една надменна фукла. Точно тази Арайа не мога да понасям, а имам чувството, че след пристигането в Ланкония у нея все повече се проявява това плашило.

Кралят не откъсваше очи от чашата си.

— Може би бихте могъл да я накарате да не бъде чак толкова, как го казахте, фукла?

Не, благодаря! — Джей Ти стана и бутна стола си назад. — Оставам тук, за да я охранявам и да подпомогна донякъде вашата страна. Ако зависи от мене, нека спокойно да си остане и надменна, и фукла. Дори така ще съм по-спокоен, защото няма да рискувам да се приближа прекалено много до нея.

— Боите се, че може да се влюбите в нея? — попита кралят тихо.

— Да. Достатъчно тежко беше, че вече се сбогувахме веднъж. Да се наложи втори път, би било истинска катастрофа. Поне така мисля аз.

— Да, разбирам — кимна кралят. — Няма съмнение, че ще се наложи отново да я напуснете. Вашето правителство би трябвало да се запознае малко по-добре с нашите закони. Не е възможно Арайа да бъде законно омъжена за американски гражданин. В такъв случай тя или би трябвало да абдикира, или народът на Ланкония би трябвало да се обърне към вас, лейтенант Монтгомъри, с молба да останете. Но това е твърде малко вероятно.

— Тя не би трябвало да абдикира. Дори и да иска, никога не бих го допуснал! А впрочем и аз не бих желал да ставам крал, дори и да ми

предлагат! Така. Ще може ли някой да ми покаже моята спалня или ще трябва да прекарам нощта в някое от подземията?

Кралят кимна на Нед, който извика стражата.

— Отведете лейтенант Монтгомъри в Червената гостна — заповяда кралят.

След като Джей Ти излезе, Нед побърза да отбележи:

— Твърде посредствен човек. Той не е достоен да целуне дори подгъва на Нейно височество принцеса Арайа!

Кралят се облегна на стола си, по устните му играеше усмивка.

— Той е точно такъв, какъвто очаквах! По-добре ще е да си любезен с него, защото ако всичко върви, както съм намислил, ти току-що се запозна с бъдещия крал на Ланкония.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

— Не, не, не! Не! — изкрещя лейди Верта. — Той ви е седми братовчед, а се нарежда на двадесет и осмо място по сан в двореца!

Арайа прехапа отчаяно устни. След като цяла нощ се бе друсала в каручката на онзи козар, още от шест сутринта бяха започнали обучението. Минаваше четири следобед и бе напълно изтощена. Цял ден я въртяха на ръжен. Първоначално беше решила да продължи да се прави на тромава американка, но накрая толкова се умори, че нямаше сили да се преструва и започна да се движи просто като принцеса. Но дори сега лейди Верта продължаваше да бъде недоволна. Сърдеше се и повтаряше само едно: колко по-царствена била походката на „истинската“ принцеса Арайа, тази американка никога няма да може да се справи с ролята.

За първи път Арайа разбра какво означава да бъдеш предубеден. От този момент нататък тя вече престана да играе, опитваше се да бъде просто самата себе си — а и в това лейди Верта виждаше пълен неуспех!

Придворната дама непрекъснато ѝ показваше някакви снимки на хора, които Арайа не беше виждала от години. Изискваше от Арайа да запомни на часа всичките тези имена.

По едно време пристигна главният хofмаршал и на ланконски — тъй като бе убеден, че американката не разбира езика — попита:

— Напредва ли?

— О, справя се доста добре. Е, няма разбира се, излъчването на принцеса Арайа! Представяте ли си, подавам ѝ чаша чай и тя ми казва „Благодаря!“. Никой няма да ни повярва, че е истинската принцеса. Тази тук е много... миличка!

Думите ѝ дълбоко засегнаха Арайа. Нима наистина е била винаги и във всичко такова чудовище!?

Продължи да играе своята роля още няколко часа, но накрая помоли за малко почивка. А след това вече започна да издава заповеди наляво и надясно, разиграваше лейди Верта, върна яденето в кухнята,

защото не ѝ харесвало; накара да разпорят отново дрехите, които ѝ пробваха и накрая изпъди главния хофмайстор от стаята, защото пушел в нейно присъствие.

— Сега е много по-добра, нали? — отбеляза хофмаршалът на ланконски.

— Е, да, бихме могли да го кажем и така — съгласи се лейди Верта, съвсем капнала от изтощение, и приглади с ръка разрошената си коса. — Сега вече е арогантна почти като истинска принцеса.

— Ще можем ли вече да я покажем на семейството?

— Довечера. Почват вече да питат къде е принцесата. Разбрахте ли вече нещо какъв откуп искат?

— Милиони искат — отвърна главният хофмайстор сломен. — Не ми стига ума как ще съберем такава сума.

— А как е Негово величество? Не е разбрал за отвличането, нали?

— Засега е в Ловния дворец. Не е лесно да скриеш нещо от него, но все още не знае. Настоява да види внучката си час по-скоро. В момента принцеса Евгения е отседнала при него.

Лейди Верта въздъхна:

— Трябва да я подготвим час по-скоро. Надявам се само кралят да не разбере цялата тази комедия. Трябва да сме благодарни, че истинската принцеса беше толкова студено и безчувствено същество. Никой няма да се изненада от хладното ѝ държане.

Арайа слушаше потресена, но в Америка не беше студена и безчувствена!

— Твърде невъзпитано от ваша страна е да говорите в мое присъствие на език, който не разбирам — сопна се тя. — Хайде, елате и ми покажете пак тези фотографии! Кой живее в двореца?

Връщането на Арайа в двореца беше извършено при най-голяма секретност. Беше седнала в дъното на голяма черна лимузина с нещо като фередже, така че никой да не я познае. Главният хофмаршал, който бе мълчал през цялото време на пътуването, ѝ даде последни наставления, тъй като вече пристигаха:

— Нито за миг не бива да забравяте, че сте престолонаследницата! Не бива да се отпускате нито за миг! И най-вече не изпадайте в онзи ужасен американски навик да се смеете за щяло и не щяло!

Арайа искаше да отговори нещо, но се отказа. Всъщност наистина би трябвало само да се смее на цялата тази ситуация! Хофмаршалът сигурно би се ужасил, ако започне да му обяснява, че е решила да организира състезание по модерни джазови танци в Големия салон. Няма да е лошо да направи и едно празненство на открито край реката — със скара и всичко, каквото се полага... Дали Джулиън би я подкрепил? Разбира се, тя ще се появи на празника в сини джинси! Арайа се усмихна, като си представи старата си леля Софи в джинси.

— Но вие изобщо не ме слушате! — изсъска гневно царедворецът.

Арайа отново преглътна хапливия си отговор. По-рано този човек бе за нея олицетворение на бащинска доброта. Чувала бе, наистина, че извън двореца не го обичат много-много. Имаше оплаквания, че бил несправедлив и жесток. Но Арайа винаги беше отминавала тези доклади като преувеличени. Той беше винаги толкова скромен и любезен, Арайа допускаше, че това са само приказки на злостни завистници. Но сега вече тя виждаше не само лъскавата му фасада, но и противното му държане към подчинените. Зарече се добре да го проучи.

Той продължаваше да изрежда безкрайните си „бива“ и „не бива“.

— За тази принцеса никакви удоволствия ли не се предвиждат? — запита Арайа с най-невинния си „американски“ тон. Тя се зарадва, като го видя как целия се наежи. — Искам да кажа — продължи Арайа — тя няма ли си приятел? Кога се срещат да се понатиснат?

— Граф Джулиън... — хофмаршалът тежко пое дъх — граф Джулиън никога не се натиска! Беше истинска сполука, че го избраха за съпруг на Нейно кралско височество. Когато се срещнете с него, никога няма да оставате насаме. Никога! Държането ви трябва да бъде безупречно!

Арайа продължаваше да гледа през прозореца на колата. Започваше да изпитва съжаление към тази клета принцеса, за която нямаше отървяване от безкрайните задължения. Но ще видят те! Америка бе променила много неща в нея. Скоро ще завее свеж вятър в този дворец!

Лейди Верта беше начертала на Арайа план на двореца, като ѝ обясни, че и хофмаршалът ще се опита да я разведе из колкото се може повече помещения. Бяха пуснали слух, че след завръщането си от Америка принцесата е заболяла от грип и ще остане в някаква частна клиника в Австрия, за да се възстанови. Никой не знаеше, кога ще си дойде, говореше се дори, че е умряла.

Хофмаршалът хукна напред да я разведе из двореца, но Арайа многозначително се изкашля. Осъзнал вината си, той поизчака и тръгна на три крачки след нея. Непрекъснато ѝ нашепваше някакви обяснения, но тя не го слушаше. По стълбището на равно разстояние един от друг стояха кралските гвардейци. Трябваше да издържат по осем часа, без да мръднат! По-рано Арайа изобщо не се беше замисляла за тези хора, но сега знаеше какво значи да чакаш. Реши, че ще направи нещо за гвардейците.

Шепотът на хофмаршала ставаше все по-настойчив, колкото повече приближаваха към апартаментите на принцесата. Изпънала до болка рамене, тя прекрачи прага на стаята си. Гласът на придворния постепенно затихваше и съвсем замря, когато охраната затвори вратите зад гърба им.

Четири придворни дами и две камериерки потънаха в дълбок реверанс. Всичките бяха по-възрастни жени. Избирала ги беше майката на Арайа.

— Добре дошли, Ваше кралско височество! — извикаха те в нестроен хор.

Арайа им кимна, но не отвърна на поздрава. Колко малко знаеше за тези жени! Майка и я бе учила, че не бива да води доверителни разговори с персонала.

— Оставете ме сама! — заповяда Арайа. Жените се спогледаха въпросително. Лейди Верта излезе напред и каза:

— Ще желае ли Нейно височество да вземе баня?

Арайа я изгледа с такъв поглед, че жената набързо отстъпи отново назад.

— Не разбрахте ли какво казах?

Жените напуснаха салона и Арайа изпусна въздишка на облекчение. Дръпна воалетката от лицето си и се огледа. Собствената ѝ стая. Беше поръчала — въпреки възраженията на майка си — да я мебелират цялата в жълто. Тапетите и завесите бяха от копринено

моаре. Единадесет драгоценни маси бяха поставени на различни места из помещението. В един от ъглите беше подреден чаровен кът за разговори с три крехки стола и малка кушетка. На пода грееше огромен килим „Обюсон“ в синьо, бяло и златисто. По стените Арайа бе накарала да закачат само портрети на жени — тя старателно бе преровила целия дворец, за да издири най-ценните. Тук беше и любимото ѝ писалище — елегантно творение от позлатен бронз и махагон. Всеки един от предметите върху бюрото — ножът за разрязване на писма, писалката, стойката за документи — представляваше истинско произведение на изкуството. И цялата тази красота години наред Арайа беше възприемала като нещо съвсем естествено и неизменно дадено.

Зад Жълтия салон беше спалнята, цялата в бледо, почти неуловимо морскозелено. Стенописите бяха от повече от век, рисувани за друга една кралица. Бяха представени сцени от някаква приказна гора с еднороги ликорни и горски духове. Леглото беше правено специално за кралица Мария-Аугуста. Разправяше се, че шестима майстори работили в продължение на две години над великолепните резби на колоните.

На едната стена на спалнята имаше редица от замаскирани врати — те водеха към гардеробите, всеки един от тях голям поне колкото спалнята ѝ в Ки Уест.

В първия гардероб бяха дневните рокли и костюми. Стотици ръчно бродирани, копринени блузи, цял строй от изящни, шити по поръчка костюми и цветни облаци от копринени рокли.

Арайа взе една от закачалката и се загледа с неодобрение в рязко вталения корсаж. „Няма едно нещо, което да пада свободно!“ — въздъхна тя. Но нежният допир на коприната все пак ѝ достави удоволствие.

Във втория гардероб блестяха балните ѝ рокли и натруфените скъпоценни одежди за официални случаи. Всяка рокля беше поставена в специално шит памучен калъф с прозрачна горна част, за да се избират по-лесно.

Третият шкаф беше пълен с неизбежните аксесоари — шапки, ръкавици, чанти и чантички, обувки, шалове... Цяла стена от този шкаф беше наредена с бельо: пликчета и ризки, нощници и пижами, и

тези тягостни ластични корсети... Арайа изкриви лице в гримаса и продължи по-нататък.

В четвъртия долап бяха прибрани зимните ѝ дрехи — кожата ѝ и топли пухкави вълнени неща. Зад едно от огледалата беше сейфът за скъпоценности. Арайа не можа да устои — отвори огледалото като стенна вратичка и нагласи внимателно цифровата комбинация. В стената се разкри цяла редица от облицовани с кадифе чекмедженца. Червеното кадифе — комплектите. Колиета, гривни, обици... Черното кадифе — пръстените, жълтото кадифе — часовниците, зеленото кадифе — брошките. Чекмеджето с бяло кадифе бе определено за диademите от перли, диаманти, рубини и смарагди...

С нежна усмивка Арайа отваряше чекмедже след чекмедже. Всяка скъпоценност имаше своя история, всяко едно от тези прекрасни украшения е било някога притежание на друга жена. Арайа беше наследила всичко, защото тя беше бъдещата кралица.

Тя уморено затвори сейфа и оправи огледалото над него. Отвън се разнесе шум от стъпки. Арайа излезе от гардеробната и се озова лице в лице с лейди Верта.

— Много добре. Виждам че се запознавате с гардероба на принцесата.

Арайа не възнамеряваше да позволява на тази жена повече волности.

— Как се осмелявате да влизате в покоите ми без разрешение? — възкликна гневно тя.

Лейди Верта остана за миг слисана, но бързо се съвзе:

— Не е нужно да играете театър и пред мен. аз зная коя сте. Трябва да поговорим за довечера. Граф Джулиън е тук.

— Не желая да говоря за каквото и да било с вас.

И Арайа се отправи към вратата на салона.

— Почакайте за малко! — извика лейди Верта и хвана Арайа за ръката.

Арайа цяла потръпна от чуждия допир. Сега вече тя не беше жената, която играе на принцеса. Тя беше самата принцеса.

Лейди Верта отстъпи стресната, но пак повтори:

— Ние трябва да поговорим за това! — Гласът ѝ беше неузнаваемо омекнал.

— Повикайте моите придворни дами! — заповяда Арайа и ѝ обърна гръб. — Искам да се преоблека за вечерята.

Арайа избра дълга бяла рокля, закопчана по врата, цялата обшита с хиляди перли. Лейди Верта ѝ подаде обиците с дълги висулки с диаманти, като направи всичко така, че Арайа да не види къде е сейфът. Явно се страхуваше, че американката може да открадне нещо.

— Толкова се радваме, че сте отново здрава, Ваше кралско височество! — побързаха да заявят останалите три придворни.

Една от камериерките я изгледа критично:

— Нейно кралско височество е отслабнала! В Америка тя беше по-пълничка...

Арайа хвърли унищожителен поглед на момичето:

— Запазете за вас личните забележки! Облечете ме!

Наистина беше страшно трудно да издържиш и да не изгубиш търпение! Ако се обличаше сама, Арайа би се справила два пъти по-бързо. Тежките твърди фусти ѝ бяха познати, но опротивели. И последните следи от американската Арайа бяха заличени, когато камериерката опъна късата ѝ коса и успя да я прибере в нисък кок. В това време секретарката седеше зад един параван и ѝ четеше на глас графика за следващия ден:

— Девет часа, езда; десет и тридесет, посещение в новата детска болница, в един часа ще обядвате с трима от членовете на коронния съвет, за да обсъдите договора с Америка за ванадия; в два часа — раздаване на златни часовници на заслужили чиновници от железниците; в четири — чай със съпругите на членовете на коронния съвет; в пет и половина сте на сказка за насекомите в Балеанските планини в Академията на науките; в седем часа се връщате у дома и се преобличате за вечерята, определена за осем и половина; в десет вечерта...

— Ще има състезание по джазови танци в балната зала! — извика невъздържано Арайа.

Всички присъстващи я погледнаха смаяни.

На лейди Верта сякаш очите щяха да изхвъркнат от изненада, но тя бързо изправи гръб и обясни сладкогласно:

— Нейно кралско височество е видяла това в Америка. Тя просто се шегува.

Жените се засмяха, но изражението им бе такова, като че една шега е нещо ужасно непристойно.

— Втори път не го правете! — изсъска лейди Верта предупредително в ухото на Арайа.

Когато по-късно Арайа влезе в трапезарията, всичко замря. Всички вдигнаха очи в очакване на някакъв знак от нея. Когато кралят отсъстваше, принцесата-престолонаследница трябваше да даде тон.

Арайа пое дълбоко въздух.

— Е, Фреди! — каза тя на своя втори братовчед, принц Фердинанд, — виждам, че още си скаран с добрите обноски. Няма ли да ме поздравиш?

Той дойде до нея и се поклони вежливо над подадената ръка.

— Притеснявахме се за теб — каза той на ланконски.

За момент Арайа се поколеба. Този човек беше неин братовчед, бяха прекарвали заедно почти цялото си детство, а ето, че я поздравява като далечна позната...

— Нека да говорим английски, съгласен ли си? Щом искаме да търгуваме с тези американци, би трябвало да сме в състояние поне да разговаряме с тях. Те там изобщо не учат чужди езици.

Арайа го погледна, като че никога досега не го беше виждала. Фреди беше дребен, слаб мъж. Леко накуцваше. Тя никога не му бе обръщала сериозно внимание, но сега ѝ се стори, че видя да проблясва гняв във воднистите му очи. Той беше трети по ред сред наследниците на престола. Беше ли толкова алчен за власт, та да може дори да убива?!

— Изглеждаш много добре, Арайа! — изписка лели София. Старата дама беше почти напълно глуха, но не го признаваше. Пак носеше рокля на младо момиче.

„Само леля София успява да се нагласи в такъв вид!“ — помисли си Арайа развеселена. Цялото тяло беше в някакви небесносини къдрички и воланчета от шифон, а деколтето ѝ беше толкова изрязано, че почти не скриваше увехналата ѝ гръд. Дядото на Арайа твърдеше, че Софи никога няма да престане да тича след мъжете. Но досега не беше стигнала никого.

— О, наистина добре! — провикна се в отговор Арайа. — Като си помислиш, че бях почти умряла!

Всички я погледнаха изненадани. Досега принцеса Арайа никога не беше повишавала глас.

— Браво! — извика отново леля София, а след това извика слугата, за да ѝ налее още бренди.

— И аз се радвам, че вече си добре! — чу Арайа едни тих глас. Обърна се и видя до себе си граф Джулиън.

Джей Ти непрекъснато му се подиграваше, твърдеше, че е женствен. Но Арайа го намираше мъжествен. Разбира се, не беше едър и як като Джей Ти, но би могло да бъде далеч по-лошо. Напротив, граф Джулиън изглеждаше много добре, беше на ръст колкото нея и имаше изправена, стегната стойка на потомствен военен.

— Добре дошла у дома! — каза Джулиън, хвана ръката ѝ и я целуна. — Искаш ли някакъв аперитив преди вечерята? Малко шери?

— Да, моля! — отвърна тя и се загледа след него, докато отиваше към бюфета. Какъв ли ще бъде като съпруг? Дали може да се превърне в тигър, когато се затворят зад тях вратите на спалнята? Тя му се усмихна мило, когато той се върна с чаша шери за нея. Графът остана мълчалив до нея и Арайа си помисли колко малко са разговаряли досега един с друг.

Тя огледа присъстващите. Ето братовчедите ѝ Ники и Тоби, леля Брамбли и малката ѝ братовчедка Барбара, на седмо място всред наследниците на трона.

— А къде са Зизи и Гена? — запита тя Джулиън за своята сестра и за сестрата на Фреди. Нали ѝ бяха казали, че Зизи се подвизаваше в Америка!

— И двете съпровождат Негово величество в Ловния дворец.

Вечерята беше убийствено скучна. Мъжете говореха само за лов. Леля София непрекъснато гракаше и подклаждаше разговор, който беше по-скоро монолог, тъй като тя почти не разбираше какво ѝ отговарят. Фреди, Ники и Тоби се държаха толкова афектирано, че Арайа с удоволствие би ги срязала да млъкнат. Барбара пък продължаваше да върти очички на всеки човек в панталони, разливайки щедро деколтето си пред погледите на всички.

— В най-скоро време трябва да ѝ намерим мъж — промълви Арайа тихо.

Джулиън я погледна изненадан, но не отвърна нищо.

„Как ли ще се ококорят — помисли си Арайа — ако започна сега да флиртувам...“ Тя хвърли бегъл поглед към Джулиън, който с изискани движения дояждаше своята чига със сос от копър. Колко ли ще бъде шокиран, ако започне да му мятя предизвикателни погледи...

С разтуптяно сърце тя сложи ръката си върху неговата.

— Не искаш ли да се срещнем след вечеря в кралската градина?

Той я стрелна с очи и тя забеляза как лицето му се сви, когато отдръпна леко ръката си. Явно че бе сторила нещо, което не подобава на една бъдеща кралица.

Арайа се обърна отново към леля София, която пак беше изкрещяла някакъв въпрос. След вечерята Арайа направи страхотни изпълнения, за да избегне срещата с лейди Верта, която изглеждаше така, като че е дошъл денят на Страшния съд. Принцесата се прокрадна през Зеления салон, през Гостната на Марс, Галерията на кралете и стигна до Двора на белия кон. Прекоси гръцката оранжерия и най-после стигна до кралската градина.

Джулиън я очакваше с озадачено изражение.

Беше шестнадесет години по-възрастен от нея и тя продължаваше да има известен респект пред него. Ала сега вече тя съзнаваше, че женитбата с него няма да бъде някакво обикновено познанство — бракът се диктуваше от дипломатически и политически съображения.

— Искаше да говориш с мен? — запита Джулиън учтиво, но гласът му издаваше неодобрение.

Прииска й се да може да й хрумне сега нещо остроумно и интелигентно. Вместо това тя можа да каже само, неочаквано и за самата себе си, с детинска интонация:

— Ти ми се сърдиш!

Някаква сянка от усмивка се мярна на устните му. „О, Боже! Той наистина изглежда добре, независимо от това какво мисли Джей Ти!“

— Безпокоя се за твоята репутация. Няма да е добре, ако ни видят без по-възрастна придружителка.

Арайа се отдръпна. През първата брачна нощ той ще установи, че вече не е девствена! Тя го погледна и пое дъх с решително изражение:

— Ето, сгодени сме, а сме толкова малко заедно, все едно дали сами или в присъствието на други. Трябва да се опознаем по-добре, да

разговаряме! Нали ще прекараме заедно живота си!

Джулиън я погледна изпитателно:

— Разбира се. За какво искаш, да поговорим? За предстоящите избори? Аз съм сигурен, че сегашният главен хофмаршал ще запази мястото си.

— Не, не... — заекна тя. — Естествено аз... Да, разбира се че искам да говоря с теб за Коронния съвет и министрите, но си мислех, че... Навярно бихме могли... — Тя замлъкна.

— Искаш ли да ми разкажеш нещо за пътуването си из Америка?

Той стоеше пред нея, изваден като от кутия. Всеки орден, всяко косъмче бяха на мястото си. Арайа изведнъж си спомни как се връщаше понякога Джарл в къщи — с пропита от пот униформа, която той смъкваше веднага щом влезе. И веднага поискваше бира...

— Всъщност ти пиеш ли бира? — чу се тя неочаквано да казва.

Джулиън беше шокиран отначало, но след това потисна усмивката си.

— Да, аз пия бира.

— Не го знаех. Аз изобщо не те познавам фактически. Понякога се питам, дали... дали си подхождаме. Искам да кажа, след като ще трябва да живеем един с друг... а бракът е... Искам да кажа, че съм чувала, че бракът е нещо много интимно, а пък... — Арайа замлъкна, почувства се глупаво, защото Джулиън продължаваше да стои до нея изпънат и недосегаем.

— Разбирам — каза той. Арайа се ядоса от този наставнически тон, ядосваше се и на собствените си чувства.

— Съжалявам, че ти досаждам с такива банални неща — каза тя с достойнство и се обърна, за да си тръгне.

— Арайа! — Тонът му я накара да спре. Джулиън застана пред нея. — Въпросите, които задаваш, са напълно оправдани. Преди да застана пред краля и да направя своето предложение за ръката ти, дълго мислих за всичко това. Бракът е сериозно нещо, но аз имам всички основания да смятам, че ние двамата си подхождаме напълно. Възпитавани сме еднакво — аз за крал, ти за кралица. Познаваме едни и същи хора, познаваме дворцовия протокол. Уверен съм, че ще имаме чудесен брак.

Арайа отпусна рамене.

— Разбирам. Да, и аз съм на мнение, че от нас ще се получи забележителна кралска двойка... — Тя впери поглед в ръцете си.

— Има ли още нещо?

Той стоеше съвсем близо до нея, но не напрани опит да я докосне.

Беше решила да мълчи, но заговори почти несъзнателно:

— Но как ще бъде с нас? Какво ще стане с жената Арайа? Изпитваш ли някакви чувства към мен самата или виждаш в мене само кралицата?

Изражението на лицето му не се промени. Само протегна ръка, обхвана тила ѝ и я притегли към себе си. Целуна я с такова силно желание, в което сякаш се изля цялата му дълго сдържана страст. Когато най-сетне се отдръпна от нея, тя си остана така, със затворени очи и полуотворени устни.

— Очаквам нашата брачна нощ с огромно нетърпение! — прошепна той.

Арайа отвори очи и се опита да се съвземе.

— Това исках да зная.

Джулиън ѝ се усмихна сърдечно.

— Ти си една чудесна, привлекателна жена. Как можеш да се съмняваш, че не жадувам да те притежавам?

— Ами аз... аз досега още не съм мислила за това.

— Случило ли се е нещо? — запита той загрижено. — Днес на вечерята ми се стори различна. Като че ли нещо те тревожи.

Арайа се изненада, че е успял да долови това! Тя се усмихна в себе си. На времето се беше съгласила с този годеж, без много-много да мисли за брак. Беше се интересувала много повече от неговия достопочтен род и неговото образование, отколкото от мъжките му качества. Сега обаче тя вече знаеше какво се случва в брака между мъжете и жените.

— В Америка — започна тя колебливо — видях влюбени двойки, които се държаха за ръце и се целуваха по пейките.

— Винаги съм смятал, че нещата в Америка са по-различни — отбеляза Джулиън неодобрително.

— Америка е чудесна страна! — възкликна Арайа. — Там всичко е устремено напред. Нищо не остава едно и също, всичко се променя.

Там хората не са смазани от мисълта за някаква прашасала традиция! Те са обърнати с лице към всичко ново.

— Целуващи се двойки в един парк не са нещо ново — каза Джулиън и се засмя развеселен. — Все забравям колко млада си още! Никога не си изглеждала като жена, която очаква да бъде ухажвана. Ти прие моето предложение за женитба, без да очакваш нещо повече от едно ръкуване и един пръстен. Или греша?

— Не, но в Америка се случи нещо...

— Когато видя любовните двойки, ти се запита какво ли ще бъде, когато ти бъдеш обичана, така ли?

— Да. Нещо такова — промълви тя и го погледна право в очите. — Ето какво, Джулиън. Бих искала бракът ни да е нещо истинско. Да бъде истински брак. Не желая да бъда нещастна. Искам нещо повече от един брак по разум, сключен по политически съображения. Аз съм жена и искам да бъда обичана заради самата мен, а не заради моята корона!

Джулиън изглеждаше истински развеселен.

— Нищо не е по-лесно за мене! Искаш ли да започна да те ухажвам? — Той взе ръката ѝ и плъзна устни по дланта ѝ. — Искаш ли да тинося всеки дек набран от мене букет от свежи полски цветя? Или да ти пея любовни песни под прозореца? Или да шепна горещи любовни клетви в сладкото ти ушенце?

— Като начало това е достатъчно — каза Арайа, докато го наблюдаваше как целува ръката ѝ.

— Ще се срещнем утре на разсъмване и ще пояздим заедно.

— На разсъмване?! Но по програма трябва да яздя в девет!

— Промени го! — разпореди се той. — И така, ще те чакам. Но сега трябва да те отведа обратно до Двора на белия кон. Там можем да влезем в двореца незабелязани.

Той се обърна и понечи да изостане зад нея, но след това се усмихна и я хвана под ръка.

Когато стигнаха в двора, Арайа се взря в лицето му.

— Би ли ме целунал още веднъж, Джулиън? — Той хвърли поглед към прозорците на двореца, явно се колебаеше. — Моля те, Джулиън! Трябва да разбере дали бракът ни ще бъде сполучлив. Трябва да забравя...

Той сложи два пръста на устните ѝ:

— Всеки от нас има нещо, което иска да забрави. А сега ще те целуна, докато желанието в теб стане непосилно, любима моя!

Той я притегли бавно в прегръдките си и я целуна така, че тя се почувства като Рита Хейуърт и Бета Грейбъл, взети заедно.

Джулиън се откъсна от нея...

— А сега върви! — заповяда той усмихнат. — Ще се видим утре в зори.

Тя се обърна да си тръгне, но той се пресегна и отново я хвана за ръката.

— Щом целувките ти помагат да забравиш всичките си опасения, знай че утре по обед вече ще страдаш от амнезия! — Той я пусна и тя изтича в палата.

Лейди Верта я очакваше.

— Какво каза той? Усъмни ли се в нещо? Той беше толкова близък с принцеса Арайа, че сигурно е забелязал, че сте нейна двойница.

Тази жена започна да ѝ досажда. Арайа се обърна надменно към нея:

— А сега вървете да спите. Тази вечер не се нуждая повече от вас.

— Но аз...

— Вървете си! — изсъска Арайа.

— Слушам, Ваше кралско височество! — каза лейди Верта и напусна салона.

В спалнята Арайа остави мълчаливо камериерките да ѝ облекат нощницата. След това жените се оттеглиха, като ѝ пожелаха лека нощ.

Докато се нагласяваше удобно в леглото, Арайа си помисли, че от много дни не се е чувствала толкова добре. Може пък животът ѝ да не е толкова лош, въпреки че не може да бъде вече с Джарл Монтгомъри. Може би ще успее да го забрави. Граф Джулиън е човекът, от който Ланкония има нужда. Той ще е отличен съпруг. Само ще трябва да се влюби в него. Ако се съди по целувките му, това няма да е чак толкова трудно.

Но докато заспиваше, я споходиха неочаквани образи: Джарл във ваната; Джарл, който хвали пилето, което е приготвила за вечеря; Джарл, който гали настойчиво и нежно гърдите ѝ...

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Точно беше задрямала, когато вратата се отвори и някой светна лампите. Всред някаква вихрушка от коприни, руси коси и бляскави диаманти до леглото ѝ се приближи бързо принцеса Евгения.

— Ох, толкова ми липсваше! — извика Гена и притисна сестра си в прегръдките си. — Само не ми казвай, че трябва да се държа прилично и да те оставя! Цяла нощ съм пътувала, за да дойда час по-скоро при тебе. А ме придружаваше най-страхотният мъж, който можеш да си представиш! Толкова се зарадвах, като разбрах, че вече си добре и можеш да приемаш посетители! — Тя прегърна Арайа сърдечно. — Казаха ми, че едва не си умряла! А знаеш, че аз не съм родена за кралица!

Арайа се засмя и се отдръпна малко, за да вижда по-добре сестра си:

— А и не бих ти пожелала да ставаш кралица.

— Ох моля ти се, не ме отпращай сега!

— Не, разбира се — успокои я Арайа. — По-добре разкажи нещо! Разказвай за всичко, което се е случило, докато отсъствах!

Гена се излегна на леглото.

„Колко е хубавичка! — помисли Арайа ревниво. Толкова свежа и модерна. Би могла да спечели всяко състезание по красота в Америка. Жалко, че е толкова вятърничава!“

— Ох, всичко си беше както го знаеш. — Гена театрално въздъхна. — Тук никога нищо не се случва. Но ти беше в Америка! Срещна ли много военни? Всички ли са такива страхотии като моя американски войник?

— За какво става дума всъщност? — попита Арайа, станала изведнъж подозрителна. — Да не си се влюбила отново?

— Недей да ми се караш, Арайа! Дядо го е наел. Представи си, моят войник ми позволи да карам заедно с него по шосетата! Дори седях през цялото време на предната седалка, до него! Отначало беше много резервиран към мене, но аз успях да го размразя! Невероятен

мъж! А бил и интелигентен, дядо ми го каза! Ох, Арайа, ще бъдеш очарована! Поне се надявам да е така, защото дядо го праща всъщност тука, за да работи с тебе.

— С мене? И по какви въпроси?

— Не зная. Лично аз мисля, че са го изпратили да ни разтърси хубавичко и да създаде малко ред. Досега не съм видяла дядо да харесва някого толкова много. Представяш ли си, всяка вечер седяха до сред нощ да ядат и пият заедно, а и да си разказват разни неприлични истории. Нед едва не се пукна от възмущение, но дядо изглежда толкова добре, колкото не е изглеждал от години!

Арайа седна в леглото, с изправен гръб, като че изобщо не бе заспивала.

— Ще ти бъда благодарна, ако най-после стигнеш до същината на въпроса. Какво прави тук този американец? Заради ванадия ли е тук?

Очите на Гена почти се затваряха за сън.

— Миличка Арайа! Не може ли да спя при тебе? Моята стая е толкова далече! Извикай една от камериерките да ме съблече и да ми донесе нощница!

— Хайде! — каза Арайа нетърпеливо. — Аз ще ти помогна при събличането, а можеш да вземеш някоя от моите нощници.

Гена я погледна ужасена:

— Да облека чужда нощница?

— Стига си се преструвала! В Америка съм спала на чаршафи, които преди това са били ползвани от съвсем непознати хора!

— О, не! — простена Гена и не намери повече думи.

Арайа дръпна сестра си да стане и започна енергично да я съблича.

— Сигурна ли си, че ще можеш? — В гласа на Гена се прокрадна съмнение.

— Щеше да е много по-добре, ако не стоиш като вдървена! Вдигни си ръцете! Та защо дядо е наел този американец?

— Въпросът е за някакви язовирни стени, струва ми се. Боже колко добре изглежда! Ох! — изписка тя. — Я по-добре извикай моята прислужница!

— Чакай, Гена! — каза Арайа меко. — И как се казва този американец?

— Лейтенант Джарл Монтгомъри. Толкова е сладък и... Арайа? Къде хукна? Не можеш да ме оставаш така, по долни дрехи...

— Иди и си потърси нощница в шкафа. Можеш да я облечеш самичка, много е просто! Къде е настанен лейтенант Монтгомъри?

— В стаята на Роуън. Виждаш, колко много държи дядо на него. Но мисля, че вече спи, Арайа! Не ме оставяй сама! — Гена едва не се разплака, но Арайа бе изчезнала вече.

Арайа се затича по безкрайните дълги коридори и гостни, в които нощем нямаше стража. Най-после стигна до една вита стълба и се спусна надолу. Край нея минаха две момчета от гвардията, които си говореха нещо и се смееха. Тя се сви в една от нишите, прилепила гръб до стената.

Почти без дъх отвори вратата на стаята на Роуън. Огромното легло с балдахин беше истински шедьовър на резбарското изкуство, със завеси от тежък червен бродат. Целите стени бяха облицовани с искрящо червена коприна.

Джей Ти беше завил един пешкир около бедрата си, косата му беше мокра.

— Какво правиш тук? — запита тя и се опря на вратата.

— О! Нейно височество се появява лично!? Сигурно за да ме поздрави. Точно се питах, дали не мога да дръпна някой от тези шнуrowe за звънците, за да повикам някое от палавите камериерчета, та да ми стопли леглото. А ето че идва самата принцеса! Хайде, събличай се и да пристъпваме към дела! Аз съм готов.

— Лейтенант Монтгомъри — процеди тя през зъби. — Какво правиш в Ланкония?

Джей Ти започна да търка методично косата си с кърпата, за да я подсуши.

— Не съм тук по мое желание. Моят президент и твоят крал помолиха за моята помощ. Изглежда че те все още са твърдо убедени, че животът ти е в опасност. Задачата ми е да те охранявам и същевременно да... хм, да направя нещо за твоите поданици.

— Но моят дядо не знае нищо от цялата тази история!

— Изглежда че знае достатъчно, за да успее да свърже някои неща — отвърна бързо Джей Ти.

— Не можеш да останеш тук. Невъзможно е! Още утре ще уредя връщането ти в Америка. Лека нощ, лейтенанте!

Джей Ти я догони точно когато излизаше от стаята и я придърпа обратно. Кърпата около кръста му се смъкна и той я прихвана с една ръка, докато държеше другата си ръка опряна на стената зад главата ѝ.

— Добре ти обясних! Идеята не е моя, по дяволите, а заповед на президента Рузвелт. Задължен съм да охранявам живота ти. Изглежда хората мислят, че ще съм от по-голяма полза за моята страна, ако влача след теб тук в Ланкония някакви смъкнати пешкири! И значи оставам.

Тя се измъкна изпод ръката му и избяга на отсрещната стена.

— Колко трябва да останеш?

— До тогава, докато съм сигурен, че си в безопасност. Или докато дядо ти ми разреши да си замина.

— Ще трябва да спазваш известни правила. Не можеш да се държиш по твоя нахакан начин и ще трябва да се обръщаш към мен, както подобава... — Тя се обърна и видя как той присви очи. — Дните в Америка отминаха безвъзвратно! Тук аз съм принцесата, а не жена ти.

Джей Ти я пронизваше с поглед.

— Тогава аз се ожених за тебе, за да помогна на родината си. Сега пак помагам на нея, оставайки тук. Това е всичко. Що се отнася до мене, бракът ни е приключен.

— Значи ли, че е приключено и с ревността ти? — вдигна тя вежди. — Граф Джулиън и аз подготвяме нашата сватба. Той произхожда от много стар, благороднически род и няма да допусна да го метнеш някой ден в басейна за плуване!

— Няма защо да се тревожиш. — Очите му мятаха гневни мълнии. — Може да съм ревнив към обожателите на съпругата си, но Нейно кралско височество не буди у мен такива чувства!

Джей Ти я изгледа презрително. Цялото му изражение издаваше какво мисли за нейната благоприлична, закопчана до врата нощница и тежкия халат от брокат.

Тя извърна лице. Видът му ѝ напомняше неудържимо нощите, които бяха прекарвали заедно.

— И каква ще бъде твоята версия в двореца?

— Че правителството ми ме е изпратило във връзка със закупуването на ванадия. А трябва и да огледам подходящи места за създаването на военна база. Кралят те моли да ми покажеш Ескалон и околностите, тъй като Америка възнамерява да купи Ланкония.

— Какво?! — Арайа врѣхлетя върху него като фурия. — Америка иска... какво?

— Така е думата. Но веднага искам да те успокоя. След онова, което видях тук, никой няма да я купи! Едва излязохме от стопанската криза, нямаме намерение да изпадаме в следваща криза! Въпросът е, че ще имаме достатъчно основания с тебе да прекарваме дълго време заедно. Ще ми покажеш счетоводните книги на кралския бюджет и ще ми дадеш пълна информация за страната. А отгоре на всичко, ще трябва да бъдеш много мила с мене.

— Не мисля... че ще мога да го направя. Дядо няма представа за онова, което стана между нас. Иначе никога не би искал такова нещо от мене.

— Но има достатъчно представа, за да е наясно, че животът ти е в опасност. Мислиш ли, че е безопасно за тебе да седиш с мен в една стая? Все някой те е видял като идваш...

Арайа примигна смутено. Знаеше, че никой не я видя, а присъствието на Джарл и на това огромно легло бяха такова изкушение... Толкова малко ѝ трябваше, за да забрави и Джулиън, и проклетата сватба...

— Трябва да вървя! — Тя хукна към вратата.

— Чакай! Мини по другия път! — хвана я той. Отиде до чантата си и измъкна някакви пожълтели хартии. — Дядо ти ми даде плановете за тайните подземни ходове в двореца...

— Какво ти даде?

— Обясни ми, че всеки владетел получава тези планове при отварянето на завещанието на предшественика му. Но сега реши, че се налагат екстремни мерки. Ето, гледай. Сега се намираме тук, нали така... — Той посочи с пръст една отбелязана на картата точка. — Знаех си, че има определени основания да разпореда да ми дадат именно тази великолепна стая. Изглежда той я смята за нещо съвсем специално. И това е наистина така... — Докато говореше, ръцете му опипваха трескаво дъбовата ламперия. — Ето го! — Джей Ти натисна някакво копче, но нищо не помръдна. — Тази врата иска смазване...

Той взе от бюрото един нож за разрязване на писма и бавно подпря вратата. В стаята нахлу миризма на застояло и мухъл. Дори доловиха шум от полета на подплашени прилепи.

— Ако мислиш, че ще слеза там долу, страшно се лъжеш!

Джей Ти измъкна от куфара си фенерче.

— Но ако пък излезеш от стаята ми в това одеяние, ще отвориш доста работа на ключарите! Твоят граф няма да те вземе, защото репутацията ти ще бъде съсипана, а пък мен сигурно ще ме обесят, дето съм се осмелил да надзъртам под царствената нощница. Е, какво ще кажеш?

Беше ужасно. Тайният коридор не беше използван от столетия навярно. Целият беше в дебели паяжини. Изпращанията на прилепите правеха стъпалата толкова хлъзгави, че Арайа на няколко пъти едва запази равновесие.

— Защо не съм знаела нищо за този коридор? — прошепна тя.

— Изглежда един от кралете е избил всички, които са знаели за тези тайни входи. А сега тайната се предава само на владетеля.

Арайа дръпна настрана една от паяжините. Пантофките ѝ никога няма да могат да се почистят, потънаха целите в прах!

— Този злодей е бил сигурно крал Хагер Омразния. Живял е през четиринадесети век и е имал просто страст да убива.

— Чудесни роднини имаш, няма що! Кой е строил двореца, всъщност?

— Роуън — отвърна Арайа.

Нещо в тона ѝ накара Джей Ти да попита:

— Надявам се, че е бил нормален, или?

— Бил е най-добрият крал, който сме имали някога. Накъде води този тунел?

— Точно дотук — отвърна Джей Ти лаконично и застана пред една масивна, ръждясала желязна врата. — Да се надяваме, че ще успеем да отворим това чудовище. — Той ѝ подаде джобното фенерче.

— Тук има още един коридор. Не можем ли да тръгнем по него?

— Той минава покрай затворническите килии и води към града. Дядо ти каза, че изходът може да е бил затрупан, когато са строили къщата, която е точно отгоре... А! Вратата е отворена. Изгаси фенерчето!

— Как се изгасва?

Джей Ти взе фенерчето от ръката ѝ и го щракна.

— Ако е вярна картата на дядо ти би трябвало да се намираме в северния край на кралската градина. Можеш ли да се ориентираш оттук, за да се добереш до стаята си?

— Разбира се! — И Арайа понечи да тръгне.

— Почакан малко, принцесо! Още не си ми казала къде ще бъдеш утре сутрин. Не бива да те изпускам от очи!

Арайа изобщо не възнамеряваше да му разказва за уговорката си с граф Джулиън.

— В графика бе записано, че в девет часа съм на езда — обясни тя, съвсем близко до истината.

— Ще те взема от стаята ти.

— Но аз не бива още да показвам, че те познавам. Първо трябва да бъдем представени официално един на друг.

— Можеш да кажеш, че дядо ти ти е телеграфирал. Разбира се, ако в тази съборетина изобщо има нещо като телефон.

— Ние сме по-съвременни, отколкото мислиш — отвърна тя и вирна брадичка. — Лека нощ, лейтенант Монтгомъри!

И тя се обърна да си върви.

— Чакай! — извика той и сложи ръка на рамото ѝ. Взря се в нея продължително. И каза грубо:

— Сега да те няма!

Тя побягна, като преследвана от фурии. Само по-далече от него! „Ще се науча да обичам Джулиън!“ — прошепна си тя сама. Джулиън ще ѝ помогне да забрави този неучтив американец, който за кратко беше неин съпруг... Нали Джей Ти твърдеше, че е студена! Добре, ще му покаже тя колко горда може да бъде една престолонаследница! Няма значение какво са преживели заедно! От сега нататък ще го третира като най-обикновен поданик!

Пред нейните покои не се виждаше никой — само дежурният гвардейски офицер. Трябва да мине незабелязано покрай него!

Арайа използва един трик, който бе видяла в някакъв американски филм: взе някакво овално парче рядък малахит от една от масите и го търкулна към краката на офицера. Той се наведе и Арайа използва този миг, за да се шмугне край него в стаята си. Затвори вратата и се облегна на нея с разтуптяно сърце.

Първо трябва да се преоблече! Колко хубаво стана, че в Америка свикна да се облича сама и сама да подрежда дрехите си! Най-напред изчетка халата си, след това смени нощницата. А пантофките пхна в ръкавите на едно от официалните си манта.

Беше доста късно, когато най-после се вмъкна в леглото до спящата Гена. Пак се сети за нощите, прекарани с Джей Ти. Но сама си заповяда да не мисли сега за това. Този мъж бе изиграл своята роля в живота ѝ. Имаше много по-важни неща, от това да спиш с някого!

Утре сутрин ще се срещне с Джулиън. Той ще ѝ помогне да забрави този американец...

— Ваше височество...

Арайа отвори сънено очи. Пред леглото стоеше камериерката.

— Граф Джулиън ви чака и губи търпение...

Полуспяща, Арайа скочи от леглото и залитна към банята. В съзнанието ѝ бавно изплуваха събитията от миналата нощ. Днес започва новият ѝ живот — ще направи с Джулиън една романтична разходка всред горския полумрак...

Тя пристъпваше от крак на крак нетърпеливо докато камериерката я обличаше в костюма за езда. После се запъти с бързи крачки към конюшните.

— Добро утро, Ваше височество! — поздрави я Джулиън. Но когато конярчето изчезна в един от боксовете, Джулиън се приведе към нея и прошепна. — Или е по-добре да кажа „любима моя“? Изглеждаш очарователно!

Арайа поруменя.

— Когато сме насаме, можеш да ме наричаш както желаеш.

— Тогава бих искал още сега да те наричам „моя съпруго“ — възкликна той. — Потегляме ли? Само след час ще сме вече в гората, сами! А там вече ще имаме достатъчно време за самите нас.

Смущението на Арайа нарастваше все повече.

— Е, графе, с това „сами“, имате предвид навярно трима ни? Защото и аз ще яздя с вас! — От сянката на портала излезе Джей Ти.

— Вие?! — хлъцна Арайа...

— Познаваш ли този човек? — изуми се Джулиън като местеше очи от единия към другия.

Арайа присви очи.

— Имах нещастieto да се запозная с него в Америка. Имахме... делови контакти.

Джей Ти се усмихна!

— Става въпрос за закупуването на ланконския ванадий.

Джулиън се изпъчи решително и хвана Арайа за лакътя:

— Нейно кралско височество ще ви обърне внимание след своята сутрешна езда.

— Не — каза Джей Ти и застана пред конете. — Няма да стане така. Виждате ли, в Америка възникнаха някои трудности и ние...

— Трудности? — попита Джулиън засегнат. — За какво говори той?

— Нищо особено — позамаза думите си Джей Ти, преди още Арайа да може да се намеси. — Някои хора създадоха на принцесата известни неприятности. За да запазим своите интереси, Америка изпрати двама военни, като доказателство за това, че имаме сериозни намерения. Колегата ми остана при краля, а аз трябва да охранявам принцесата.

Джулиън стисна още по-силно ръката на Арайа.

— Убеден съм в добрите намерения на вашето правителство, но в моята компания Нейно кралско височество е напълно сигурна и не се нуждае от друга охрана.

Джулиън понечи да тръгне към конете, но Джей Ти прегради пътя му.

Човек не би могъл да си представи по-голяма противоположност от тези двама мъже: Джей Ти, висок, мургав, с кожа, загрубяла от непрекъснатия престой на открито, и граф Джулиън, дребен, изфинен, с изящно гледани ръце.

— Съжалявам, графе! — каза ледено Джей Ти. — Или ще дойда с вас, или тя ще остане тук!

Обзет от нетърпение, графът заудря безжалостно със своя бич излъсканите си до блясък ботуши.

— Вашето държане е просто...

— Ама какво има, графе? — запита Джей Ти дружелюбно. — Да не би да се страхувате, че ще смуцавам вашето уединение? Аз ще си стоя настрана.

Той намигна на граф Джулиън, чието лице стана тъмночервено от гняв. Джей Ти се усмихна:

— Трябва едно да знаете: ако не придружавам принцесата, спукана е работата с ванадия! Защото моята страна никога няма да тръгне да купува метал от държава, която се държи толкова враждебно.

А в такъв случай ние ще знаем как да направим така, че и никоя друга страна да не влезе в преговори с вас. Просто ще обявим война на Ланкония. А това пък ще означава, че вие ще станете крал на една опустошена от бомби страна, отгоре на всичко и банкрутирала! Нали ме разбрахте?

След тези думи Джей Ти им обърна гръб и се отдалечи. Арайа сви рамене и примижа ядосано:

— Той изобщо не говори сериозно! — каза тя на Джулиън.

— Внимавай! Поемаш риска, който означава война и бедност! Изненадваш ме! Нима благото на твоята страна означава толкова малко за тебе?!

Арайа изскърца със зъби. В главата ѝ се мерна мисълта: кое ли плаши повече Джулиън, войната или бедността? Погълната от тази мисъл, тя се остави Джулиън да ѝ помогне да възседне коня.

— Той ще язди след нас, така че всъщност ще бъдем почти сами — каза Джулиън, като че се извиняваше и целуна ръката ѝ.

Тя се дръпна машинално, но после се насили да му се усмихне. Няма да позволи на лейтенант Монтгомъри да ѝ развали разходката! Ще му даде да се разбере на този американец! Много е вероятно той изобщо да не може да язди.

— Ще тръгнем по северната пътека, която води до Зъбера на Роуън.

— Но, Арайа! — възпротиви се Джулиън. — Сигурна ли си? Помисли само колко време не си яздила!

Тя се наведе към него:

— Може би по този начин ще можем да се откъснем от нашия придружител и да останем най-после сами. — И тя го погледна с най-изкусителния си поглед.

— Ще те следвам до края на света, любима моя — изрече страстно Джулиън.

Конят на Джей Ти изскочи между тях и избута графа настрани.

— Съжалявам! — провикна се Джей Ти. — Бих предпочел, сериозно ви казвам, да държа кормило, а не юзди! Не можем ли да останем някъде на по-равна местност? Не разбирам много от коне... — В този момент конят му подскочи и се изви настрани, така че дистанцията между Арайа и Джулиън стана още по-голяма. — Къде му е спирачката на това говедо?

— Дръпнете юздите! — извика Джулиън. — Проклети американци! — изръмжа той. — Защо ли англичаните са воювали за тази страна! Как се казва всъщност този човек?

— Лейтенант Монтгомъри — извика Арайа през рамо и литна в галоп през портала. Джулиън я последва, докато Джей Ти все още не можеше да се оправи с коня си.

Арайа знаеше, че единственият ѝ шанс да се откъсне от Джей Ти е да го примами на стръмната, виеща се пътека. Конят ѝ беше добре отпочинал и се нуждаеше от движение. Тя го остави да тича свободно. Изкачваха се все по-нагоре и по-нагоре по планината, въздухът ставаше все по-кристален и все по-леден. Край пътеката се издигаха разкошни пинии, огромни скали виснеха застрашително над главите им. На места конят ѝ се препъваше, но тя го пришпорваше да върви напред.

Тя задържа коня на едно разклонение и се озърна назад. Джулиън вървеше след нея. Тя се усмихна — от Джей Ти нямаше и следа. Посочи надясно, за да покаже на Джулиън накъде да отбие. Няколко мили по-нататък имаше чудесна поляна, край която бълбукаше горски поток. Там ще могат да си починат.

Тя сведе глава над гривата на коня, за да пази лицето си от надвисналите клони. Съвсем се умори, докато стигне до потока. Слезе от коня и пое дълбоко кристалния планински въздух. Колко много ѝ бе липсвало всичко това!

След петнадесетина минути Джулиън се показва на поляната — целият плувнал в пот. Беше явно ядосан:

— Арайа, длъжен съм да ти направя сериозна забележка! Една дама не би трябвало да язди по тази пътека. Теренът е много труден!

— Какво предпочиташ? Да седиш горе на коня и да ме ругаеш, или да слезеш и да ме целунеш?

В първия момент той изглеждаше твърде шокиран, но бързо слезе от коня и я взе в прегръдките си.

— Много си се променила — прошепна той, преди да я целуне. — Хайде да определим датата на сватбата, любима! Не зная докога ще мога да сдържам желанието си да те притежавам изцяло!

Арайа отметна глава назад и той обсипа шията ѝ с леки целувки. Какво удоволствие само!

— Ето го, пристига бесният ездач! — Джей Ти прелетя като ракета през поляната, вдигайки не по-малко шум от истинска ракета. Арайа беше завързала поводите на коня си, но Джулиън не беше успял. Конят му се изплаши така, че хукна обратно надолу по пътеката.

— Идете да върнете коня! — заповяда Джулиън с изкривено от гняв лице.

Джей Ти го погледна отчаяно:

— Съжалявам, графе, но не бива да оставям принцесата сама! Страхувам се, че ще трябва вие да си го хванете. Ще ви заема моя кон. Господи! Какво яздене беше! Сигурно двадесет пъти помислих, че няма да се задържа на седлото! Останах без кости!

Арайа го изгледа. Беше явно, че лъже. Никак не изглеждаше изтощен. Напротив, изглеждаше така, като че кипи от желание за нови пакости.

— Наред ли сте, принцесо? — попита той.

— За вас продължавам да бъда „Ваше кралско височество“ — сръза го Арайа и се обърна към Джулиън: — Ще дойда с теб да хванем коня. А вие — и тя отново изви високомерно очи към Джей Ти — оставате тук!

Джей Ти наведе очи.

Много бих искал да ви послушам, Ваше кралско Могъщество, но...

— Ваше Кралско Ви-со-че-ство! — кресна Джулиън презрително.

Целият почервенял от гняв, той се обърна към Арайа:

— Арайа! Категорично възразявам да остана и за минута с този тъп простак! Щом се върнем в двореца, ще изпратя на американското правителство телеграфически своя протест! Ела, Арайа! А вие оставате тук!

Джулиън се опита да повлече Арайа със себе си.

— Много съжалявам, любими! — заговори тихичко Арайа. — Продадем ли ванадия и банката ни се позамогне, веднага ще го изпратя да си върви.

— Съмнявам се, че имам сили да го понасям повече. Това е един невъзпитан, нагъл дръвник! Това е глупак, по-голям и от своите глупави сънародници!

— О, не всички са глупави! — възрази поучително Арайа. — А и в Америка срещнах хора с висока интелигентност!

— Срещна хора? Те ли бяха онези прословути „трудности“, за които този идиот така двусмислено намекна? — Графът я изгледа подозрително.

— Ох, не! Аз... исках да кажа...

— Олеле, гледайте само! — стресна ги гласът на Джей Ти. — Графе, намерих ви коня! — Той подтичваше наред с жребеца, като оръженосец край своя рицар. — Опасно животното! — В тона на Джей Ти имаше страх. — Късметлия съм, че не яздя такъв дявол... — Той подаде юздите на дребничкия граф. — Нося си шише уиски. Ще гаврътнем ли по едно?

— Ще гаврътнем?! Уиски! — възкликна Джулиън подигравателно. — Арайа, ние специално трябва да се връщаме. Искам да изпратя веднага телеграмата. Или не, по-добре ще е да се свържа по радиото с този американски президент, как му беше името... Рузвелт? Ще му изпратя радиограма и ще протестирам, че ни е въвлякъл в тази ситуация.

— Вие можете да влезете в радиовръзка с президента Рузвелт? — изненада се Джей Ти. — Вие трябва да сте много голям човек! Толкова голям, че дори и дребният ви ръст вече се компенсира, не е ли така?

Арайа застана между двамата мъже, защото Джулиън беше вдигнал камшика си.

— Джулиън, моля! Така само ще предизвикаш американското правителство. Остави ме аз да поговоря с него. Моля те!

Джулиън се завъртя на токовете си и отиде към потока.

— Държиш се като последен простак! — просъска тя към Джей Ти, когато останаха сами. — Къде си се научил да яздиш така добре?

Той ѝ се усмихна, с грейнало от радост лице.

— В Колорадо, на гърба на най-проклетите мустанги, които братовчедите ми Тагърт можеха да изнамерят.

— Достатъчно лошо е, че се правиш на тъп идиот, но тази твоя ревност е непоносима!

Усмивката му изчезна моментално.

— Ревност?! Откъде, по дяволите, си толкова сигурна, че твоето графче не иска да те убие? Може той да е организиран отвличането в

Ки Уест! Може да иска да те премахне, за да може да се ожени за твоята вятърничава сестра.

— Моля те да не забъркваш сестра ми! — Арайа млъкна рязко. — Впрочем... какво правихте вие двамата, докато бяхте заедно при дядо? Като се върна снощи в къщи, тя говореше само за тебе.

— Така ли? — Джей Ти се ухили. — Тя е едно сладко малко маце.

— Как се осмеляваш! — възкликна тя и сви ръце в юмруци.

— Дръж се по-настрана, принцесо. Защото идва твоят малък вихрогон. Предупреди го, да не ме закача. Ако посмее да ме удари с камшика си, ще му го навия около тънкото вратле! Тъкмо ще му стигне за четири намотки!

— Остави ни сами! — изсъска тя, когато Джулиън приближи до тях. — Остави ни най-после на спокойствие!

— Първо трябва да разбере, дали човек може да му вярва — каза Джей Ти тихо, а след това продължи вече на висок глас: — Графе! Принцесата току-що ми натри носа така, че чак ушите ми писнаха. Много съжалявам, честно ви казвам, но наистина не знаех как да се отнасям към кралските роднини. Нали ние, американците, не сме свикнали на херцози, графове и тям подобни! Сега можете да си продължите ездата. Ще бъда тих като мишка!

Граф Джулиън беше свикнал цял живот около него да се навъртат хора, готови да му служат — прислужници, които, изпълнени със страхопочитание, си знаеха мястото. И сега Джулиън сметна, че и американецът е стигнал до прозрението, че графът стои по-високо от него. Той се обърна към Арайа:

— Нека се поразходим малко, любима! Можем да обсъдим подготовката за сватбата. Най-много до три месеца трябва да се оженим! Точно ще бъде есен и можем да прекараме медения си месец в този очарователен горски дворец!

— Не мога да кажа. Като гледам как целият свят е пламнал в тази война...

— И все пак хората, се женят. Те имат нужда да се откъснат малко.

— Напълно съм съгласен с това, принцесо! — екна гласът на Джей Ти зад тях. — Вие сте такава хубава, щастлива двойка! Заслужава си да споделите със света своето щастие. Принцесата ще

бъде в дълга бяла рокля, символ на нейната невинност, а на главата си ще носи някоя, от онези диамантени корони... Само че не бива короната да е много висока, за да не стърчите над Негово кралско графство... Ох, просто отсега ви виждам пред себе си!

Граф Джулиън отново вдигна бича.

— Разбира се — продължи Джей Ти, — Америка ще поеме разносните по сватбата, нещо като малка благодарност заради ванадия.

Камшикът отново падна надолу.

— Мисля, че ще е по-добре да се върнем в двореца — предложи Джулиън и поведе Арайа.

Арайа беше бясна от гняв. Закле се, че ще даде на Джей Ти да се разбере.

Лицето на Джулиън приличаше на каменна маска, докато помагаше на Арайа да възседне коня.

— Нещо погрешно ли казах? — попита Джей Ти и погледна Арайа — самата невинност!

Тя не отговори, но пришпори коня си и настигна Джулиън.

— Довечера ще се срещнем в девет и тридесет в Градината на кралицата, под Гинго — прошепна тя. Джулиън кимна кратко, но продължи да гледа втренчено пред себе си...

Яздеха мълчаливо надолу по пътеката. Конят на Джей Ти вървеше плътно зад Арайа. Тя на няколко пъти погледна назад през рамо, но Джей Ти бе насочил цялото си внимание към местността. Арайа реши да поговори с него сериозно, щом се върнат в двореца. Няма да допусне той да й разваля отношенията с граф Джулиън! А освен това ще му забрани да продължава приятелството си с Гена! Гена е твърде млада и невинна, за да общува с такъв опитен женкар като Джей Ти...

Джей Ти не издаваше нито звук, само от време на време се блъсваше в нея.

Куршумът мина на сантиметри от нея. Джей Ти я смъкна грубо на земята, преди изстрелът да свирне над главите им.

Конят на Джулиън изцвили, вдигна се на задни крака и графът изтърва юздите. Едва се задържа на седлото, конят препусна лудо надолу по стръмното. Другите два коня, останали без ездаци, последваха своя другар.

Докато падаха, Джей Ти се извъртя във въздуха, така че Арайа падна върху него и това омекоти удара. Веднага след това той се просна върху нея, за да я прикрива.

— Това изстрел ли беше? — прошепна Арайа и се взря в лицето му.

— Мисля, че беше тежък калибър. Сигурно спортна пушка. Видях как цевта проблесна на слънцето. За щастие!

— Може би някакъв ловец?

Той я изгледа замислено.

— Ами да, разбира се! Сигурно е взел конете ни за планински кози! Искаха тебе да улучат, принцесо!

— О! — въздъхна тя и обви ръце около врата му. — Ти ми спаси живота!

Да, за втори път — каза Джей Ти сухо. — Но сега повече ми харесва!

Той я погледна така, като че се готвеше да я целуне, но се отдръпна от нея.

— Трябва да те заведем някак до къщи. Не можем да вървим по пътеката, много е открита. Ще минем през гората, но тихо! Къде се намира най-близката къща? Кола сигурно няма да намерим, но може би телефон поне? Непременно трябва да извикаме охрана! Това е работа на гвардията, нали?

— Близко до върха горе има ловна хижа — отвърна Арайа. — Поддържат я двама възрастни наши слуги, мъж и жена. Някой от тях би могъл да слезе в долината и да съобщи. Но телефон няма, разбира се. Най-близкият телефон е в полите на планината. Джулиън сигурно ще изпрати помощ!

— Не разчитай много на това, миличка! Видът му беше на човек, който няма намерение скоро да спре, а и да стигне в двореца, сигурно ще се мушне под юргана от страх.

— Забранявам ти да говориш с такъв тон за него! Джулиън не е страхливец.

— Не е ли? Стреляха по тебе, а всичко, което той направи, бе да избяга колкото е възможно по-бързо. Би трябвало да е тук вече с конете! Колко път има до хижата?

— Не е далече, но е доста стръмно.

Джей Ти изохка.

— Малко е трудно изкачването, но...

— Няма нищо. Само гледай да се прикриваш! Привеждай се, като вървиш и гледай винаги гърбът ти да е прикрит, за да не може стрелецът да те уцели.

— Той се е махнал вече навярно.

— Мислиш, че ще пропусне възможността да те вземе на прицел? Но хайде, ставай да вървим!

Арайа никога не беше използвала този път. Пътеката беше стръмна и трудна. Още по-тежко се вървеше поради изискването на Джей Ти да вървят само през най-големия гъсталак. На места трябваше дори да пълзят.

Чак към обяд стигнаха до хижата. Джей Ти бутна Арайа зад един голям храст и почука на вратата. Отвори някаква уплашена женица.

— Сър, вие не бива да...

Джей Ти я отмести решително настрани и дръпна Арайа вътре.

— Ваше кралско височество! — ахна възрастната жена и се опита неумело да наподобява дворцов реверанс.

— Всичко е наред, Броуни! — каза Арайа. — Това е лейтенант Монтгомъри, американец. — Последната дума тя изговори особено отчетливо, като че това обясняваше липсата на добри обноски. — Можете ли да ни донесете нещо за ядене?

— Ама аз... Аз не съм подготвена за вашето идване, Ваше височество... — Жената сякаш щеше да се разплаче от смущение. Пръстите ѝ нервно опипваха престилката ѝ.

Джей Ти пристъпи към нея.

— Какво ще ядете вие на обяд?

Броуни го стрелна с очи, за да прецени дали изобщо си струва да му се отговори, и каза кратко:

— Щях да ям овнешко с картофи. Ама това не е ядене за принцеса!

— Звучи страшно апетитно — заяви Джей Ти. — Ти какво ще кажеш, съкровище?

Броуни едва не припадна от слисване.

— Той е американец — повтори Арайа като заклинание. — Овнешко, няма да е зле. Можем ли да получим малко от него?

— Разбира се, Ваше височество! — Броуни отново подклекна и хукна нанякъде.

— Престани да ме наричаш „съкровище“!

— Благородниците казват „любима“, така ли? — Джей Ти продължаваше да се взира навън през прозореца.

— Не се ли вижда Джулиън?

— Никой не се задава. — Джей Ти се обърна с лице към нея. — Ти прие доста спокойно всичко това. Май че бързо се съвземаш след атентатите, карат те само да огладняваш.

— Така са ме учили. Откакто свят светува винаги е имало хора, които искат да убиват членовете на владетелските семейства. Било за да привлекат към себе си вниманието, било за някакво лично отмъщение или по политически мотиви.

— Всъщност кой те научи да приемаш това като нещо естествено?

— Моята майка — отвърна Арайа, без да се замисли.

Той я изгледа продължително.

— Знаеш ли какво? Мисля, че постепенно започвам да те опознавам. Какво ще кажеш за едно двойно уиски?

— Да, моля — каза тя с благодарност и му се усмихна.

Полагаше огромни усилия да показва навън образа на хладнокръвна, добре владееща се принцеса. Но вътрешно цялата трепереше. Някой искаше да я убие. Някой от собствените ѝ хора!

— Седни! — нареди той кратко, отиде до шкафа и ѝ наля чаша уиски.

На една глътка Арайа изпи почти една трета от чашата. Очите ѝ се насълзиха, но топлината на алкохола ѝ действа добре.

— Аз зная само за отвличането и за опита да те убият на острова. А и това днес. Имало ли е и други атентати или някакви „нещастни случаи“?

— Преди няколко седмици имаше разлято нещо плъзгаво на стълбата. Ако лейди Верта не ме бе сграбчила за роклята, положително щях да се пребия.

— И още нещо?

Арайа извърна лице.

— Едно от моите кучета... беше убито по най-зверски начин. Аз го почувствах като предупреждение.

— На кого... си разказвала за тези случаи?

— Никому. Няма на кого да кажа. Дядо е доста болен...

— Аз мисля, че прекалено много го щадите — каза Джей Ти и си напълни чаша уиски. — От сега нататък няма да те изпускам нито за миг от очи. Няма да направиш нито крачка без мене!

— Но това е невъзможно! В края на краищата аз имам задължения към моя народ, към годеника си! — Арайа се намръщи и гаврътна своето уиски. — Джулиан има право: една кралска сватба ще се отрази добре на нашата страна.

— Обядът е сервиран, Ваше кралско височество! — обяви Броуни.

Джей Ти допи уискито си.

— Така значи. Изпрати ми все пак покана за сватбата. Ще направя всичко, за да ти помогна. Стига да бъда сигурен, че годеникът ти не е забъркан в цялата тази каша! А сега да вървим да ядем!

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Двадесет минути по-късно довтаса граф Джулиън с цяла малка армия. Бяха планирали да използват ловната хижа като главна квартира за издирването на Арайа и на коварния атентатор. Когато Джулиън се втурна в трапезарията, намери там Нейно кралско височество, седнала на една маса с обикновен гражданин, поглъщаща с апетит най-обикновена храна!

— Радвам се да ви видя, графе! — провикна се американецът. — Вече смятахме, че последното нещо, което сме видели от вас, ще е гърбът ви!

— Заловете го! — заповяда Джулиън на гвардейците, застанали зад гърба му.

Арайа стана.

— Не! Той ми спаси живота. Излезте навън!

Гвардейците се поклониха и се изтеглиха навън.

— Джулиън — заяви Арайа твърдо — ти и стражата ще ме придружите до къщи. Имам няколко ангажимента за днес следобед.

Джей Ти скочи и застана на вратата.

— Сега не бива да се явявате на публични места!

— Какво очаквате да направя? Да се заключа в някаква кула? Да си назнача човек, който да опитва всяко ястие да не е отровно? — Арайа се обърна към Джулиън: — Ще казваме, че съм паднала от коня и е трябвало да се върна пеша. Така ще мога да обясня защо не съм спазила програмата си. По-добре да ми се подиграват, отколкото да се страхуват за живота ми. — Тя вирна глава и мина царствено през вратата.

Джей Ти спря Джулиън.

— Вие не бива да допускате това! Много е опасно за нея!

Един Господ знае как Джулиън успя да погледне огромния Джей Ти „отвисоко“:

— Естествено е, човек като вас да не може да разбере тези неща. Арайа е принцесата на тази страна. Тя е бъдещата кралица!

— А чух, че сте щели да я обичате...

— Какво общо има това с този случай?

— Какво ли? Тя е в смъртна опасност, проклетите малки... — Джей Ти се пресече по средата на изречението. След това продължи със застрашително тих глас: — Или искате да я премахнете от пътя си?

— Ако живеехме в друга епоха, и ако бяхте джентълмен, щях да ви извикам на дуел! — Джулиън мина презрително край Джей Ти и излезе от стаята.

— Хайде де! С удоволствие приемам да се бия с тебе! — извика Джей Ти след него.

Остатъкът от деня беше истински кошмар за Джей Ти. Опитваше се да бъде през цялото време близо до Арайа, но тълпата непрекъснато го изтикваше далеч от нея. Хората искаха да я видят отблизо, протягаха ръце към нея. Сълзи блестяха в много очи. Принцесата беше отсъствала толкова дълго, искаха сега всички да се уверят, че се чувства отново добре.

За американец като Джей Ти беше трудно да разбере какво означава Арайа за тези хора. Някакъв старец на стол с колелца избухна в сълзи, когато Арайа хвана ръцете му. „Не съм живял напразно... — хлипаше той. — Да доживея такова нещо...“

Джей Ти се опита да си представи, какви реакции би предизвикала у американците появата на техния президент. Поне половината от тях щяха да се възползват от случая да му кажат какво той, според тях, е сбъркал. А освен това, президентът се избира за четири години. Арайа обаче ще властва през целия си живот. Друг е въпросът колко ще трае този неин живот...

Хората се трупаха по улиците, Арайа постоянно се спираше, за да разговаря с тях. Най-сетне отидоха в Академията на науките — на някаква отегчителна сказка за насекомите. Джей Ти беше застанал до стената и по едно време се прозя толкова звучно, че лейди Верта се извърна и го изглежда неодобрително.

В седем без четвърт Арайа се качи на един стар, лъснат като огледало ролс-ройс, за да се прибере в двореца. Джей Ти си проби с мъка път, отвори вратата и седна до Арайа и лейди Верта.

— Вън! — прехапа устни лейди Верта. — Веднага спрете! — заповяда тя на шофьора.

— Всичко е наред — каза Арайа спокойно.

— Нищо не е наред! — изсъска лейди Верта. — Не бива да се показвате заедно с него! Хората ще се усъмнят, може никога да не успеем да върнем истинската принцеса! Да не я видим никога повече!

Арайа понечи да потупа успокоително лейди Верта по ръката, но Джей Ти предупредително ѝ кимна с глава.

— Ама ти всъщност какво искаш! — смени тя бързо тона. Сега вече играеше ролята на Кети Монтгомъри, но ѝ се стори много трудна. — Казала съм ти веднъж завинаги, че не искам да те виждам повече! Казах ли ти?

— Да, каза ми, но старият крал ме натовари да охранявам принцесата, как да го направя, като непрекъснато се навираш между хората!

— Все пак тя трябва да изпълнява задълженията си — възкликна гневно лейди Верта.

Джей Ти искаше да каже още нещо, но преглътна думите си. „Нямат ли капчица разум тези хора? Не виждат ли, че обожаваната от тях принцеса ще бъде убита, ако не я пазят достатъчно?!“

Неохотно я остави да се прибере сама в покоите си, защото и той трябваше да се преоблече.

Един дребен човек в ливрея в сиво и златно стоеше в средата на стаята му.

— Какво правите тук? — запита Джей Ти подозрително.

— Негово величество ме помоли да се грижа за вас по време на престоя ви в Ланкония. Казвам се Уолтърс. Ще ви помагам при обличането, ще предавам вашите съобщения и ще изпълнявам нарежданията ви. Негово величество ми е наредил да бъда максимално дискретен. Позволих си междувременно да ви приготвя банята и да изгладя официалната ви униформа.

— Никой не ми е нужен! — започна ядно Джей Ти, но млъкна и набръчка чело. Може пък този Уолтърс да се окаже полезен...

— Трябва да ви предам писмо от Негово величество.

Джей Ти разчупи печата. Кралят пишеше, че може да се довери безусловно на Уолтърс, защото сам кралят го е уведомил за всичко. А бил и много опитен в набирането на информация.

Джей Ти започна да се съблича. Отблъсна грубо ръцете на Уолтърс, когато старият човек се опита да разкопчае ризата му.

— Чухте ли какво стана днес? — запита Джей Ти.

— Говори се, че Нейно височество е претърпяла злополука.

Джей Ти го изгледа изпитателно:

— И какво още?

— Граф Джулиън разказвал, че се били заблудили, но аз го чух да казва на лейди Брамли, че са стреляли по принцесата. Графът беше убеден, че е ловна злополука. — Уолтърс бързо извърна глава, когато Джей Ти се запъти напълно гол към ваната.

— А вие как мислите? — запита отново Джей Ти.

— Аз погребях кученцето й, сър. Някой го беше разпрал от главата до опашката и го беше пхнал под леглото на Нейно кралско височество, докато е спяла. Тя ме извика и ме помоли да отнеса трупа, преди някой да го види.

Джей Ти се потопи в горещата вода и затвори очи. Много добре помнеше, Арайа му бе казала, че никой не знаел за тези „нещастни случаи“. А ето Уолтърс бе погребал кучето й. Колко такива „никой“ в двореца не знаеха „нищо“ за тези случки?

— Уолтърс — обади се по някое време Джей Ти — кой живее всъщност в двореца?

Уолтърс изреди цял списък от имена — звучаха като че са от някаква приказка. Първо тримата млади принца — потомци на владетелския род. След това лелята на Арайа лейди Брамли, херцогиня на Дарен, жена, която беше в кръвно родство едва ли не с всички кралски дворове на света.

— Разбира се, не и с азиатските! — обясни веднага Уолтърс. — Нейно кралско височество принцеса София е сестра на краля, а Барбара, тя си е още съвсем дете, е щерка на чичото на Арайа.

— Как са умрели родителите на Арайа? — запита Джей Ти.

— Баща й се простуди, но не пожела да отложи едно предварително планирано пътуване из южните провинции. Отгоре на всичко и валяло, а той останал с часове навън на влагата, да посреща местните сановници. Две седмици по-късно почина от белодробно възпаление.

— А майка й?

— Рак. Може би щяха да я спасят, но Нейно величество не споделила с никого оплакванията си. Докато рухна.

Джей Ти остана замислен. Нищо чудно, че Арайа е толкова хладнокръвна и овладяна. Това ѝ е в кръвта!

След като се обръсна и се облече, Уолтърс го поведе към Зелената трапезария. Тя беше предвидена за интимен семеен кръг, но беше по-голяма от баскетболно игрище.

Уолтърс погледна джобния си часовник.

— Малко сме подранили, сър. Членовете на кралското семейство се явяват точно на минутата.

— Ще го имам предвид — отвърна Джей Ти и вдигна едната си вежда.

Умираще за една цигара, но се въздържа. Вместо това, започна да си припомня наставленията на майка си как трябва да се държи на масата. Не искаше в никакъв случай да изложи Арайа или да даде повод на Джулиън да му се присмива. Отчаяно си блъскаше главата да си спомни името на онзи английски граф, който е бил техен прапрадядо. Може би това щеше да впечатли тези лордове и графове!

— Време е! — предупреди Уолтърс и го поведе към салона, където се събираха преди вечерята. — Желая ви много щастие, сър!

Арайа подаде чашата си на един прислужник в ливрея, отправи се към Джей Ти и каза на всеослушание:

— Елате! Искам да ви представя на всички! Момент само... — Тя се поспря и му прошепна: — Аз не мога да те представя като... като...

Бяха му нужни няколко секунди, за да разтълкува правилно нейното колебание.

— Да ме представиш като Джей Ти? И защо всъщност не? Защо изведнъж реши, че му има нещо на името ми?

— Инициали се бродират обикновено на бельото — отвърна тя сърдито. — Този американски навик да се съкращават кръщелните имена е направо абсурден! Ще те представя като лейтенант Джарл Монтгомъри, ако, разбира се, понесеш някой да те нарича с името, което само майка ти има право да използва.

Джей Ти избухна в шумен смях. Всички присъстващи впериха очи в него.

— Съкровище! — прошепна той и понечи да докосне голото й рамо. — Ти можеш да ме наричаш както пожелаеш... Един леден поглед го накара да се опомни. — Добре, принцесо! Започвай с представянето!

Първа в редицата беше една много красива жена. Беше вече около четиридесетте, но Джей Ти веднага забеляза разкошната й алабастрова кожа и сочната й гърд. Тя задържа ръката на Джей Ти само секунда повече от позволеното, а когато се отдалечи, Джей Ти я проследи с поглед.

— Да не искаш да започнеш нещо с леля ми? — запита Арайа тихо. — Нека да те предупредя, че е много по-стара от тебе!

— Виното трябва да узрее, за да е пивко.

След това му представи една пухкава малка нимфа на име Барбара.

— Ах, Арайа! Той изглежда чудовищно добре! Колко мило от страна на Негово величество, да ни изпрати човек като него! — Тя го хвана под ръка и поиска да го отведе нанякъде.

В този момент вратата се отвори и Гена връхлетя в салона.

— Прости ми, Арайа! — каза тя припряно и посегна веднага към ръката на Джей Ти.

— Той е мой, Барбара! Ако се осмелиш да го докоснеш още веднъж, ще ти разкървавя носа!

Джей Ти се ухили на двете млади дами.

— Готов съм да разпределя благоволенията си между двете — каза той любезно.

Арайа се готвеше да раздели триото, когато Джулиън й прошепна:

— Вечерята е сервирана. Трябва да вървим!

Двете млади дами отведоха Джей Ти в трапезарията. Местата бяха предварително разпределени и Джей Ти прочете на картичките, че трябва да седи между лейди Брадли и принцеса Гена. Лейди Барбара седеше срещу него.

Вечерята се различаваше много от онова, което си бе представял. Ако някой го беше запитал преди това, би отговорил без да се замисли, че в един кралски двор се спазват най-изискани маниери на масата. Но тук съвсем не беше така. Тези хора приличаха на група разглезени деца, на които се изпълнява всяка прищявка. Десетте души на масата

имаха свои собствени прислужници. Джей Ти си помисли, че и по двама слуги да има всеки един, пак няма да са достатъчни. Слугите непрекъснато хвърчаха нанякъде. Единият искаше студено вино. Другият го искаше топло. Единият не обичаше моркови, другият пък изобщо не можеше да понася предлаганото меню. Един от братовчедите на Арайа, Ники, дъвчеше с отворена уста, докато размахваше ръце да описва преживяванията от последното си ходене на лов. Но всички ядяха само с нож и вилица! Престанаха да се хранят, когато Джей Ти си взе с ръка парче хляб и си отчупи. Настана гробна тишина и Джей Ти трябваше да издържи на десетки неодобрителни погледи, преди всички отново да насочат вниманието си към вечерята.

Старата леля София се държеше като някаква шумна, арогантна персона, която правеше всичко, за да обсеби разговора, без да се интересува от никого! Барбара и Гена мислеха само за флирт и Джей Ти беше тази вечер мишена на техните усилия. Лейди Брамбли почти не говореше. Само му хвърляше многозначителни погледи.

Джей Ти наблюдаваше тези хора и установи, че единственото лице, което наистина го интересува, е Арайа. Тя седеше начело на масата, хранеше се изискано и не разкарваше слугите.

— Наблюдавате много внимателно нашето поведение — установи лейди Брамбли. — Гледате така, като че сме някакви бели слонове.

Той ѝ се усмихна:

— Аз съм американец и не съм свикнал на официални вечери. Обикновено си ям хот-дога с пръсти.

Тя кимна любезно.

— Но се вижда, че идвате от добра конюшня! Веднага го усетих. Да не би да сте един от онези страхотно богати американци?

— Трябва да свърша нещо тук, това е всичко — опита се да се измъкне той. Очите му не се откъсваха от Арайа.

— Хм — каза лейди Брамбли само. — Това не е отговор. — И тя погледна към Арайа. — Влюбен ли сте в нея?

Джей Ти реши, че ще трябва да внимава малко повече с приказките си.

— Тя е просто по-различна от останалите.

Лейди Брамбли звънко се разсмя.

— Арайа трябва непрекъснато да внимава за своето поведение. Виждате ли, тя носи отговорността, докато всички останали само се наслаждават на лукса. Тя работи, докато ние си делим нейното възнаграждение. — Тя се усмихна, като видя изражението му. — Всеки един на тази маса може да ви изреди какви страхотно важни задачи има да изпълнява. Истината обаче е, че Арайа издържа всички ни. От нея ще излезе отлична кралица.

Барбара настояваше да му каже нещо и Джей Ти се обърна към нея. Но думите на лейди Брамбли не излизаха от главата му. Арайа ще стане кралица. Затова някой иска да я премахне. Може би този някой седеше тук, на тази маса? Как го бе казала лейди Брамбли? „Арайа издържа всички ни“. Може би тук имаше някой, който не се задоволява вече с това да получава безплатна храна и жилище? Джей Ти реши още утре сутринта да поразгледа счетоводните книги за бюджета на кралския дом. Възможно е да се окаже, че някой от присъстващите се нуждае от повече пари...

Той хвърли скрито поглед към Гена, която се заливаше в смях на някаква остроумна забележка, пошушната от женствения Фреди. Ако Гена стане кралица, тя ще получи богатствата от продажбата на урана. И същата тя ще ги разпилее за по-малко от пет години. Но между нея и трона бяха старият крал и Арайа.

Докато си блъскаше главата с тези мисли, сервираха ястие след ястие. Кралското семейство ядеше съвсем малко, но пък пиеше повечко.

— Защо кралят не живее тук, в двореца? — запита Джей Ти лейди Брамбли.

— Твърди, че климатът в околностите на Ловния дворец му понасял по-добре. А истината е, че не може да ни понася. О да, обича Арайа и Гена, но това е друго нещо. Всяка есен се пренасяме в един от дворците, които се намират по на юг, тогава Негово величество живее тук, в Градския дворец. А върнем ли се през пролетта, той пак се прибира в Ловния дворец. Това е най-доброто решение за всички, и най-вече за Арайа. Защото тя управлява в отсъствието на дядо си.

Джей Ти не би могъл да кори краля за този начин на действие.

Погледът му непрекъснато се връщаше към Арайа. Тя и Джулиън често приближаваха доверително глави. Сега тя цялата порумения, докато той ѝ шепнеше нещо на ухото.

Врхлетя го споменът за Ки Уест. Как се смее, как танцува с майка му на бала, как се гушка в ръцете му, как я люби.

С леко изпукване, дръжката на винената чаша се строши между пръстите му.

Само лейди Брамбли забеляза това. Слугата попи светкавично виното и подмени счупената чаша.

За миг погледите на Арайа и Джей Ти се срещнаха. Тя леко намръщи чело и отново се обърна към Джулиън.

„Не можеш да я задържиш! — започна Джей Ти мислено разговор със самия себе си. — Тя живее тук, а ти принадлежиш на Америка. Стой настрана от нея, момко! Охранявай я, закрилай я, но спазвай дистанция! Остави я на Джулиън. Той иска да стане крал и ще се справи добре с тази работа.“

След вечеря мъжете отидоха в салона за пушене. Фреди, Ники и Тоби продължаваха безкрайния си разговор за своите ловни успехи. Джулиън мълчаливо се наслаждаваше на пурата и своето бренди, така че Джей Ти остана съвсем сам.

Той се прозря, гаврътна брендите си и заяви, че смята да си ляга.

Тази невинна забележка накара всички да замлъкнат. Разбра, че трябва да е направил пак някаква грешка.

— Вие не можете да се оттеглите, преди Нейно кралско височество да пожелае на всички ни лека нощ — обясни Джулиън. Тонът му ясно говореше, каква непростима грешка е допуснал Джей Ти.

— Предайте ѝ моите най-добри пожелания. Надявам се, че ще спи добре! — отвърна Джей Ти закачливо. След това кимна на тримата принцове.

— Боже Господи! — чу Джей Ти да казва един от тримата, когато затваряше след себе си вратата на салона.

Уолтърс го очакваше. Беше приготвил за Джей Ти копринена пижама и кашмирен халат.

— Трябва да намеря начин да охранявам принцесата и през нощта — заяви Джей Ти, като измери с презрителен поглед пижамата и халата.

— Веднага след вечеря тя ще се срещне с графа в Градината на кралицата — съобщи Уолтърс.

Някакъв вътрешен глас го предупреждаваше да не се интересува от това. Но чувството му за дълг победи.

— Как да стигна до Градината на кралицата?

— След моста ще завиете надясно по тясната пътека. Веднага след високия жив плет е Градината на кралицата. Това е едно, ако ми разрешите така да се изразя, много закътано местенце.

Джей Ти беше видял от прозореца на стаята си колко красиви са градините около двореца. Не беше трудно да намери пътя. Градината на кралицата беше обградена с плачещи върби, които не пропускаха светлина. Беше толкова тъмно, с пръст да ти бръкнат в очите, няма да го видиш.

— Джулиън? — чу той шепота на Арайа.

Джей Ти застана неподвижен и се послуша. Не се чуваше никакъв звук. Той изскочи от храстите и я прегърна през кръста.

Тя отвори уста да извика. И той направи онова, което му се видя най-естествено в случая: целуна я.

Толкова му беше липсвала! Идеше му да я разкъса на две части — едната за Ланкония и другата за него. Той я целуваше лудо, като че загиваше от жажда. Усети как ръцете ѝ обгърнаха врата му и тя го притегли към себе си.

— Моя малка... — шепнеше той и целуваше тила ѝ, вплел пръсти в косата ѝ.

Мина доста време, преди да почувства, че тя се съпротивлява. Объркан, той я пусна.

— Защо ми причиняваш болка? — ахна тя без звук. — Защо ме преследваш? Не можеш ли да разбереш, че не искам да те виждам отново? Не те исках тогава горе в планината, не те искам и сега!

Постепенно червената пелена, която бе паднала пред очите му, когато я докосна, се поразнесе.

— Тук съм, защото трябва да бдя над тебе — каза той дрезгаво. Окашля се. — Исках само да ти покажа колко е опасно за тебе да оставаш някъде самичка. Можех много лесно да те напада!

— Та ти ме напада! — извика тя. — Ще бъдеш ли така добър да ме оставиш сега сама? Аз съм тук, защото имам среща с бъдещия си съпруг.

— И той ще те опази! Този хърбав...

— Това вече е много! — извика тя задавено. — Той не е толкова висок, колкото тебе, но какво значение има това? Не изглежда, както се изразява Гена, „чудовищно“ хубав. Но аз го намирам приятен. Не можеш ли да разбереш, че при един брак аз трябва да мисля за повече неща, отколкото за удоволствията в леглото? Не можеш да останеш мой съпруг, следователно, моля те, не ме притеснявай. Точно мисля, че съм на път да се влюбя в граф Джулиън. Не желая да ме охраняваш и непрекъснато да бъдеш край мене. Ще те помоля сега да се махнеш, ако обичаш, за да се видя с годеника си!

Джей Ти бе благодарен, че тъмнината скриваше лицето му.

— Имаш право — каза той най-сетне. — Но тук аз изпълнявам задача. Моят президент ми е заповядал да пазя живота ти и ще го сторя! Съвсем не съм сигурен все още, дали твоят дребосък не е замесен в заговора. Така че ще остана до тебе, докато той е тук.

— Какво би спечелил Джулиън от моята смърт? — запита тя заядливо. — Тогава изобщо няма да може да се ожени за мен.

— Да, би се оженил за една упорита, самостоятелна кралица, която ще го кара да върви две крачки зад нея. Ти никога не би му позволила да участва в управлението, познавам те достатъчно добре! Помисли само какво стана днес: той нареди нещо на войника и ти веднага отмени неговата заповед. Войникът послуша тебе. Дори и страхливец като твой граф не може да издържи така цял живот.

Арайа остана безмълвна известно време.

— А ако аз умра? — прошепна тя.

— Ще те наследи сестра ти. Онзи, който се ожени за нея, ще управлява всъщност страната.

— Но Ланкония е бедна страна. Защо някой ще иска да властва точно тука?

— Съвсем не е толкова бедна, колкото си мислиш. Но чувам стъпки. — Той се приведе над нея. — Няма да те оставя сама. Ще се скрия наблизко. — И изчезна в храстите.

Думите на Джарл й направиха силно впечатление. Досега винаги се беше опитвала да търси нормално обяснение за атентатите. Внушаваше си, че никой не би могъл да има изгода от нейната смърт. Но какво искаше да каже с това, че Ланкония не била чак толкова бедна, колкото тя мисли?

— Арайа, любима моя! — Джулиън я притегли в прегръдките си. — Най-после сме сами! Бях загубил вече всяка надежда! — Той обсипа лицето ѝ с целувки.

Арайа знаеше, че Джей Ти стои в храстите и дебне. Освободи се от прегръдката на Джулиън, но продължи да го държи за ръце.

— Чудесно е, че можем да се срещнем несмуцавани от никого. Ела, нека седнем и да си поговорим!

— Да разговаряме при тази луна! Не, не, любима, нека да те погала!

— Моля те, Джулиън! — И тя го притегли към една мраморна пейка. — Ние трябва да поговорим! За нашето бъдеще, например! Никога не сме го правили.

Джулиън целуваше ръцете ѝ.

— Аз си мислех, че се женя за една страна, а сега се оказва, че получавам една очарователна жена!

— Какво възнамеряваш да правиш след като се оженим? Искам да кажа, с какво ще се занимаваш? С благотворителност? Или със спорт? Толкова малко зная всъщност за тебе...

— Прекрасно е, че мислиш по този въпрос — каза той и се опита да я целуне по устата, но Арайа отбягна устните му. Той въздъхна. — Никога не съм се интересувал кой знае колко много от спорт. Само яздя по малко, това е всичко. Учили са ме да управлявам финанси. Мисля, че баща ми лелееше големи надежди някога да може да си възвърне поне част от богатството, пропиляно от моя дядо. Изгубихме всичко. — В гласа му прозвуча горчивина. — Всичко, което притежавам, са моите познания и добрият ми произход. Дойдох в Ланкония, защото разбрах, че имат принцеса за женене. Само че никой не ми каза колко е хубава тази принцеса... — Гласът му се изпълни с нежност. — Арайа, убеден съм, че щастието ще съпътства нашия брак!

— Да, може би — отвърна тя. — И все пак какво ще правиш след като се оженим?

— Какво ще правя? Ще правя това, което прави един цар! — Той я погледна така, като че ли смята въпроса ѝ малко глупав.

— Разбирам.

Той отново започна да целува ръцете ѝ, бързо-бързо.

— Любима моя! Ти ще бъдеш душата на нашите приеми. Щом свърши тази проклета война, ще ти накапя дрехи от Париж, ще те

облека от глава до пети!

— И ще посрещаме само най-отбрано общество. После ще си имаме цял рояк дечица като ангелчета, ще науча сина си на кралски обноски...

— А как ще плаща Ланкония всичките тези дрехи и балове? Как си го представяш? Или ще трябва да увеличим данъците? — Гласът ѝ се скъса. — Да почнем да прибираме една трета от реколтата на моите поданици, да ги оставим да мрат от глад?

Той пусна ръцете ѝ и я погледна.

— Всички финансови въпроси можеш да оставиш на мене. Няма защо да се натоварваш с тях! Кралицата на моето сърце ще трябва да се грижи само за менюто на нашите гала-приеми, за друго нищо.

Арайа трепереше от ярост и възмущение. Сигурно това беше причината, този мъж да иска да я убие. Щом тя може да изпитва подозрение към човека, който твърдеше, че я обича, какво остава за другите!

Тя скри лице в ръцете си и каза:

— О, Джулиън! Сам не знаеш колко вълшебно звучи всичко това! Да се събуждам сутрин, без да се тревожа за нещо! Как искам да прелетя до Париж, за да разгледам най-новите модели! А децата! Ще прекарвам, разбира се, по-голямата част от времето си с тях! Няма да се тормозя с политически проблеми!

Джей Ти в храстите едва не се пукна от смях. Тя чудесно имитираше в момента Доли, липсваше само произношението от Южните щати. Едва ли не изпита съжаление към Джулиън.

Джулиън нежно отмести ръцете ѝ, за да я погледне в очите.

— Любима моя, аз просто не бях сигурен в чувствата ти. Правиш ме най-щастливия човек на света! Още утре ще се осведомя за приходите на Ланкония, а след това вече можем да започнем приготовленията за сватбата.

— Но кралят... — започна Арайа.

— Пфу! Този старик! Той така и така няма представа какво става. Ще трябва да се подготвя за моето регентство. Ела, хайде да се връщаме в двореца!

— И няма ли да ме целуваш повече?

— Но разбира се, любима! — Той бегло докосна устните ѝ. — Нощта е хладна. Ще се разболееш! Хайде да вървим!

— Не — отвърна Арайа. — Искам да поостана още малко. Едно момиче има нужда да остане малко само с романтичните си мисли — довърши тя закачливо.

— Не мисля, че е редно, но щом настояваш... — Той ѝ целуна ръка официално, обърна се и закрачи делово по пътеката.

Арайа остана на пейката, докато долови стъпките на Джей Ти.

— Сега си доволен, нали! — извика тя и преглътна сълзите, които я задушаваша. — Радваш се, че пак излезе прав! Джулиън иска Ланкония, а не мен! Искане да стане крал, а аз ще кисна в детската стая. Всяка американска жена ще има повече власт от мене! Защо не ми се изсмееш?

Той я прегърна кротко.

— Толкова съжалявам, миличко!

За свой ужас, тя избухна в ридания.

— Знаех си аз, че ме иска заради Ланкония, но просто забравих! Все пак си мислех, че може би ме обича. Каква глупачка излязох! Няма ли да се намери някой, който да ме обича заради самата мен?! Само мен, не Ланкония.

Джей Ти хвана брадичката ѝ и я принуди да го погледне.

— Кълна ти се, детенце, че ако не ти тежеше на врата тази проклетата страна, бих те грабнал и бих избягал с теб!

— Сериозно ли говориш? Ти искаш само мен? Като жена само?

— Да. Искане да живея с тебе, нищо, че переш заедно червените и белите ми ризи, нищо, че ми заявяваш, че не желаеш да гладиш, нищо, че ме излагаш пред всичко живо и танцуваш пред всички, облечена като коледна елха... — Той погали лицето ѝ. — Бих искал всяка сутрин да се събуждам до тебе, мила моя!

Той се наведе и я целуна жадно, завладяващо.

— Остани при мен тази нощ. Не ме оставяй да се събуждам отново сам!

— О, да — шепнеше тя. Прегръдката му я накара да забрави всичко. Беше отново мисис Монтгомъри. Вкопчи се в него, щастлива от близостта му, от неговото докосване, което палеше огньове по тялото ѝ.

Викът на някаква птица я върна към действителността. Птицата... Такива птици имаше само в Ланкония.

Тя силно отблъсна Джей Ти.

— Не! Не и не! Аз не съм американска съпруга! Аз съм принцеса! Принцеса, която ще наследи короната. Животът ми принадлежи на моята страна. Да, Ланкония тегне на шията ми, тя е част от мен! Не се опитвай да ме объркваш отново, чуваш ли? Не се опитвай да ме разделиш с моята страна! Никога няма да я напусна! Бях доволна от живота си, но дойде ти и промени всичко! Ти ме направи нещастна! Мразя те!

Разплакана, тя хукна към двореца през парка.

Джей Ти я последва на безопасно разстояние. Чувстваше се раздвоен. И нещастен, и като че лети в облаците... Беше й липсвал!

Имаше нещо вярно в думите ѝ. Не беше ли наистина крайно егоистично от негова страна да я принуждава да осъзнае, че обича него повече от онзи дребосък със синя кръв? Тук той бе дошъл да върши работа, а в задачите му не бе предвидено да разплаква Нейно височество.

Любов? Страст? Всичко това няма значение. Прекараха заедно чудесни дни — но те отминаха! Тя го разбираше, ала той непрекъснато го забравяше. От сега нататък ще си сдържа ръцете и няма да я докосне повече! А и ще ѝ помогне да си намери подходящ съпруг, някой, който няма да бъде пречка на нейния път. Някой, когото тя ще обича така, както той я обича. Някой... импотентен, който няма да може да получи онова, което принадлежи на Джей Ти Монтгомъри.

Джей Ти вървя след Арайа, докато тя се прибра в покоите си. След това с тежка въздишка се отправи към празната си спалня.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Джей Ти очакваше Арайа пред спалнята ѝ, за да я придружи на закуска.

— Това не бива да правиш! — изсъска срещу него тя.

Както обикновено, той не обърна внимание на нейните протести.

Бих искал да хвърля поглед на книгите на двореца.

Библиотеката ни е забележителна — усмихна се тя. — Притежаваме дори няколко ръкописа от времето на Роуън.

Нямам предвид тези книги. Говоря за сметководните документи.

Джей Ти отстъпи назад, за да влезе тя първа в залата за закуска. Арайа се зарадва, че не я изложи пред роднините ѝ, които вече я очакваха. Тя си взе една чиния и започна да си избира нещо за закуска.

— Толкова много ядене за толкова малко хора! — изръмжа Джей Ти, докато и той пълнеше чинията си.

По време на закуската той почти не отвори уста. Арайа забеляза как наблюдава околните. Презрителните погледи, които им хвърляше, говореха достатъчно красноречиво: „Какво правят всичките тези хора по цял ден?“ Арайа изведнъж осъзна, че и самата тя не знае. Фреди например. Той гледаше с пренебрежение простата униформа на Джей Ти, по която нямаше нито звезди, нито пагони, нито никакви отличия и ордени. При Фреди беше друго — цялата му униформа се състоеше едва ли не само от златни шнурове, лампази и ордени, разбира се, нито един, който той лично да е заслужил.

— Готова ли сте? — Гласът на Джей Ти я сепна от мислите ѝ. Той беше застанал в очакване зад стола ѝ. — Трябва да поработим!

Ужасните възклицания и гримаси на присъстващите изглежда не му направиха никакво впечатление. Арайа се подчини волю-неволю, защото знаеше, че може ужасно да я злепостави. След като излязоха от салона, последва неизбежната сцена:

— Как се осмеляваш, да ме третираш по този начин? Ще разбереш ли най-сетне, че съм принцеса?! Ти си гост в моя дом, дръж се следователно като гост. Иначе хората ще си помислят...

— Много се надявам, да си помислят „Стой по-настрана от принцесата, защото иначе този побъркан американец ще те размаже!“ Искам да им стане ясно, че ще съм винаги край тебе и трябва да се съобразяват с мене. Това е! И след като си изяснихме положението, бих искал сега да видим бюджета на двореца!

— Най-добре е да те заведе при нашия ковчежник, да се разберете с него. Аз имам някои други ангажименти.

Бяха стигнали до вратата на спалнята ѝ.

— Искам да видя графика на деня ти — заяви той.

— Не ми е необходимо твоето одобрение!

— Или ще ми го донесеш, или сам ще вляза и ще си го взема! И какво, мислиш, ще каже твоето спаружено графче, ако ме свари в спалнята ти?

Безмълвно тя влезе в стаята и се върна само след няколко секунди заедно със секретарката си и с графика на програмата ѝ за деня.

— „Кралското дружество по насекомознание би искало...“ — започна да чете секретарката.

Джей Ти грабна тетрадката от ръцете ѝ. Бързо проследи с очи списъка.

— Само досадни лекции за разни буболечки и няколко дамски събирания! — Той подаде тетрадката на сухата секретарка. — Отложете всички срещи. Нейно кралско височество все още не се е възстановила напълно от болестта си. За в бъдеще ще ми представяте всяка покана, преди да потвърдите отиването ѝ. Нейно кралско височество се нуждае от повече време — и той изгледа Арайа дяволито — за да упражнява на спокойствие американски танци! А сега да потърсим ковчежника! — Той хвана Арайа за ръка и я повлече след себе си.

Арайа се притесни заради секретарката.

— Веднага ме пусни!

Джей Ти веднага дръпна ръката си.

— Пак забравих! Защо не ме накажеш в ъгъла?

— Без разрешение от мен не можеш да отказваш нито един от моите ангажименти! Трябва ли да ти напомням, че в Ланкония се слуша моята дума?

Джей Ти вървеше толкова бързо, че тя едва го догонваше.

— Няма що, думата ти е толкова авторитетна, че някой иска да те убие.

— Това е счетоводството — каза тя и застана пред голяма двукрила врата от орехово дърво. До вратата стояха стражи от кралската гвардия. Те отвориха и Арайа мина бързо край тях, без дори да ги погледне. Джей Ти изгледа гвардейците и се усмихна:

— Благодаря! — каза той и влезе в канцеларията. Четиримата мъже скочиха като на пружини. Не бе трудно да се забележи, че посещението на Нейно кралско височество беше извънредно произшествие! Мъжете замънкаха думи на поздрав, като се опитваха смутено да скрият някъде мръсните си чаши от кафе.

Джей Ти излезе напред и решително сложи край на целия този водопад от любезни възклициания и поклони:

— Кралят ми възложи да прегледам икономическото състояние на Ланкония. Бих искал да започна с бюджета на двореца.

Четиримата чиновници го изгледаха смаяни. Арайа се намеси и обясни любезно:

— Господинът е американец. Кралят лично го изпраща при нас. Може би ще е най-добре, ако ни дадете всички книги и ни оставите сами.

— Имиджът на Америка няма да спечели кой знае колко много от твоето грубо държане! — нападна го тя, когато останаха сами.

— Искам да си спечеля слава на грубиян и побойник. Нека да им се поразтреперят гащите!

— Въобразяваш си. Но ето ти сега книгите, аз вече мога да вървя. Джулиън и аз...

— Ще стоиш тук.

— Но Джулиън и аз...

— Щеше да си мъртва сега, ако вчера беше тръгнала сама с него. Така че сядай и кротувай!

Тя бавно приседна на крайчеца на стола. Този лейтенант Монтгомъри ще съсипе целия й живот! Не би трябвало да се сърди на Джулиън, ако я остави. Но след онова, което й каза вчера, може би и да не е чак толкова лошо. По-добър съпруг не би могла да намери, естествено. Една принцеса има твърде ограничен избор...

— Това какво е? — изрева Джей Ти толкова силно, че тя подскочи. — Сметка за сняг?!

— Ах, да, сигурно е за крема на Фреди.

— Снежен крем?

Арайа не отговори. Все още я занимаваше мисълта как ли би могла да си намери подходящ съпруг.

— Арайа! — подвикна гневно Джей Ти. — Отговори! За какво е тази сметка?

Тя въздъхна. Понякога наистина ставаше ужасен.

— Фреди копнее за крем в сняг, доставят за него сняг от ледниците.

— И всеки ден яде крем в сняг?

— Разбира се, че не. Четири-пет пъти в годината. Но все пак сняг трябва да има за всеки случай, нали?

— Истински глупак съм, че не помислих за това — гласът на Джей Ти чак скърцаше от сарказъм. — А това тук? Също сметки за хранителни продукти, навярно. Боровинки от чужбина.

— Те са за леля София... — Арайа бавно започна да разбира на къде бие. Някак вяло тя обясни: — На членовете на кралското семейство се полага известен лукс.

— Прясна съомга от Шотландия? — продължаваше да пили Джей Ти неуморно.

— За леля Брамбли.

— И как успявате да си доставяте всичко това при тази война?!

— Леля Брамбли има уговорка с неколцина пилоти. Не съм имала време да се позаинтересувам точно как го е организирила.

— Мога да си представя! — каза Джей Ти и се хвана за главата. — „Организирила“ е точната дума. Правителството на Ланкония плаща всичко, а твоята скъпоценна леля Брамбли...

— Моля те да бъдеш по-въздържан! — предупреди го високомерно Арайа.

Джей Ти вдигна глава от счетоводните книги. От минута на минута тя отново се превръщаше в онази малка драка от острова...

— Пак си навлякла онова отвратително бельо, нали? — каза той заядливо и се усмихна злорадо, като видя как лицето ѝ цялото почервения. — На, искаш ли? — И той ѝ подаде парче дъвка.

— О, да! — възкликна тя радостно.

— Два пъти ти спасих живота. Но мене никога не си погледнала с такава благодарност, с каквато посрещна дъвката.

Арайа започна да дъвче.

— О, правила съм го. Но ти беше толкова зает със себе си, че не го забеляза.

Той присви очи.

— Дръж се по-добре или ще съжаляваш! Защо не се опиташ да ми помогнеш с нещо! Седиш като на тръни. Това ме изнервя!

— Окей, бейби! — каза тя и стана.

Трудно му беше да се концентрира в книгите. Дъвката сякаш преобрази Арайа. Сега тя все повече му напомняше на „неговата“ принцеса.

Доколкото можеше да съди от онова, което видя досега, кралското семейство се състоеше от куп готованци. Паразити, които живееха на чужд гръб. Изобщо не се замисляха за това, че държавата им е почти фалирала. Ако имаше право да се разпорежда, той веднага би разпределил част от задълженията на Арайа между членовете на семейството. Братовчедката Барбара сигурно би се радвала да поеме контактите с обществеността, Гена пък беше много подходяща да приема военните паради... Джей Ти нямаше точна представа за особените таланти на Фреди, Ники и Тоби, но би било дяволски сполучливо решение, ако поемат от плещите на Арайа тези отегчителни научни доклади за разните буболечки. Леля София може да бъде изпращана на всички празненства с топовни гърмежи, може и да долови нещо от онова, което става около нея.

— Защо се усмихваш? — попита Арайа. Джей Ти се облегна назад на стола си.

— Мислех си за членовете на твоето семейство.

— Доста са хаотични, нали? — В погледа ѝ имаше извинение.

— Кой го казва? Принцеса Арайа или мисис Монтгомъри?

— Американската Арайа — отвърна тя и се залюля на стола си.

— Досега никога не съм се впрягала от тази лудост със снежния крем, но това струва на държавата сума пари. Много ли е скъпо?

— Скъпо-прескъпо.

— И какво можем ние да предприемем? — Джей Ти се обърна към нея.

— Ние...

Обзе го изкушението да каже: „Ами нека да питаме графа!“, но не го каза. Вместо това започна да ѝ обяснява как му се иска да

разпреди задачите между роднините ѝ.

Арайа се позамисли и каза:

— Няма да им се хареса. Вярно е, че Гена с удоволствие ще приема парадите на кралската гвардия, това е единствената войска в Ланкония, а и леля София ще е страшно развеселена от топовните салюти, но другите ще се възпротивят.

— Ще трябва да ги убедя. Или по-право, трябва да ги убеди твоят човек.

— Моят...? — не разбра Арайа. — Ах да, човекът, за когото навярно ще се омъжа.

Стражата отвори вратата и извести:

— Граф Джулиън, Ваше кралско височество!

Джулиън нахлу бесен.

— Арайа! Какво правиш тук сама с този човек?

Арайа скочи и глътна дъвката си.

— Преглеждаме сметките.

— Искаме да видим какви са дълговете на Ланкония — добави спокойно Джей Ти. — А принцесата стои при мене, защото само така мога да гарантирам нейната безопасност.

Джулиън погледна Арайа така, като че бе някакво зле възпитано дете.

— Време е за нашата разходка.

Преди Арайа да може да отговори, Джей Ти застана с цял ръст пред графа.

— Принцесата е заета. Разбрано? А сега изчезвайте!

Джулиън само изгледа злобно Джей Ти, врътна се на токовете си и напусна стаята. Гвардеецът затвори вратата след него и на Джей Ти се стори, че в очите на войника се мярна одобрение.

— О, не! — изохка Арайа и рухна на стола си. — Сега вече успя да го сториш! Той никога няма да се ожени за мене!

— Много добре — отвърна Джей Ти. — Ти заслужаваш по-добър мъж.

— И къде ще намеря по-добър от него?

— На всеки ъгъл в Америка.

— Все още не си разбрал. Аз трябва да се ожения за благородник. Човек, който ще подпомогне монархията. Човек, който...

— Я по-добре ми разкажи нещо за твоята гвардия! — пресече я Джей Ти по средата на изречението. — Въобразявам ли си, или наистина всичките са еднакви?

— Да, те са досущ еднакви.

— Като чинии от порцеланов сервиз?

— Точно така. Телосложението им трябва да има размерите, определени от Роуън на времето. А това ще рече: височина метър и осемдесет, гръдна обиколка метър и тридесет, талия седемдесет сантиметра. За всяко ланконско момче е най-голяма чест да бъде прието в гвардията, стига униформата да му е по мярка!

Джей Ти преценяваше с присвити очи.

— Гръдна обиколка метър и тридесет! Това не се получава от само себе си. Това става с тренировка! Има ли някакво заведение, където да тренират тези момчета?

— Да. Казва се „Школата на Роуън“.

— Пак този Роуън! — изпъшка Джей Ти. — Мисля, че за днес ми стигат тези сухи цифри. Да излезем малко из града. Искам да поразгледам лозята, докато ти ми разказваш за гвардейците. Освен да отварят и да затварят вратите тези момчета могат ли да правят и нещо друго?

Камериерките на Арайа се ужасиха, като разбраха, че настоява да излезе облечена само с пола и блуза. Сама си избра и ниски обувки с грайфер.

— Но, Ваше височество! Какво ще си помислят хората за вас! Та те очакват все пак да видят една принцеса!

— Ще видят едно човешко същество — заяви Арайа енергично.

Лейди Верта изглеждаше така, като че всеки момент може да припадне.

— Не, не! Не искам и ръкавици! Не е нужно да ме сресвате...

Арайа излетя от стаята, преди придворните дами да я задушат от съжаления.

Джей Ти вече я чакаше пред вратата. Разговаряше с един от гвардейците.

— Изглеждаш фантастично! — погледна я той очарован.

Арайа почувства, като че ли ѝ поникнаха крила.

Той я хвана съвсем естествено под ръка и се спуснаха надолу по стълбите. Тя не направи опит да се освободи, дори се притисна към него. Не се отдръпна дори когато срещнах лейди Брамли и тя вдигна изненадано вежди. Пред гаража Джей Ти влезе в кратък спор с шофьора, защото настоя, сам да кара колата. За Арайа нямаше никакво съмнение кой ще излезе победител в този спор.

Джей Ти изкара от гаража един суперелегантен изискан „Родстер“.

— Но това е колата на леля Брамли! — ужаси се Арайа. Ала се почувства страшно смела, когато се качи в колата. Вятърът развяваше косите ѝ. Чувстваше се свободна и щастлива. Очакваше я ден без никакви задължения. Беше успяла да се отърве от пристегнатия корсет и да го остави в къщи.

Джей Ти я гледаше с жадни очи. И накрая не издържа. С добре премерен жест той обхвана главата ѝ, притегли я и я целуна, както си караше.

— Колко е хубаво да те видя отново такава, детенце!

Тя се отдръпна отново на мястото си, щастливо усмихната.

— Къде отиваме всъщност?

— Първо на тренировъчния плац на тази ваша Школа! Ходила ли си някога там?

Тя избухна в смях, като си спомни:

— Когато бях на петнадесет, веднъж се измъкнах да наблюдавам мъжете. Изглеждаха великолепно!

— Направо ще те разжалват като принцеса, ако разберат какво дяволче си!

Школата на гвардейците се намираше на около миля от двореца. Откакто се помнеха, тук беше мястото за турнири и други празници. От едната страна на плаца се издигаше висока, открита отпред постройка.

Когато наближиха дотолкова, че да могат да наблюдават, Джей Ти спря колата. Видяха може би сто и петдесет мъже, всичките с еднакъв ръст, само с по една бяла кърпа около бедрата. Лъсналият им от пот мускулист, бронзови тела блестяха на слънцето. Тренираха най-различни спортове: борба, стрелба с лък, фехтовка, бой с мечове, бокс. Някакъв посивял мъж се въртеше около бореците се и ги окуражаваше. Джей Ти се почувства като че в някаква друга епоха.

— Сигурно са се обучавали така още в тринадесети век, по времето на Роуън?! — прошепна той, смаян. Обхвана го непреодолимо желание да потренира с тези мъже. Да! Точно такава трябва да бъде борбата: един срещу друг, лице в лице! Да хвърляш бомби срещу беззащитното цивилно население... Каква честна борба е това?!

— Ох, забелязаха ни! — каза Арайа.

Разнесе се рязко изсвирване, войниците изчезнаха. Само след няколко секунди се появиха, облечени в дълги роби и се строиха за миг. Беше много впечатляващо.

Джей Ти подкара колата.

— Смятам, че няма да им е приятно, че съм тук — каза Арайа притеснено.

— Не забравяй, че си тяхната принцеса.

— Но те не искат да бъдат смущавани, когато имат упражнения. Дядо винаги казва...

— Ти само не се отдалечавай от мене, съкровище! Аз ще те пазя!

— Браво! В края на краищата нали това е моята гвардия, моите момчета, мои... — Тя млъкна и се усмихна любезно, когато сивокосият, сега вече облечен в черна роба, отвори вратичката на колата.

— Добре дошли, Ваше височество!

Джей Ти и гвардейският капитан се измериха един друг с погледи и Джей Ти каза, без да се представи:

— Нуждая се от вашата помощ!

— Ще я имате — отвърна капитанът веднага. Донесоха някакви тежки дървени столове, сякаш от Средновековието. Джей Ти и капитанът седнаха на няколко метра от Арайа. Противно на опасенията на Арайа, че гвардейците няма да се зарадват много на нейното посещение, те я приветстваха почти дружелюбно, както отбеляза Джей Ти. Един от войниците посвири на лютня, друг ѝ предложи сладкиши, докато други двама сервираха нещо за пиене. Арайа цяла засияваше от всяка тяхна дума. Чувстваше се като принцеса от стари времена, заобиколена от своите красиви, изпитани в боевете васали.

Капитанът погледна ухилен към Арайа:

— Рядко имаме гости. Нашата принцеса досега никога не ни е удостоявала с тази чест. — Той се поокашля. — Веднъж само, но ние се направихме, че не сме я забелязали.

— Какво знаете за събитията напоследък?

— Било е стреляно по Нейно кралско височество — отвърна капитанът мрачно.

— Това далеч не е всичко — каза Джей Ти сериозно и разказа на капитана, какво се бе случило с Арайа в Америка, а и какви други опасности беше избягнала. Джей Ти не скри нищо, знаеше, че може да се довери на този човек.

— За това нищо не са ни казали! — ядоса се по-възрастният мъж. — През последните години ни превърнаха в някакви жалки вратари, нашият крал навярно забрави, че можем да правим и по-важни неща! Но ние съзнаваме какво е основното ни задължение и сме готови всеки миг да умрем за нашия крал и двете му внуци.

— За останалата част от семейството няма защо да си правите труд — заяви Джей Ти. — Но да се върнем към същността на въпроса. Арайа трябва да бъде пазена денонощно! По-трудно ще е, когато се намира в стаите си. Де да имахте тука полицайки или нещо подобно! Нямам доверие на нито една от придворните й дами!

— Може би ще мога да ви бъда полезен. Елате с мен!

Джей Ти се поколеба — не му се искаше да остави Арайа сама с толкова много гвардейци, но все пак последва капитана.

— На времето Ланконските борци са били смятани за едни от най-добрите в целия свят. Постепенно през годините по-голямата част от мъжете са се насочили към селското стопанство. Но някои от нас все още тачат старите традиции, въпреки че вече не се ползваме с такъв авторитет, откакто Ланкония е неутрална.

Пътят правеше една малка дъга, зад която имаше поляна. Десет жени в къси бели туники се упражняваха на същите бойни изкуства като мъжете.

— Мили Боже! — възкликна Джей Ти смаян. Капитанът се усмихна сдържано.

— От столетия жените са тренирали също толкова напрегнато, както и мъжете. Чудесни са, нали?

Джей Ти стоеше с отворена уста — това бяха някакви фантастично сложени, снажни същества, не жени, а богини! Упражняваха борба, фехтовка, също като мъжете. Чу се изсвирване и жените се наредиха в редица. Жена, облечена в дълга червена дреха, ги огледа критично.

— Ярнел, жена ми, тя тренира момичетата — обясни капитанът. Джей Ти спря възхитен поглед на жената.

— Не е чудно защо и вие сте в такава чудесна форма! — усмихна се той.

Джей Ти и капитанът поговориха накратко с Ярнел. Договориха се, че една от гвардейките ще заеме мястото на придворна дама.

По-късно, когато Джей Ти и капитанът се върнаха при мъжете, Джей Ти попита:

— Кажете, моля, вашите момичета тук, и те ли посрещат мъжете-гости с такъв ентузиазъм, какъвто проявяват гвардейците към гостенките си?

— Не — отвърна капитанът — ланконските жени не си губят лесно ума. Никога не преследват мъжа: Той сам трябва да си вземе онова, което иска. Е, има, разбира се, и изключения. По времето на Роуън жените дори са се били на дуели заради някой мъж. Такова нещо се е случило и на Роуън.

— Искате да кажете, че този Роуън, за когото слушам какви ли не небивалици, е бил нещо като сребърна купа в един турнир? И се е оставил да бъде спечелен от някоя мускулиста валкирия?

— Предполагам, че воюващите жени от онова време са изглеждали като нашите гвардейки — поясни капитанът меко.

Джей Ти изгледа отново десетте красиви жени, великолепно сложени, и смехът му многозначително секна.

Наближаваше обяд, когато Джей Ти и Арайа се качиха в спортната кола и отпътуваха. Зад тях се проточиха три форда, пълни с гвардейки.

Джей Ти възнамеряваше да разгледа част от лозята. Капитанът го посъветва да сторят това около обяд, когато хората, които ги обработват, ще са в почивка.

Арайа често се бе срещала с хора от градовете, но селяните бяха прекалено заети, за да имат време да се трупат по улиците, само за да могат да помахат на принцесата, когато мине край тях. Сега повечето от селяните само зяпаха безмълвно своята бъдеща кралица, която отгоре на всичко и не се различаваше кой знае колко от собствените им дъщери и внуци.

— Ваша... Ваша светлост... — заекна една от жените, докато останалите стояха мълчаливи.

— Може ли да ви направим малко компания? — попита Джей Ти дружелюбно. — И ние си носим нещо за ядене.

Хората колебливо закимаха.

Арайа последва Джей Ти към багажника на колата.

— Пикник ли смяташ да правиш? Нямах понятие... Мислиш ли, че е правилно това, което правим? Хората не изглеждат много зарадвани от нашето идване.

— Ами! Те просто се страхуват до смърт от Ваше височество. Убеден съм обаче, че ще се разберат чудесно с Кети Монтгомъри.

Оказа се, че има право. На Арайа й трябваше малко време, за да забрави дворцовите си маниери. Тези хора пък тук, се нуждаеха от много повече време, за да забравят страха си. Но след това вече се получи чудесно! Ядяха, приказваха си, смееха се. Арайа им разказа възторжено за Америка, селяните пък се разприказваха за дългата суша и за състоянието на лозите.

Към три часа Джей Ти забеляза, че хората стават нетърпеливи, чакаше ги работа. Попита, не искат ли да му покажат лозето.

Арайа също изглеждаше весела и довольна. С три други жени, едната от които бе задянала на гърба си бебе, тръгнаха нагоре по склона. Четирима гвардейци не изпускаха от очи околността.

Когато стигнаха горе, жените започнаха да берат грозде. Арайа се спусна да им помага. Джей Ти се забавляваше от смаяните лица на жените край нея. Но те бързо се окопитиха и започнаха да берат още по-чевръсто. А когато Арайа раздаде и дъвки, всички избухнаха във весел смях.

Джей Ти я остави сама с жените и нейните гвардейци и отиде до винарската изба, в полите на хълмовете. Реколтата тази година беше отлична, не бе имало толкова родитба от четири години. Но това нямаше да доведе до печалби. Виното трябва да зрее три години, преди да бъде годно за експорт, а за тези три години още стотици хора щяха да напуснат Ланкония, прогонени от нуждата.

Джей Ти стоеше пред избата и наблюдаваше хората, които влачеха гроздовете в големи кошове към долината. Нямаше ли някаква ускорена технология за преработка на гроздето?

Изведнъж го осени идея. Стафиди! Да, това би било идеално! Войниците по фронтовете се хранеха само с консерви. Какво разнообразие би било за тях да получават стафиди! Може би те може

да накара и правителството на САЩ да закупи заедно с ванадия и стафиди? Ами кралят на Ланкония би могъл да откаже на американците право да строят военни бази, ако не пожелаят да сключат договор за стафидите... Ето го решението! Но как ли биха се отнесли самите ланконци към тази идея? Това са горди хора и може би се смятат за прекалено добри винари, за да седнат да се занимават с производството на стафиди?

— Не сте ли мислили да правите и нещо друго от гроздето, не само вина? — запита той почти боязливо четиримата възрастни ланконци, застанали до него.

Оказа се, че не е трябвало да се безпокои чак толкова! Ланконците може да са горди хора, но не бяха глупави. С удоволствие биха предприели всичко, което ще помогне на страната им. Единственото им възражение бе, че ако преработят тазгодишното грозде на стафиди, ще останат три години без вино.

— Идущата година вече ще напояваме лозята и тогава ще имате незапомнена реколта — започна да обещава щедро Джей Ти, без да помисли, че догодина сигурно няма да е тука.

Бе станало шест часа, когато тръгнаха за двореца. Арайа седеше до него, обгоряла от слънцето, разрошена и капнала от умора. Никога досега не бе изпитвал толкова палещо желание към нея, както в този именно момент.

— Хубаво ли беше? — попита той дрезгаво.

— О, беше чудесен следобед. И на тебе изглежда ти беше много приятно?

— Така е — потвърди той, сам учуден от своето въодушевление.

В двореца обаче ги чакаше жестоката действителност. Лейди Верта направо се нахвърли върху Арайа. Лицето на Джулиън бе пепелносиво, когато заяви, едва сдържайки гнева си, че иска обяснение за сутрешната случка. Джей Ти наблюдаваше с усмивка лицата на слугите, когато Арайа се обърна към придружаващите я гвардейци и им поблагодари за тяхната служба.

Джей Ти се отдалечи, подсвирквайки си, пъхнал ръце в джобовете си. Един чудесен ден!

Откакто гвардейците я охраняваха през цялото денонощие, той се чувстваше по-добре. Не му беше неприятно и когато Уолтърс се въртеше като загрижена квачка около него и му разказваше най-новите

клюки и брътвежи за невероятното държане на Арайа. Бяха плъзнали приказки, че принцеса Арайа пила вино с някакви козари и работила с тях на полето. Хората били недоволни от лейтенант Монтгомъри, защото се опитвал да минира и взриви цялата монархическа система.

Джей Ти седеше във ваната и слушаше всичко това. Тъй като нямаше желание да се срещне на вечеря с роднините на Арайа, помоли да му донесат един поднос в библиотеката. Искаше да размисли на спокойствие.

Арайа напусна салона, щом като това стана възможно. Какъв великолепен ден само! Пълен с радост и смехове. Ала тук в двореца всички се отнасяха към нея, като че е предала родината си на врага. Джулиън беше сърдит, защото е пътувала сама с този „безвкусен американец“. Хофмаршалът я сдъвка яко, защото все още мислеше, че това е Кети Монтгомъри и се е срещнала със съпруга си.

Но всичко това не я интересуваше! Беше неописуемо щастлива. Може би по-рано се бе държала така предвзето именно защото се чувстваше толкова безполезна! Днес тя можа да се увери с очите си, какво представлява за своята страна.

А знаеше и още нещо: Джарл Монтгомъри имаше важна роля в живота ѝ.

И наистина, като че ли всички най-щастливи моменти в живота си тя дължеше на него. Празненствата на брега, любенето на стълбата... Дори да плачеш в неговите ръце носеше толкова много утеха!

Остана силно разочарована, когато той не се появи на вечерята. Тръгна безцелно през големия хол, но се спря при един от гвардейците, които стояха като живи статуи до вратата.

— Извинете — каза мило тя, — не знаете ли къде е лейтенант Монтгомъри?

— В библиотеката, Ваше кралско височество!

— Благодаря ви.

— За нас е удоволствие да ви служим!

Арайа видя нещо като усмивчица на лицето на гвардееца.

„Моля“ и „благодаря“ са чудесни думички! Нали така учат децата...

Джей Ти седеше до една от дългите орехови маси. Пред него имаше няколко разтворени книги.

— Здравей! — каза тя, защото той не я забеляза. — Хапна ли вече нещо за вечеря? Какво правиш тук?

Той разтри очи и ѝ се усмихна:

— Ела, съкровище, и погледни това тука!

Показа ѝ някакъв чертеж със зъбни колела и подечни макари, който нищо не ѝ говореше. Тя го погледна и той започна да ѝ обяснява как с помощта на една въжена линия ще могат да смъкват по-бързо гроздето в долината. На първо време щеше да използва двигателите от автомобилите на двореца.

— Да не мъкнат хората на гръб, а така ще можем да освободим и работна ръка за самата преработка на гроздето! Как ти се вижда моята идея?

— За преработката на гроздето? — запита Арайа със съмнение в гласа.

Той ѝ разказа за производството на стафиди. Но тя стоеше там до него и мислеше само за това, че го обича. Искаше ѝ се винаги да бъде с него и да коват планове за бъдещето.

Джей я попита нещо и я откъсна от мечтите ѝ.

— Какво каза?

— Твоето графче разправяше за някакъв радиопредавател. Има ли двуканална връзка, за да се свържа с Щатите?

— Смятам, че да. С кого искаш да говориш?

Джей Ти стана. И понеже тя остана да си седи, направо я дръпна от стола.

— Ела! Дай да намерим този предавател, да видим ще може ли да ни докара Франк! — Преди Арайа да може да зададе някакъв въпрос, Джей Ти обясни: — Франк е на седемнадесет и е мой братовчед. Франк Тагърт. Моторите са неговата страст.

Той държеше Арайа за ръка, докато прекосяваха почти тичешком зали и коридори.

— Разбрах, че е бил просто луд, задето баща му не позволил да отиде доброволец. И когато е в добро настроение, Франк е труден за понасяне, а сърдит ли е, хич не се приближавай до него!

— И искаш да поканиш тук такъв човек?

— Нужен ни е. Ако проблемите ти се отнасяха до кораби, можех да ти помогна. Но от двигатели чак толкова не разбирам.

Джей Ти поспря, за да попита един от стражата къде се намира радиостанцията. Постовият ги отведе до сводестата изба под североизточното крило на двореца.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Арайа се поразмърда, протегна се и сладко се прозя. Много късно си легна снощи. Бяха с Джей Ти при кралския свързочник, за да изпратят радио-телеграма в Америка. Трябваша им цели два часа, за да се свържат с Мейн. След това трябваше да изчакат някой да иде с кола до къщата на родителите на Джарл, да повикат баща му. Арайа успя да размени няколко думи с мистър Монтгомъри, помоли го да предаде нейните най-сърдечни поздравии на жена му. След това Джей Ти бе казал нещо неясно, че родителите му никога няма да му простят, ако изостави Арайа...

Всеки случай бащата на Джей Ти обеща да изпрати Франк колкото се може по-скоро.

Минаваше полунощ, когато Джей Ти придружи Арайа до нейните стаи. Той хвърли поглед на гвардейците пред вратата и бързо я остави сама.

Сега тя се замисли: какво ли възнамеряваше да правят днес? В нейната програма бе отбелязано само едно задължение: в десет часа сутринта трябва да отиде на около шестдесет мили от Ескалон на празненство за гроздобера. Какво ли ще каже за това Джей Ти? Дали и днешният ден ще бъде толкова хубав, колкото вчерашния?

Пригладиха косите ѝ в стегнат нисък кок. Върху бронята на корсета ѝ облякоха дълга черна рокля.

Джей Ти не я чакаше пред вратата. Не го намери и в салона за закуска. Арайа се видя принудена отново да попита един от гвардейците, който ѝ съобщи, че Джей Ти е излязъл от двореца още към шест часа. Не беше съобщил кога ще се върне.

Чака го напразно до последната минута. А после се наложи да тича до колата, за да не закъснее за уговорения час. Опитваше се да скрие своето разочарование, когато намери до вратата на колата си граф Джулиън. Лицето му приличаше на каменна маска.

— Бях започнал да се страхувам, че и днес няма да спазиш своите задължения — проскърца той укоризнено.

Арайа не му отговори, чувстваше се виновна.

— Трябва да ти кажа, Арайа, че хората вече започват да говорят — започна Джулиън тежко, след като се настаниха в черния ролс-ройс. Той вдигна стъклото, което ги отделяше от шофьора, за да не се чува разговорът им. — Кралят е твърде болен, за да може да те насочва със здрава ръка, така че аз поемам това задължение. Държиш се като... като жена... от народа, когато си с този вулгарен американец. Прекарала си с него целия ден вчера. Ако не се вслушваш в съветите на собственото си семейство, поне мисли за онова, което говорят служителите! Те не желаят принцеса, която се държи като една от тях! Искат да имат недостъпна личност! Чух, че дори си се осмелила да посетиш плаца на кралската гвардия! Нямах ли елементарно уважение към личния живот на тези хора?

Арайа беше стиснала ръце в скута си. Чувстваше, че с всяка негова дума ѝ призлява все повече. И точно тогава, за нейно огромно учудване, гвардеецът, който седеше пред тях, се обърна и се усмихна закачливо. Тя за малко не се изкиска! Джулиън продължаваше да обсъжда поведението ѝ, ала сега тя вече не му обръщаше внимание. Семейството ѝ може и да се срамува, но поданиците ѝ са с нея!

Хората на този празник бяха толкова различни от селяните, с които беше вчера. Бяха издокарани с празничните си дрехи, всичко беше като захаросано! Усмихваха ѝ се, но всъщност не се смееха! И това ужасно любопитство, с което попиваха всяка дума, всеки жест! Направо беше уморително.

Отгоре на всичко, сякаш се радваха, че граф Джулиън върви до нея и приема усмихнат приветствията.

Непрекъснато я питаха кога ще е сватбата. На устата ѝ беше да отговори: „Но аз съм вече омъжена...“

Точно се качваше в колата, когато я лъхна някаква сладка миризма. Малко встрани от тълпата видя една жена, която точно приготвяваше на момиченце прясна питка с петмез. Това беше типично ланконско лакомство! Като малка Арайа беше опитвала такива питки: пълнеха се със ситно нарязано пилешко месо, грозде и петмез. Отвън питката беше хрупкава, хрупкава, обилно наръсена с козе сирене...

Почувства, че цялата ѝ уста се пълни със слюнка. Минаваше един часа, гладна беше. Без много да му мисли Арайа се обърна и

изтича при жената.

— Ще мога ли да получа и аз една питка?

Жената стоеше като вцепенена от смайване.

— Бабо! Принцесата иска питка! — дръпна я малкият за ръката. Жената сякаш дойде на себе си, механично гребна от пилешкото месо и го сипа в питката, като наръси, без да гледа, като на сън, от натрошеното козе сирене. Подаде питката на Арайа.

— Благодаря ви — каза принцесата и захапа лакомо питката. Внезапно осъзна, че множеството се е смълчало. Тя се извърна да види хората, облиза с език соса от долната си устна и весело каза: — Много е вкусно!

Хората зареваха от възторг.

Четирима гвардейци не се отделяха от нея. Единият ѝ подаде чиста носна кърпичка вместо салфетка.

— Принцесо! — звънна гласче до нея. Арайа погледна малкия си приятел, който ѝ подаваше глинена чаша. — Това е мътеница!

— Ох, благодаря ти! — засмя се Арайа.

— Ама ти не си като истинска принцеса! — провикна се детето.

— Това е най-големият комплимент, който някога съм получавала!

Тълпата ликуваше. Гвардейците с мъка ѝ проправяха път до колата.

Джулиън се беше запенил от гняв. През целия път до двореца не престана да се възмущава и да я поучава. Тя изобщо не го чуваше. Изяде си сладко питката и си изпи мътеницата, която беше толкова освежителна!

Когато пристигнаха в двора на двореца, вратичката на колата отвори гвардеецът, който седеше до шофьора. Арайа му подаде чашата:

— Бих искала да благодаря на онази жена за вкусния обед. Можете ли да разберете от какво има нужда?

Момчето се изчерви, но събра кураж и тихичко каза:

— Май не видях никакви кокошки в задния ѝ двор...

— Погрижете се да се напълни — каза Арайа, преди Джулиън да се намеси. А после бързо прошепна: — Не знаете ли къде е лейтенант Монтгомъри?

— Отиде пак на плаца на гвардейците, Ваше височество.

Арайа се наведе към войника, за да не я чуе Джулиън.

— Ще се погрижите ли конят ми да бъде готов след двадесет минути?

Гвардеецът кимна незабележимо.

С бързи леки стъпки тя хукна към стаите си.

Не беше лесно да се отърве от Джулиън, но все пак успя. Прекоси двора към конюшните. Конят ѝ беше оседлан. Четиримата гвардейци, също на коне, я очакваха. Само след няколко минути стигнаха до плаца. Арайа успокои коня си, за да може да наблюдава мъжете незабелязана. Джей Ти, както останалите, само с една кърпа, вързана като престилка около бедрата, тренираше бой с тояги с един от гвардейците. На ръст той беше еднакъв с войниците, но не беше така мускулист и кожата му беше по-бяла. Не му беше никак лесно да парира ударите. От пръв поглед личеше, че гвардеецът само се преструва, че се бие и щади американеца.

— Много скоро ще се научи — отбеляза един от придружителите на Арайа. — За една година ще стане майстор по ланконските бойни изкуства.

Арайа се засмя, но отново я жегна мисълта, че след една година тя вече ще е омъжена за Джулиън, а Джей Ти ще си бъде в Америка.

Точно в този момент Джей Ти съзря Арайа. Тя му махна с ръка за поздрав, той се засмя и... в следващия миг се намери на земята, като подкосен.

— Нали ви казах да се съсредоточите върху онова, което вършите в момента! — изрева гвардеецът, който го беше метнал най-безцеремонно.

Арайа не се сдържа и хукна към Джей Ти.

— Нарани ли се? — И се обърна към гвардееца със святкащи от гняв очи: — Ще отговаряш с главата си, ако е станало нещо и умре!

Джей Ти се ухили, докато разтъркваше рамото си.

— Ох, наистина ще умра, но от срам! Иначе нищо ми няма. Кажи, Рее, че стана случайно!

Арайа забеляза, че всички гвардейци са вперили любопитни погледи в нея. Съжали, че се държа толкова глупашки!

Но преди да успее да каже нещо, дотича Гена — само по късичка туника и широк златен пояс. Тя коленичи бързо до Джей Ти разтревожена:

— Джей Ти? Добре ли сте? Ударихте ли се?

Арайа не каза нито дума, събра всичкото си достойнство и се отдалечи. Джей Ти я догони чак когато се готвеше да се качи на коня си.

Той енергично я дръпна към храстите, за да се скрият от любопитните погледи. Прегърна я, но Арайа се съпротивляваше ожесточено.

— Ела, момичето ми, не бъди лоша! — Гласът му беше изпълнен с нежност.

Голата му кожа блестеше от пот, лицето ѝ се намираше само на няколко сантиметра от гърдите му.

— Тя върви по петите ми! Трябваше да предприема нещо срещу това. Така че я оставих при момичетата от гвардията...

— Несъмнено, тя ти харесва с тази туника... — Целувката му я накара да млъкне. Останала без дъх, тя щастливо се притисна към широките му гърди.

— Не бива да се целуваме — каза той след дълго мълчание. — Така ще направим раздялата ни само още по-тежка. Какво прави целия предиобед?

— Гена е толкова красива! — каза Арайа тъжно.

Той я отстрани малко от себе си.

— Не е и наполовина толкова хубава, колкото си ти! Освен това ти си и много умна. Тя е... момиче, а ти си жена!

— Наистина ли мислиш така? — По лицето ѝ се мярна усмивка.

— Наистина! — Джей Ти нежно я целуна по устата. — Но разправяй сега! Какво прави сутринта? Бдяха ли над тебе? Ела да пийнем нещо, докато ми разкажеш всичко.

Арайа прекара целия следобед на плаца. Оpozна гвардейците и гледаше с удоволствие как Гена напредва в упражненията. Мъжете наблюдаваха сериозно борбата, но на Арайа не убягна как проблясват очите им при вида на красивите гъвкави жени.

Арайа се облегна на Джей Ти.

— Този Франк... Той как изглежда?

Джей Ти погледна към Гена и се засмя:

— Мисля че е точно подходящ за Гена, въпреки че не смятам, той да се съгласи да остане тук. За тука той е точно толкова неподходящ, колкото съм и аз.

Арайа едва сдържа усмивката си, защото ако имаше човек, който да подхожда към обстановката тук, това беше Джарл. Сега, с тази дълга бяла роба и чашата бира в ръка, тя изобщо не можеше да го различи от гвардейците. Погледът ѝ се кръстоса с погледа на капитана. Той ѝ намигна хлапашки, като да беше прочел мислите ѝ.

Само пет минути по-късно се разрази истинска буря — с гръм и трясък пристигна Джулиън в огромна черна лимузина. Необичайното поведение на Арайа го беше възмутило до дъното на душата. С писклив от възмущение глас той ѝ напомни плачливо, че има уговорена среща в Историческото дружество.

Арайа го изтегли към колата, преди той да може да забележи Гена с нейната къса дрешка. Заедно с четиримата гвардейци те бързо се отдалечиха.

През следващите четири дни Арайа не си позволяваше повече да пренебрегва задълженията си. Сутрин яздеше с Джулиън и шестима гвардейци, след това до десет часа изслушваше жалбите на своите поданици. След това обикновено имаше някаква програма извън двореца. Джарл не се мяркаше никакъв.

На петата сутрин той нахлу в салона за закуска. Изглеждаше уморен.

— Самолетът на Франк каца в момента.

Арайа бързо допи чая си и хукна след него, за безкрайна изненада на роднините си. Той проговори, едва когато пътуваха към летището:

— Липсваше ми! — прошепна той дрезгаво. Взе ръката ѝ, целуна я и я стисна многозначително. Останаха така няколко минути, без да продумат, а след това изведнъж заговориха едновременно.

Джей Ти ѝ разказа как е пътувал по осемнадесет часа на ден из страната, за да разговаря с лозарите и да им обяснява технологията за получаване на стафиди. Два пъти бе разговарял с президента Рузвелт, по всичко личеше, че Америка е готова да закупи стафидите.

— Но не толкова много, колкото се надявах — въздъхна Джей Ти. — В крайна сметка Калифорния предлага достатъчно стафиди. Сигурно има и друга възможност да се помогне на тази страна. Ние трябва да я измислим!

— Ние... — прошепна Арайа. — Ние.

Когато пристигнаха на летището, и двете американски машини бяха кацнали вече. От първия самолет слезоха неколцина по-възрастни мъже и около сто войници. Те щяха да товарят ванадий.

От втората машина слезе едър мъж с неопределена възраст. Би могъл да бъде и на двадесет, и на четиридесет и пет. Яко, снажно тяло и добре оформен, ръбест череп. Тъмна коса и мрачен поглед довършваха портрета.

— Това е Франк — каза Джей Ти, хвана Арайа за ръка и я потегли след себе си към пистите.

— Казваш, че е на седемнайсет. Защо изглежда толкова сърдит?

— Предполагам, че сърдит се е родил. Но не се плаши. Всъщност той е едно много добро момче.

Арайа поизостана назад, докато Джей Ти и Франк се ръкуваха сърдечно.

— Мога ли да те представя на Нейно кралско височество принцеса Арайа? — каза Джей Ти.

— Здравейте! — каза веднага младежът и й подаде ръка. Арайа я хвана, а Франк отново насочи вниманието си към Джей Ти, като че тя изобщо не съществуваше.

— Кога можем да започнем работата? Донесъл съм всички необходими инструменти. Само да разтоварят сандъците и съм готов.

Арайа все още гледаше към самолета, когато на стълбичката се появиха три дечица. Тя дръпна Джей Ти за ръкава:

— Какви са тези деца?

— Откъде идват тези деца? — обърна се Джей Ти към пилота.

— Сирачета от Франция. Всичките им близки са избити. Няколко от момчетата ги качили тайно на самолета. Сега се чудим какво ще правим с тях. Ще търсим някой да ги прибере и да ни освободи от тях.

Решението блесна като светкавица в мозъка на Арайа. Още преди да разбере какво прави, тя се чу да казва:

— Аз взимам децата.

— Но, Ваше височество! — се чу ужасеният глас на лейди Верта зад нея. Беше я последвала до летището и сега мятеше предупредителни погледи.

Арайа погледна пилота и вирна гордо брадичка. Гласът ѝ прозвуча ясно и уверено:

— Ще взема тези деца при мене. В Ланкония ще бъде прието всяко осиротяло дете, което намерите!

Пилотът я погледна развеселен:

— Госпожо! Война е! Европа гъмжи от сирачета. Тази страна не ми изглежда достатъчно богата, за да нахрани всичките тези хлапета!

Сега Джей Ти излезе напред:

— След като Нейно кралско височество иска да приеме децата, ти няма какво да възразяваш, приятел! Ние ще приемем тук всички деца, независимо от коя страна идват. Ще успеем да ги нахраним, за това нямайте грижа!

Пилотът набързо подви опашка:

— Окей, друже! Млъквам! Щом непременно искате да имате деца, можете да ги вземете.

Безкрайно доволна от своя съпруг и от самата себе си, Арайа отиде до наплашените дечица. Заговори им любезно на френски. А когато лейди Верта поиска да ѝ попречи да прегърне малкото ято, Арайа направо я бутна настрана.

В колата двегодишното момиченце седеше в скута ѝ, поголемичките, три- и четиригодишно, се бяха притиснали към нея. Франк и Джей Ти бяха погълнати в разговор за някакви макари и лебедки, с които да пренасят гроздето от хълмовете в долината.

В двореца ги посрещна Гена, останала без дъх от тичане. Тя изглеждаше прелестно с разрошената си коса и порозовели от бързането бузи.

Арайа искаше да каже нещо, но замълча, защото видя как очите на Гена станаха чак кръгли от изненада. Тя замръзна на мястото си, вперила поглед във Франк Тагърт, като в някакво извънземно същество. Лицето на Франк изгуби мрачното си изражение. Той пое дълбоко въздух, слисан от вида на тази фея.

— Мисля, че искате да бъдете представени един на друг — ухили се Джей Ти и сложи шеговито ръцете им една в друга: — Това е Гена, това е Франк! Хайде Гена, заемете се с Франк и му покажете всичко тук!

Като сомнамбули двамата се отдалечиха от тях.

— Не съм сигурна дали... — В гласа на Арайа прозираше колебание. — Искам да кажа, че Гена е... а и Франк...

— Да, млади са, Арайа. Ела да потърсим нещо за ядене. Децата са прегладнели навярно! — И Джей Ти я дръпна безцеремонно за ръката. Арайа хвърли един последен поглед към Гена и Франк и тръгна след него към трапезарията.

Арайа сама се погрижи да изкъпят децата. Нареди да сложат три легълца в нейния салон и ги настани при себе си. Но на следващата сутрин още се явиха две семейства, които бяха разбрали за децата и искаха да ги осиновят. Арайа не беше мислила да се разделя толкова бързо с малките, но за тях, естествено, бе по-добре да имат свое собствено семейство. Даде ги заедно и тричките на семейството, което говореше добре френски.

След две денонощия пристигна американски самолет със сто и седемнадесет сирачета от Франция и Италия. Точно в часа, когато цялото кралско семейство трябваше да присъства на тържествения парад в чест на изтеглянето на северните племена през 1084 година!

Кралската гвардия осигури извозването на децата до столицата — с джипове, коне, мотоциклети, та дори и в каруци. Парадът беше забравен. Объркването стана особено голямо, когато Джей Ти разпредели децата и повери по няколко на всеки член от кралското семейство. След първоначалните възражения и вайкания постепенно всички се прибраха в двореца — до вечерта не остана вана в двореца, която да не е пълна с цамбуркащи се деца.

Фреди, Ники и Тоби скоро установиха, че в лицето на децата намират благодарни слушатели за ловджийските си подвизи. Лейди Барбара се зае сама да търка и четка трите момиченца от Италия дотогава, докато ги превърна в някакви розови ангелчета. Леля София тръбеше заповедите си в ушите на двамата малчугани, които ѝ бяха поверени. Двете момчета през цялото време на полета се бяха дразнили и боричкали, но под гърмежите на нейните нареждания се превърнаха едва ли не в агънца. А леля Бродли си беше избрала двама красиви четиринадесетгодишни юноши, които ѝ се възхищаваха.

Арайа и Джей Ти разпределиха деца и за служителите в двореца. Настъпи невероятно оживление.

— Така с това свършихме — въздъхна Джей Ти. Самият той и Арайа бяха изкъпали четиринадесет деца. Сега и последното беше облечено и всички деца бяха изпратени в салона да закусват.

Капнали и доволни Джей Ти и Арайа седяха на мокрия мраморен под на банята.

— Защо ме гледаш така странно? — попита Арайа.

— Просто си спомних за принцесата, с която се запознах на острова. Не искаше нищичко да направиш сама. Как се сърдеше, че един обикновен гражданин иска да седне до тебе! А сега височайшата дама изкъпа собственоръчно тия мръсни хлапета.

— Ланкония има нужда от деца. Всъщност всичко, което съм правила, е било винаги за Ланкония.

— Така ли? — Очите му пламтяха. — Всичко ли си правила единствено за Ланкония?

Нямаше място за повече думи. Сграбчиха се като безумни.

— Миличка моя! Толкова ми липсваше! Толкова жадувах за теб...

Любиха се на студения под. Той я облада с такава дива страст, че Арайа се чувстваше като отнесена от порой — тя проплакваше, викаше, молеше със страстен шепот да не престава... Когато пред очите им експлодира едновременно огненото кълбо на върховната наслада, Арайа имаше чувството, че цялото ѝ тяло се разлетя на хиляди парченца.

Джей Ти пръв се раздвижи. Със забулени още от унеса очи той сякаш се изненада, че вижда Арайа до себе си. Надигна се смутено.

— Аз трябва да вървя. Трябва... да се махна оттук... — С треперещи пръсти той се опитваше да постегне униформата си. „Да се махне! Да избяга веднага..."

Сякаш го гонеха сто дяволи. Не вървеше, а по-скоро тичаше през парка. Спря чак в Градината на краля. Ръката му трепереше, когато запали цигара.

„Искушение! — помисли си той. — Всичко в тази страна те привлича..."

Всичко беше толкова необичайно! Когато си гладен — някой вече е поднесъл яденето. Хвърлиш дрехите си на пода, някой в миг ги е прибрал. Около него пърхаха добри духове, готови да прочетат в очите му всяко желание, преди да го е изрекъл. Потрябваше ли му кола — тя беше готова на часа, шофьорът вече чакаше. Всичко зависеше от самия него — да стои до среднощ, да става в зори, да мързелува или да работи по двадесет часа на ден! И сам можеше да избира: плуване,

езда, излети в планината или онези вълнуващи бойни изкуства... Или разходките в прохладните уханни градини.

Но най-вълнуващото изкушение беше Арайа. Наблюдаваше я непрекъснато, навсякъде. С какво усърдие само беше къпала децата! Това беше наистина една сърдечна и мила жена, точно както я определи кралят! Само че тази жена беше скована от бронята на дворцовия протокол. Сега самият той я разбираше по-добре, защото знаеше как е отрасла. Какво би станало от него, ако и той беше възпитаван тук, в двореца? Дали нямаше и той да разиграва сцени като Тоби, че са му поднесли някоя неузряла ягодка? Сигурно щеше да е свикнал с услужливите ръце на слугите дотолкова, че изобщо да не ги забелязва и спокойно да обсъжда пред тях и най-интимните си тайни.

Откакто знаеше, че гвардията пое охраняването на Арайа, Джей Ти свърши страшно много работа. С помощта на двама секретари направи списък на хората, които биха се облагодетелствали най-много от смъртта на Арайа. За ужас на прислугата той прекарваше цели часове в кухнята, за да долови нещо от брътвежите и клюките. Но напразно. Не направи нито крачка напред в разкриването на убиеца.

Какво ли не направи, но не успя да възприеме престоя си в Ланкония като чисто задължение. Когато се раздели първия път с Арайа, той беше толкова ядосан, че направо се радваше да се отърве от нея. Още си спомняше каква ярост го обзе, когато разбра, че го е водила за носа и е възнамерявала да го задържи завинаги в Ланкония. Но сега беше различно. Той вече знаеше какво значи да бъдеш член на кралското семейство. Видя как хората се трупаха около Арайа и молеха да им помогне.

Джей Ти въздъхна и изгаси цигарата си. Ами посещението им в лозята! Той беше толкова горд с нея, с това, че хората я обичат, с това, че тя се държи толкова естествено и проявява интерес към всичко...

Не му беше лесно да избяга от нея тази нощ. Как хубаво би си легнал с нея, в края на краищата това беше негово изконно съпружеско право! Но за него тя продължаваше да бъде нещо, дадено назаем. Нещо, което ще трябва рано или късно да се връща.

Как ли не се беше насилвал да стои по-далече от нея! Но всеки път, когато я видеше с графа, изпитваше тази необяснима болка в гърдите си... А колко ревнива се показва тя заради Гена! Ами онази

смешна история, дето щяла да иска главата на гвардееца, който го метна на земята!

Чувстваше как неговата любов към Арайа става все по-силна с всеки изминат ден. Вече не смееше да помисли какво ще излезе от всичко това.

Трябва да сложи край! Не може да продължава така. Вече няма да се докосне до нея, ще си гледа работата...

Той затвори очи и вдъхна дълбоко чистия планински въздух. Сети се за морето.

— По дяволите!

Най-добре ще е да потърси Франк. Да огледат плановете за новите съоръжения. Не беше срещал досега хора, които толкова да не умеят да работят с машини, колкото тези ланконци! Онова, от което наистина имаха нужда, беше да се създаде една сваятна политехника, за да изучават младите хора машиностроене. А защо няма никакви училища за агрономи или винари? Защо няма училища по търговия, за медицински сестри... И толкова много други...

Но не той отговаря за бъдещето на Ланкония. Само след някоя и друга седмица, ще се е разделил завинаги с тази страна. И пет пари не дава за онова, което възнамеряват да правят граф Джулиън и кралица Арайа. Това си е лично тяхна работа.

Когато минаваше край гаража, видя че навсякъде свети. Чу сърдития, нетърпелив глас на Франк Тагърт:

— Това, което ми даваш, е ключ за запалителните свещи! Ето онова там е гаечен ключ!

— Откъде мога да зная кой за какво е? — Гласът на Гена звучеше не по-малко ядосано. — Все пак аз съм принцеса, а не автомеханик!

— След като си с мене, ще трябва да се понаучиш на нещичко! Гледай сега: това тук е гаечен ключ...

Тишина. Хълцане и подсмъркване. И отново гласът на Франк:

— Не плачи, съкровище! Моля те.

Джей Ти се усмихна и се отдалечи на пръсти. Най-добре ще е да не ги безпокои...

Усмихнат се прибра в самотната си спалня. Поне двама души в този дворец бяха щастливи.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Уморена от пътуването, Арайа слезе от колата пред Ловния дворец. Спускаше се здрач. Продължителните и трудни преговори с американците я изтощиха, но въпреки това ѝ се искаше да обсъди всичко с дядо си. Срещата с американците премина хаотично. Джулиън беше настоял тя да остане на заден план, а той да води преговорите относно цената на ванадия. Арайа скоро констатира, че той разбира по-малко и от нея. Така че тя предложи да бъде повикан и лейтенант Монтгомъри. Но Джулиън ѝ хвърляше такива гневни погледи, че накрая Арайа млъкна.

След два часа Джулиън изглеждаше доволен, но Арайа беше на съвсем друго мнение. Тя изпрати за Джей Ти. Той пристигна в някаква мръсна тенисна фанелка. Като видя договора, който бяха скалпили Джулиън и американците, започна да се смее на глас. Само двадесет минути по-късно американците се съгласиха на двойно по-висока цена.

— За останалата част от ванадиума ще разговаряме по-късно — заяви Джей Ти.

За огромна изненада на Арайа американците изглеждаха напълно доволни от сделката. Те оглеждаха Джулиън подозрително и тупаха Джей Ти по рамото.

След това Арайа беше опитала да разговаря с Джей Ти, но той грубо я бутна настрани и заяви едва ли не сърдито, че има да работи по машините. Тя не разбра, че това бе отказ от негова страна. Нещо повече — тя се чувстваше толкова самотна!

Арайа приключи с останалите си задължения, но някак без желание. В четири следобед поръча на секретарката си да се обади на краля и да му каже, че иска да го посети веднага.

Лейди Верта едва не умря, когато научи за това лудешко намерение. Но Арайа се беше научила междувременно да не обръща внимание на тази дама.

И ето, че пристигна. Нед отвори вратите:

— Кралят е в градината, Ваше кралско височество! — заяви той и се поклони доземи. — Позволих си да накарам да сервират там вечеря за двама ви. Негово величество каза, че искате да сте сами.

— Да! — отвърна Арайа и хукна към градината. Сега, когато беше толкова близо до дядо си, почувства, колко много е копняла за него. Той стоеше под една голяма върба, разпери ръце и тя литна в прегръдката му. За всички останали той може да е крал, но за нея това беше дядо ѝ, единственият човек, при когото все още можеше да се чувства дете.

Той я притисна с големите си силни ръце към гърдите си. За първи път от кой знае колко време Арайа се почувства защитена и приютена. В очите ѝ бликнаха сълзи. Колко странно! По-рано с години не плачеше, а сега реве за щяло и не щяло...

Дядо ѝ я отдръпна от себе си, за да я разгледа по-добре. Погледът му беше изпитателен.

— Седни да хапнеш нещо! — каза той глухо. — Нед е надонесъл толкова много ядене, че бихме могли да изхраним армията на Роуън. Ето че намери време да ме посетиш!

Арайа се настани до масата и му се усмихна с чувство за вина. Беше наистина странно, но в присъствието на дядо си винаги се чувстваше като малко момиченце. Това чувство стана още по-осезаемо, когато видя голямата шоколадова торта, която Нед беше поръчал специално за нея. Това беше любимият ѝ сладкиш още от детски години. Но сега не ѝ се хапваше.

— Какво се е случило? — попита кралят.

Арайа се поколеба. Как стигна до там, че да обременява дядо си с проблемите си? Та той е стар човек. А и не беше добре със здравето.

Кралят я изгледа, вдигнал високо вежди:

— Какво, изплаши ли се? Да не би пак някой да е стрелял по теб или се е опитвал да те удави? А напредва ли работата на твоя американски съпруг?

Арайа едва не се задави от глътката чай. Мъчително преглътна и в очите ѝ отново бликнаха сълзи. Дядо ѝ я изгледа развеселен:

— Защо младите хора винаги мислят, че с възрастта се оглупява? Имаме достатъчно разум да отгледаме деца, в продължение на петдесет години ни възприемат като пълноценни, но минем ли шестдесетте, всеки по-млад човек започва да мисли, че сме изкуфели.

— Виж какво, детето ми. Зная всичко. Зная, че си била отвлечена в Америка, дори ми беше съобщено, че си мъртва. И като знаех какъв шум ще се вдигне, като се разчуе, че си била убита на американска земя, изпратих там Зизи.

— Но аз мислех, че...

— Че Зизи иска да стане кралица? О не, тя е прекалено умна за такова нещо.

Арайа помълча малко и накрая каза горчиво:

— Разбирам.

Кралят я хвана за ръката:

— Нищо не разбираш! Ти не можеш да бъдеш заменена толкова лесно, колкото може би си мислиш. Беше ми дяволски тъжно, когато смятах, че вече те няма. — Той стисна сърдечно ръчичката ѝ. — Можеш да си представиш каква радост, какво облекчение изпитах, когато американският президент ми събщи, че си в безопасност! Това стана, след като беше вече омъжена. Президентът ми се извини и веднага предложи да анулираме брака и да те върне у дома.

Арайа рязко вдигна глава:

— Но ти не пожела.

— След всичко, което ми беше докладвано, реших, че сигурно обичаш този човек. А и това би било разбираемо, след като ти е спасил живота. Бях му безкрайно благодарен.

Арайа си взе парче студено говеждо в чинията.

— И така, ти се съгласи да остана при него. — В гласа ѝ имаше горчивина.

Кралят също сложи в чинията си една голяма пуешка кълка.

— Защо не ми разкажеш нещо за мястото, където си живяла? Отвратително горещо било, така ли? И каква е тази снимка във вестника? Наистина ли жената е майката на твоя лейтенант? Изглежда много приятна жена. В докладите, които ми се изпращаха, описваха че приготвялаш вечери и переш бельото! Наистина невероятно!

Арайа се усмихна дяволито на дядо си и най-после се разприказва. Кралят я наблюдаваше внимателно и още по-внимателно слушаше. Забеляза, как цялото ѝ тяло се отпусна, когато заговори за Америка и за приятелите, които беше намерила там. Той се смееше заедно с нея, когато му разказа колко трудно ѝ е било да се научи да се облича сама. Как е обърквала парите. Тя се смееше от все сърце —

какво чудо беше на острова, как глупаво се държеше тя. Ами суровия рак, дето щеше да го яде направо... След това направи цяло представление, като разказваше за ходенето на покупки с Доли. И завърши с близо десетминутна тирада за монотонния труд на домакинята.

И всяка втора дума бе „Джарл“. Дядото научи как е реагирал Джарл на всяка лудория на внучката: колко смаян е изглеждал, като се появила на Бала на командира, облечена като Кармен Миранда, как побеснял, когато разбрал, че бракът не може да бъде анулиран... Джарл... Джарл... Арайа разказа и колко горд и доволен е бил Джарл, когато прибрала сирачетата. И колко страхотен е бил при последния атентат.

След това близо половин час разказва за онова, което Джарл е направил в Ланкония.

— Той наистина продаде гроздето на Америка! А сега строят линии за транспортиране, да не се мъчат селяните. Тази сутрин на закуската ми разказа за училища и университети. За да се обучават нашите младежи. За да не се налага да напускат страната, така казва Джарл. С повече труд ще можем да модернизираме страната. Джарл казва, че Ланкония притежава неизчерпаем, но неизползван досега потенциал... Било нужно само да се вземе ноу-хау...

Кралят я наблюдаваше усмихнат, клатеше глава едва ли не в такт с думите ѝ, но беше престанал да се храни.

— Ами историята с цената на ванадия! Джарл страшно им се опъна, ти трябваше да видиш това! Разреши им първоначално да изземат само половината от находището. Американците казаха, че това било глупаво, но аз не вярвам. Джарл казва, че цените на ванадия положително ще се повишават, така че няма да е правилно да продадем всичко наведнъж. А да знаеш как побесня Фреди тази сутрин, като разбра, че в кухнята нямат сняг за неговия снежен крем! Ковчежникът ми каза, че Джарл е съкратил бюджета на двореца с петнадесет процента...

Кралят ѝ направи знак с очи, да посяга към чинията си, но не посмя да я прекъсне.

— Гвардията го обожава! Той тренира заедно с тях и казва, че е безобразие и срам, дето сме принизили тези хора до това да ни отварят и затварят вратите...

Изведнъж Арайа рязко млъкна, останала без дъх и леко засрамена. Посегна само към чашата си и отпи глътка чай.

— А как е граф Джулиън? — облегна се назад в креслото си кралят и я погледна над ръба на чашата си с бира.

Съвсем неочаквано — Арайа сама не разбра как стана — тя захлупи лице в ръцете си и избухна в сълзи.

— Ах, дядо, толкова го обичам! Защо той не ме обича?! Джарл би бил чудесен владетел на Ланкония. Той ни е необходим! Какво да сторя, за да остане? Не бих могла да понеса да се откажа от него!

Кралят беше висок и силен мъж. А Арайа — такава мъничка и лека! Той се пресегна, вдигна я като перце и я сложи на скута си. Залюля я, като че беше малко дете.

— Съвсем не е малко онова, което изискваш от него, детето ми! Той трябва да се откаже от своята страна, от семейство, от приятели. А ти си запазваш всичко! За да остане тук, той трябва да жертва твърде много неща!

— Но това са други неща! — продължаваше да хълца Арайа. — В Америка той е само един от многото. Нито крал, нито принц. Баща му си има и други синове, които да управляват фирмата. Ако аз не бях престолонаследница, бих заминала с него за Америка. Бих го последвала, където и да отиде! Аз бих... бих се отказала дори от Ланкония, заради него... Кралят помълча и каза тихо:

— Говориш за абдикация, нали? В такъв случай Гена ще стане владетелка на Ланкония. Може би тя ще успее да преведе нашата страна в двадесетия век.

— Гена винаги ще прави онова, което ѝ се подсказе — каза Арайа презрително. — Ако се наложи да абдикирам, Джулиън веднага ще поиска ръката ѝ, или по-точно казано, ще поиска трона ѝ!

— Ох — въздъхна кралят. — Разкажи ми за Джулиън. Винаги съм мислил, че баща му го е възпитавал да бъде крал.

Арайа се понамести на коленете му, взе носната кърпичка от малкото джобче на дрехата му и шумно се изсекна.

— Неговото възпитание е изградено на представите за кралството от минали времена! Не излиза по цял ден от двореца, един Господ знае какво прави, а в това време младите хора на Ланкония напускат страната камион след камион, защото не намират тук работа. Направи ми страхотна сцена, защото съм се осмелила да приема една

питка с петмез от някаква възрастна женица, от една ланконка! Опитваше се да ме убеди как жадува да се ожени за мен. Колко ме...

— Иска? — помогна ѝ кралят да довърши изречението.

— Да, приблизително така се изрази, но всичкото това беше чиста лъжа! Той иска моя трон, това е всичко. А от Ланкония иска само мястото на принц-регент и луксозния живот в двореца. Има някакъв ужасен страх да не обеднее. Но бедността сама по себе си не толкова страшна. Зная това много добре, но той не го знае.

Гласът на краля беше мек и гальовен, когато попита:

— Арайа, мислиш ли, че би могъл да те убие, ако разбере, че вече не искаш да се омъжиш за него?

— Може би. Но първият атентат беше направен, докато ние бяхме все още сгодени.

— Бяхме? Все още? А сега вече не сте, така ли?

По бузите ѝ се стичаха едри сълзи.

— Ще остана, докогато това бъде възможно, съпруга на Джарл Монтгомъри. Той може и да не ме иска, но аз го искам.

Кралят я прегърна.

— Силно се съмнявам, че не те иска! Убеден съм, че в момента, той се подлага на адски мъки!

Арайа се освободи от ръката му и го погледна, изненадана и усмихната:

— Мислиш ли? Честно?

— Да, да — засмя се кралят. — Мъчения. Изтезания.

Арайа цяла разцъфна в усмивка:

Какво мога да направя, за да увелича мъките му? Как да го накарам да ме обикне така, че никога да не ме напусне?

— Първоначално аз го помолих да остане. — Кралят сложи пръста си под брадичката ѝ, за да го погледне право в очите. — Наредих му да те охранява. Но сега той възложи това на гвардията. Защо тогава е все още тук? Би трябвало да си е заминал още миналата седмица!

Очите на Арайа ставаха все по-големи и по-грейнали, докато размишляваше по думите на дядо си. После изведнъж заяви:

— Мисля, че ужасно огладнях! Ще изям цялата шоколадова торта. Мислиш ли, че Нед би могъл да ни отвори една бутилка шампанско? Ланконско шампанско!

— Кажи му да отвори две бутилки! — оживи се кралят. — А сега слез от крака ми, преди съвсем да изтръпне! И ми донеси нова носна кърпа, тази на нищо не прилича! За Бога, Арайа, никой ли не те е учил на обноски?

Тя се закиска, скочи от скута му и подвижна, докато тичаше за Нед:

— О, учили са ме, но няма голяма полза!

Кралят склочи ръце на корема си и се засмя доволно.

Джей Ти се събуди още при първия шум зад вратата към тайния тунел. Надигна се тихичко, измъкна револвера от чекмеджето на нощното си шкафче и отиде на пръсти до вратата, зад която се намираше тайният ход.

Беше готов за стрелба, само изчакваше вратата да се отвори...

— Стой! Или ще стрелям! — извика той, когато вратата със скърцане зейна.

Чу се само едно изхълцване.

— Гена? — запита той подозрително.

— Гена — отвърна Арайа с понадебелял глас.

Джей Ти отскочи от нея, като че бе болна от прилепчива болест. Бързо щракна лампата. Арайа представляваше странна гледка. Стиснала в ръка бутилка шампанско, силно притисната към тялото ѝ, само по хавлия, която по-скоро разкриваше тялото ѝ, отколкото да го закрива.

— Махни се! — промълви той без глас. Тя влезе смело още крачка напред.

— Но, Джарл! Не се ли радваш да ме видиш?

— Пияна ли си?

— Мисля, че да. Но понеже никога не съм се напивала, не мога точно да кажа. Я кажи, по какво човек познава, кога е пиян?

Джей Ти тръгна заднешком, докато се блъсна в гардероба.

— Защо си дошла? Можеха да те видят!

Арайа продължаваше да пристъпва към него.

— Искам да спя при тебе — прошепна тя.

Той събра дъх да протестира, но тя пусна хавлията да падне. Видът на голото ѝ тяло го накара да забрави всички възражения.

Самият той беше само с панталона на пижамата си. Разпери ръце и усети допира на гърдите ѝ до кожата си. Зажаднял, зацелува главата ѝ, страните ѝ, устните ѝ.

— Не би трябвало да си тук — шепнеше той, докато устните му палеха огнена дия по кожата ѝ. — Нали трябва да мислиш за реномето си! Една принцеса... Тя не може...

Тя го целуна страстно и прошепна до самите му устни:

— Тази нощ искам да бъда само твоята жена, нищо друго!

Джей Ти я гледаше прехласнат:

— Това е хубаво... Твърде хубаво дори... — Той я вдигна на ръце и я отнесе в леглото, сложи я нежно да легне, като не преставаше да я гледа, без да я докосне. „Като че иска да запомни завинаги този миг!“ — помисли си Арайа.

— Как казваше американецът? „Няма ли да предложиш нещо за пиене на дамата?“ — каза Арайа и вдигна бутилката, която все още стискаше.

Джей Ти седеше като омагьосан, пръстите му галеха гърдите ѝ, опипваха ребрата и раменете ѝ.

Арайа дръпна отворената вече запушалка, цяла струя шампанско изригна и се изля по корема ѝ. Усмивката, тя се опитваше да избута течността настрана, но Джей Ти хвана ръцете ѝ, наведе се и започна да облизва капките от корема ѝ. Устните му бавно и още по-жадно се преместиха нагоре към гърдите ѝ.

Арайа лежеше и се усмихваше — чувстваше се толкова свободна, непринудена, разпасана... С едно единствено бързо движение тя го дръпна до себе си на леглото. Краката ѝ обвиха мускулестите му подбедреници. Не преставаше да го целува, отново и отново. Джей Ти лежеше тихо, без да помръдне. Арайа се притисна в него, търкаше се о него, зашеметена от сладкото чувство при допира с мускулите му...

Гмурна се надолу — устните ѝ се плъзгаха по краката, коленете, прасците, стъпалата. След това тя изскочи като от някакви водни дълбини нагоре и впи устни в слепоочието му, докато пръстите ѝ се забиваха в гърба му. Очите му потъмняха от желание, сега вече не можеше да лежи спокойно. Той я сграбчи и я сложи върху себе си.

Арайа извика от изненада, но след това бързо започна да се върти сладно върху него. Тренираните ѝ от ездата крака го обхванаха и

започнаха да се плъзгат по бедрата му, като че препуска в луд бяг с коня си... А Джей Ти я подмяташе с резки тласъци, докато най-последно обезумели от наслада, достигнаха върха.

Джей Ти я държеше здраво притисната в ръцете си.

— Обичам те — прошепна тя. — Искam да останеш при мене.

Джен Ти се вцепени. После бързо се претърколи от нея, седна на ръба на леглото и obu долнището на пижамата си.

— Няма що, чудесно си го измислила! Първо лягаш с мене, а след това искаш да ти бъде платено за твоето снизхождение. За такива жени като тебе си има специално име!

Той стана и вдигна халата ѝ от пода. Хвърли ѝ го, без да гледа към нея.

— А сега се махай от тук! Веднага!

Арайа се опита да събере шепичка достойнство, но бе замаяна от алкохола и от любенето. Стана, метна си нехайно хавлията и се запъти към тайната врата. Той и подаде джобното фенерче, извърнал глава, да не я погледне. Вратата се затръшна зад гърба ѝ. Струваше ѝ се, че не е чувала по-безнадежден звук.

Беше стигнала до половината на стълбата. Една ръка запуши грубо устата ѝ. В ребрата ѝ се заби дулото на пистолет.

— Така значи. Ще ми се разхождаш из тези мухлясали подземия!
— Познатият глас бе пълен с ирония. — По-спокойно с фенерчето!

— Фреди! — ахна тя ужасена.

— Правилно. Братовчедът Фреди. Само ако гъкнеш, ще ти счупя врата, тук на място! Всички убийци, които ти пратих, излязоха некадърници! Принуден съм да го извърша сам. — Той я издърпа в някакъв страничен ход. — След няколко дена ще намерят трупа ти. Тогава вече аз ставам крал! Разбира се, преди това ще трябва да се отърва и от Гена, но това няма да е трудно. А старият ни крал ще си умре от мъка, сърцето му няма да издържи. И след тях вече аз съм следващият претендент за трона!

Удаде ѝ се да извърти малко лице дотолкова, че да може да попита:

— Защо... непременно искаш да станеш крал?

— Скъпа глупачке! Ще продам страната на германците. Всичките тези бръщолевеници за неутралитет са просто глупост! Или още по-добре: ще я продам на онзи, който предложи най-много! И ще

си живея във Франция... Но да се върнем към теб! Оказа се дяволски трудно да те премахне човек, скъпа ми братовчедке!

— И дяволски по-трудно ще става! — обади се глас в тъмното.

Арайа беше гледала достатъчно много американски филми, за да знае, какво трябва да направи. Тя се просна на пода, преди Фреди да се съвземе. Фенерчето ѝ падна и се счупи. Куршумите плющяха в тъмнината, пищяха край ушите ѝ. Каменните стени търкаляха грохота на ехото многократно, откъртени камъчета и прахоляк се сипеха върху главата ѝ.

Арайа остана да лежи, загубила ума и дума.

— Джарл? — извика тя тревожно.

— Тука съм, детенце!

В тъмнината тя залитна към него. Вкопчи се в него така, като че никога вече няма да го пусне.

— Всичко мина — прошепна той. — Свърши се. Сега вече не те грози опасност... Мога вече да си замина.

Не беше никак лесно, но тя успя да го направи: освободи се от прегръдката му.

— Да, така ще е най-добре. Ти принадлежиш на своята страна, както аз на моята. Ще бъдеш ли така любезен да повикаш стражата? Трябва да се погрижат за моя братовчед.

Да, Ваше височество! — отвърна Джей Ти сериозно и изчезна в тъмното.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Лимузината спря пред зданието на Академията на науките и Арайа слезе. Вървеше изправена, с изпънат гръб. Бялата каменна настилка отразяваше ярката слънчева светлина и тя примижа, заслепена. Очите ѝ бяха възпалени и подути. Въпреки че беше сложила шапчица с воалетка, всеки можеше да види колко са зачервени.

От събитията в тайния коридор бяха изминали две седмици. При престрелката Фреди беше само ранен. Ала гвардеецът му беше дал пълен пистолет, когато го оставил сам в библиотеката. Фреди беше избрал пътя на честта и сам си бе пуснал един куршум в главата. В официалното съобщение за смъртта му се казваше, че е станал жертва на трагична случайност, когато почиствал оръжието си. Само леля София се усъмни в тази версия. „Фреди да седне да чисти сам пушката си! Глупости! Не съм чувала нищо по-смешно от това. Как е загинал всъщност?“ Разбира се, отговор не получи.

Лейтенант Монтгомъри напусна Ланкония още на следващата сутрин, без да се сбогува.

Веднага след отпътуването на лейтенанта граф Джулиън изведнъж започна да се разпорежда толкова властно, че Арайа го помоли да напусне Ланкония.

Наистина, Франк Тагърт остана тук, но въпреки впечатляващото си телосложение той все пак си беше все още момче. Не го биваше много-много и по инициативите. Със съоръженията за транспортиране на гроздето все нищо не ставаше.

Само няколко часа след отпътуването на Джей Ти, Арайа пристигна при дядо си, побесняла от гняв. Защо не ѝ бе казано за урановото находище? Как е възможно?!

Кралят търпеливо ѝ обясни, че тя е много по-ядосана от поведението на страхливия си съпруг, отколкото заради нещо, което не са ѝ казали. Арайа се опита някак да излезе в защита на Джей Ти, но не се получи. Върна се в двореца. И тогава ѝ казаха, че Фреди се е

застрелял. Разпореди се, разбира се, за тържествено национално погребение.

Срещна се и с хората, които бяха наели Кети Монтгомъри. Дори красноречивите извинения на главния хофмаршал не можаха да я поразсмеят. Лейди Верта само стана бяла-бяла като платно и едва прошепна, че подава оставка. За нея Арайа намери няколко добри думи, успокои я и обяви, че за проявен патриотизъм я награждава с Ордена на щита.

Арайа изказа благодарност и на Зизи за нейната самоотверженост в името на Ланкония. Едно празненство в нейна чест щеше да изтъкне Зизи в центъра на вниманието и да послужи като известно обезщетение за претърпените в американския затвор несгоди.

Но една беда никога не идва сама! Като че ли мъката ѝ и така не бе достатъчно голяма, та се появиха представители на някакъв си новосъздаден Национален комитет с петиция за връщането на лейтенант Монтгомъри, за да бъдат решени икономическите проблеми на страната... Арайа се опита да обясни на тези хора, че това е невъзможно, тъй като, виждате ли, лейтенант Монтгомъри е крайно необходим на своята собствена страна. За неин ужас хората отказаха да се съгласят с този отказ. Писаха на американския президент. След това се появи някакъв материал в американската преса, в смисъл че ланконците са един поизостанал народ и е необходима помощ, един делови американец би могъл да подпомогне страната и да я насочи към бъдещето.

Арайа гневно захвърли вестника. Тя сама ще намери някой, който да построи язовирна стена, кладенци, училища и всичко, което е необходимо! Ако знаеше само към кого да се обърне! Беше толкова сама!

Джулиън беше отпътувал преди три дни. Гена не виждаше нищо друго освен своя американец. Арайа се чувстваше по-самотна откогато и да било през живота си. Но какво става с нея?!

Продължаваше да изпълнява задълженията си, но вече не ги взимаше присърце. Времето, когато се опияняваше от чаша мътеница по площадите, беше безвъзвратно отминало! Поданиците ѝ чувстваха тъгата ѝ, но я отдаваха на раздялата с граф Джулиън.

А днес Арайа трябваше да открие шестметрова статуя на Роуан Велики. Чувстваше се уморена и съсипана, не беше мигнала не само

тази нощ, но и няколко нощи вече. Очите ѝ бяха възпалени, болеше я глава.

До статуята беше издигнат подиум, инсталиран бе микрофон. За скулптора и официалните гости бяха наредени столове. Стотици хора очакваха тържествения миг.

Арайа изкачи бавно стъпалата на подиума, разгърна листа, който държеше в ръката си, и започна да чете предварително подготвената си реч. Точно беше стигнала до хвалебствените слова за великите подвизи на Роуън, когато бе прекъсната от шум и възклицания, откъм лявата ѝ страна.

Джей Ти се беше излегнал в едно от големите кресла в хола на бащиния си дом на брега на Мейн. Навън звучеше призивно сирената на кораб, но не изпитваше желание да погледне кой е корабът, който акостира. Всъщност през последните дни той нямаше желание за нищо. Беше напуснал Ланкония с първия натоварен с ванадий самолет. Съзнаваше, че е постъпил като страхливец, тръгвайки си, без да се сбогува. Но нали веднъж вече се бе разделил с нея... Не би могъл да го понесе отново.

Нямаше представа къде трябва да се яви — не бе получил никакви точни заповеди. Така че щом кацнаха във Вирджиния, тръгна на автостоп за Ки Уест. Сремна се там с чичо си Джейсън, който явно бе свършил добра работа — по-добра от онова, което бе успял да направи Джей Ти. Вечерта прекара с Бил и Доли, но те му напомняха непрекъснато за Арайа, чувстваше се отвратително. А непресъхващите въпроси на Доли правеха нещата още по-лоши. На тази мъчителна история бе сложен край — Джей Ти скочи по средата на вечерята и си тръгна набързо. Цяла нощ броди като луд по брега.

На сутринта му беше съобщено от името на командира Дейвис, че трябва да се яви незабавно при генерал Брукс във Вашингтон на доклад.

През целия път с влака Джей Ти седеше, вперил очи през прозореца, прехвърлящ през ума си какви реформи трябва да се направят в Ланкония. Продажбата на урания ще осигури достатъчно средства за изграждане на училища, защо не и на университет? С

малко повече реклама красивата природа на Ланкония би могла да се превърне в истински магнит за туристите...

Колкото повече мислеше за това, толкова по-потиснат се чувстваше. И непрекъснато изникваше отново и отново мисълта за Арайа и граф Джулиън. Сигурно сега добре си прекарват, след като той вече не е там да им пречи.

Във Вашингтон гневът на генерал Брукс се изля като порой над главата му. Джей Ти бил направо страхливец, той бил едно голямо фиаско за Америка, истинско разочарование, да остави Ланкония, където е хиляди пъти по-необходим, отколкото тука...

Джей Ти направи опит да се оправдава, да обясни че Арайа не може да възцари до себе си американски гражданин, това би означавало тя да абдикира...

— Само ако народът ме помоли да поема трона, само тогава би било възможно — предаде се най-сетне смирено той.

— И защо, по дяволите, не останахте там, защо не се борихте?

Тонът на генерала изразяваше явно презрение. Джей Ти мълча през цялото останало време. Накрая генерал Брукс му заповяда да излезе в отпуска и да се прибере в Мейн, докато му намери „подходяща“ задача. Джей Ти не се и съмняваше каква ще е тази „задача“ — или на фронта, или в някоя скапана канцелария из флотските служби. Но му бе все едно. Всичко му беше безразлично.

Отправи се за дома, но странно, не изпитваше никаква радост. Нищо не можа да го изтръгне от тягостното му настроение — нито срещата със семейството, нито гледката на морето, нито излета с яхтата до неговия „самотен“ остров! Нищо.

— Не можеш ли да не ми се пречкаш! Остави ме!

Джей Ти вдигна очи и видя брат си Адам, с неговата инвалидна количка. Гипсираният му крак стърчеше смешно напред. Адам просто не можеше да разбере болезненото състояние на Джей Ти, още повече, че брат му изобщо не споделяше нищо за причините за това отвратително настроение.

— Бърза поща за теб, от генерал Брукс — каза Адам и му подхвърли писмото.

— Командировъчна заповед! — изръмжа Джей Ти и изобщо не погледна писмото.

Адам се пресегна, взе плика обратно и го опипа:

— Ако ти не си любопитен, аз съм. Поне да разберем къде те пращат. Може да те изпращат в пъкъла, с гадното си настроение ще си истински бич за горките грешници... — Той разкъса плика. Хм! Изрезка от вестник! О, пишат за тебе, човече! Гледай! Ланконците са отправили петиция до президента Рузвелт да се върнеш в Ланкония!

Трябваше му малко време, за да проумее тази невероятна вест. Джей Ти дръпна писмото от ръката на Адам.

— Петиция... Те са помолили... Народът на Ланкония е помолил...

Адам все пак бе ориентиран в общи линии относно събитията в Ланкония.

— Ами да, пише го. Заради стафидите. И за механизацията. За коронация не видях да пише...

За първи път от много дни лицето на Джей Ти се оживи.

— Може да има някакво прозорче в конституцията. А може и изобщо да нямат конституция! Може народът да не се смущава от това, че кралят му ще е американец...

Джей Ти стана от стола.

— Мислех, че не искаш да ставаш крал. Поне Бил Фрейзър казал така на татко. И на мен тази работа не ми харесва. Никога да нямаш и най-малката свобода, навсякъде и във всичко да спазваш протокола, да се ръкуваш и да се усмихваш!!! А отгоре на всичко и да си женен за някаква префърцунена кралица! Не, благодаря!

— Ти изобщо нямаш понятие! — извика Джей Ти възмутен. — Ти не знаеш какво означава да си потребен! Тази страна наистина се нуждае от моята помощ, иска ме. — Той преглътна, — а и аз искам Ланкония! Господи! И Арайа...

Той хукна навън.

— Къде тръгна?

— Където трябва! У дома. При моята съпруга! Може и да не допуснат да стана крал, но това няма значение! Има да се защитават толкова много проекти!

Адам се разсмя на глас.

... Народът отляво се разшумя. Арайа се обърна и съзря Джей Ти, застанал на края на подиума.

Едва намери сили да продължи четенето. Нужно ѝ бе цялото ѝ самообладание, за да изкара речта си докрай криво-ляво. Само лекото треперене на гласа ѝ издаваше възбудата, която я тресеше цялата.

Джей Ти се приближи с бавни крачки, избута я леко настрани и пхна главата си между нея и микрофона.

— Хора! — каза той, без вече да поглежда към Арайа. — Искам да дам едно обяснение. Преди няколко седмици вашата принцеса замина за Америка. Забави се дълго. Беше ви казано, че се е разболяла. Това не е вярно. Онова, което я задържа толкова дълго там, бе бракът ѝ с мене, Джарл Тайнън Монтгомъри.

Арайа се опита да го отмести от микрофона, но той не се остави да го смутят — нито тя, нито изразяващите съмнение възгласи сред множеството.

— Аз съм американец — продължи Джей Ти. — Не съм аристократ. Но ако вие ме искате, ще бъда ваш крал.

Хората стояха като вцепенени, никой не помръдна. Докато някакъв човек не се провикна звънко:

— А какво казва принцеса Арайа?

— Не! — извика Арайа решително. Джей Ти сепнато я погледна: — Ти ме напусна, без да ми кажеш поне една дума! Аз не мога да ти вярвам повече! Аз...

Джей Ти я притегли към себе си и я целуна. Тълпата избухна в одобрителни възгласи.

— Не мога да живея без тебе! — Той почти викаше, за да надвие шума на множеството. — Не разбираш ли, народът ме иска, не е необходимо да абдикираш! Впрочем, да си чувала нещо за корабостроителниците Уорбрук?

Тя бе твърде объркана, за да разбере точно какво казва.

— Не. Какво общо имат тук ветроходите? О, Джарл, на нас не ни трябват яхти... Трябват ни училища, водопроводи и...

Той я целуна отново.

— Да живее крал Джарл! — крещеше тълпата. Арайа се окопити:

— Принц Джарл! — изкрещя тя в микрофона. — Той ще е само принц-консорт!

Но никой не я слушаше...

— Хайде, момичето ми! Да си вървим вкъщи! — каза Джей Ти. — Довел съм ти няколко страхотно кадърни хора от моето семейство.

Ще успеем с общи усилия да прехвърлим в двадесети век нашата страна!

Арайа го прегърна през кръста. Съвсем забрави, че една принцеса не може да се държи така безсрамно на публични места.

— Нашата страна? — повтори тя и се засмя. — Нашата страна...

Издание:

Издателство „Ирис“

Редактор: Правда Панова

Коректор: Виолета Димова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.